

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΤΗΣ ΝΟΥΣΙΝΤΕΛΑΡΟΥ ΜΑΡΗΤΡΙΣ

№35 Δ°5

ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

72
ΣΕΛΙΔΕΣ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ :ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡ ΤΕΥΧΟΥΣ 35 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19 ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ ■ ΑΘΗΝΑΙ 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1939

ΙΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΣΩΤΕΙΑΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ...

Ἀσωτείας τὸ ἀναγνώσμα πρόσχωμεν. Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἡμεροδείκτης—αὐτὸς ὁ ἄθλιος τύραννος ποῦ ρυθμίζει κατὰ τὸ δοκοῦν τὶς ἡμέρας μᾶς, χρονολογεῖ τὰ γέλια καὶ τὰ δάκρυα, τοὺς πόνους καὶ τὶς χαρὲς μᾶς. Σήμερα μᾶς καλεῖ εἰς ἄσωτείαν. Ἀς ἄσωτεύσωμεν, λοιπόν, ἀδελφοί, ἄς ἄσωτεύσωμεν... Λές κι' ὅλο τὸ χρόνο εἴχαμε ἀποσυρθῇ εἰς μοναστήριον καὶ δουλεύαμε μὲ τὸ μεροκάματο γιὰ τὴν ψυχὴ μᾶς. Κι' ἀξαφνὰ, στὴν πρώτη πρόσκλησι τοῦ ἡμεροδείκτη. Ξεντυθήκαμε τὸ τρίχινο ράσο μᾶς, πετάξαμε κομπόγια καὶ συναξάρια καὶ τρέξαμε νὰ φρέσωμε τὸ ντόμινο τὸ παρδαλό. Κρύψαμε κάτω ἀπὸ μιὰ μάσκα τὸ πρόσωπο. Κολλήσαμε κι' ἓναν μύτο ψεύτικο — τὸ ἄκρον ἄκρον, τὸ λάϊτ—μοτιβ τῆς μεταμφίσεως — στὴ θέσι τοῦ ἀληθινοῦ. Κι' ἔτσι μασκαρεμένοι, σκαρτίζαμε στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας.

Εἶδα τοὺς πρώτους-πρώτους μασκαράδες. Τὰ πρῶτα ντόμινα. Τοὺς πρώτους μύτους. Ποῦ σᾶς ἔχω δῆ κι' ἄλλῃ φορὰ, ἀγαπητοί μου; Κάθε χρόνο κάνετε τὴν ἴδια δουλειὰ καὶ μοιάζετε μὲ πρωτάρηδες. Μὰ ἐσένα, ἀγαπητέ μου, σὲ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ κι' ἀπὸ πέροι κι' ἀπὸ πρόπερι. Ἰδια νυσταγμένα ἔχασκαν τὰ μάτια σου μέσ' ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς μάσκας σου, τὸ ντόμινό σου ἦταν λίγο πὺδ καινούργιο ἀπὸ φέτος. Πέρασες πλάϊ μου καὶ μοῦ πέταξες ἓνα κερένιο αὐγὸ μὲ χαρτοπόλεμο, εἶπες τὴν ἴδια ἐξυπνάδα στὸ κοριτσόπουλο ποῦ πέρασε κοντά σου, σοῦ φώναξαν ἀπ' ὅπου περνοῦσες ὅτι σὲ γνωρίζανε...

Κάνει κρύο, ἀγαπητοί μου, ἢ μᾶς κρυώνετε; Ἐκτὸς ἂν εἴμαστε αἰζέροι καὶ παράξενοι ἐμεῖς. Καὶ κάθε χρόνο, τέτοιες ἡμέρες, πάνε καὶ μᾶς βρίσκουν οἱ ἀναποδιές μᾶς. Οἱ γκρίνιες μᾶς, ποῦ γυρεύουν νὰ κάνουν φιλοσοφία καὶ μὲ τὰ πὺδ ἁπλὰ πράγματα. Νὰ βροῦν στὸ κάθε τι τὴν ἄκρη. Μὰ, πάλι, νὰ μὴν τὰ ποῦμε δὲν γίνεται. Ἐδῶ, λοιπόν, μεῖς οἱ παράξενοι λέμε πὼς βρήκαμε τὴν ἄκρη τοῦ σχοινοῦ καὶ ρωτᾶμε γιὰ τὴν τρῶτη τὰ σίδερα νὰ φορέσετε τὸν ψεύτικο μύτο ἐπάνω ἀπὸ τὸν δικό σας, τὸν ἀληθινό. Γιατὶ πᾶτε καὶ μοῦ καθορίζετε εἰδικὴ περίοδο καρναβαλίου, ἡμερομηνία ἐνάρξεως. Ἐμεῖς ἀναρωτιώμαστε μήπως θὰ σᾶς φώτιζε ὁ Ὑψιστος νὰ ὀρίσετε ἡμέρα λήξεως τοῦ πανηγυριοῦ. Δὲ θὰ ἦταν ὁμορφο νὰ λέγαμε: Ἀπόψε, λήγει τὸ Τριώδιον; Βγάλτε τὶς μάσκες ποῦ φοράγατε ὅλο τὸ χρόνο, πετάξτε τοὺς ψεύτικους μύτους, ξεντυθῆτε τὰ ντόμινα. Νισάφι πιά, ἓνα χρόνο τα φοροῦσατε. Καίρὸς εἶναι νὰ σᾶς δοῦμε μιὰ φορὰ κι' ἀπὸ τὴν καλὴ σας...

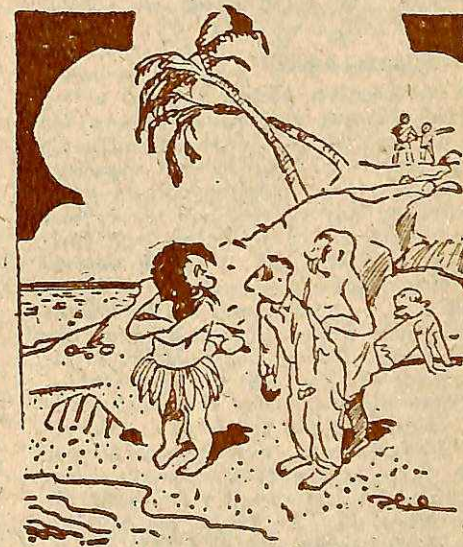
Ἀμ, δέ! Αὐτὴ ἡ μάσκα, φαίνεται, πὼς εἶναι σὰν τὸ πουκάμισο ποῦ φόρεσε ὁ Ἡρακλῆς, πεσκέσι ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, κι' αὐτὸ κόλλησε ἀπάνω του καὶ δὲν ἐβγαίνει. Κάπως ἔτσι κοντεῦει νὰ γίνη καὶ μὲ τὴ μάσκα μᾶς, θὰ πῆτε. Τὴ συνηθίσαμε τόσο πολὺ, ποῦ ἂν ἐπιχειρούσαμε νὰ τὴ βγάλωμε, θὰ ξεκολλοῦσαν μαζί της καὶ κομμάτια ἀπὸ τὴ σάρκα μᾶς. Ὁ ψεύτικος μύτος μᾶς ἔρχεται κουτί, τόσο πού, ὥρες-ὥρες, φοβώμαστε μήπως πάρῃ καὶ τὶς κακὲς συνήθειες τοῦ ἀληθινοῦ. Νὰ συναχῶνεται καὶ νὰ στάζῃ φιλοτίμως. Ἀκόμα καὶ νὰ κοκκινίξῃ. Μὰ, εἶπαμε, ὅτι πᾶει νὰ πάρῃ τὶς συνήθειες τοῦ ἀληθινοῦ. Κι' οἱ ἀληθινοὶ οἱ μύτοι ἔχουνε πάφει νὰ κοκκινίζουν ἀπὸ καιρὸ. Καθὼς ἔχομε πάφει δὰ κι' μεῖς οἱ ἴδιοι. Μονάχα τῶν μπεκρήδων οἱ μύτοι κοκκινίζουν πιά — κι' ὄχι, βέβαια, ἀπὸ ντροπὴ τους...

Ἀλλά, εἶπαμε, δὲν ἀξίζει νὰ μᾶς πάρουν οἱ ἀναποδιές μᾶς, ἡμέρες ποῦ εἶναι. Ἀς τὶς ἀφήσωμε κατὰ μέρος κι' ἄς φορέσωμε τὴ μάσκα μᾶς κι' ἐμεῖς — ἂν ὑποτεθῇ, δηλαδή, ὅτι δὲν τὴ φοράμε, ἀγαπητοί ἐν ὑποκρισίᾳ ἀδελφοί. Τὶς φοράμε λοιπόν, καὶ βγαίνομε στοὺς δρόμους μαζί σας. Θὰ σᾶς σπᾶσωμε ψεύτικα αὐγὰ ἐπάνω στοὺς ψεύτικους μύτους σας, θὰ σᾶς ποῦμε ἀστεία περσινά, θὰ κάνωμε κέφι... Κι' ἐσ-εῖς, ποῦ θὰ μᾶς δῆτε, κάνετε πὼς δὲν μᾶς γνωρίζατε. Καθὼς θὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς γιὰ σᾶς...

ΑΛΤΡΟ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

— Συγγνώμην, κυριε, ἀλλὰ δὲν θυμώμαστε νὰ σᾶς εἶδαμε πρὸ τοῦ ναυαγίου...

— Πὼς θέλατε νὰ με δῆτε... ἀφοῦ εἶμαι δέκα χρόνια τώρα ἐδῶ!

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ (!)

Ἡ οἰκοδόσποινα: — Σᾶς ἔχομε, ἀγαπητέ, γι' ἀπόψε ψάρια... Σᾶς ἀρέσουν;

Ὁ φιλοξενούμενος: — Εἶμαι πολὺ ἐπιφυλακτικὸς συνήθως ὅταν πρόκειται νὰ φάω ψάρια, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ, ἐφ' ὅσον βλέπω ὅτι εἶνε τόσο φρέσκα, θὰ τὰ φάω μὲ εὐχαρίστησί μου.

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Το βιβλίο

Φοίβου Δέλφη: «Το τραγούδι του Παρνασσού». — Αναργύρου Σφακιανάκη: «Η μακροβιότητα και το πρόβλημα της αιωνίας νεότητας». — Τ. Ντούνη: «Γλυκεία παρηγοριά»

Ο κ. Φοίβος Δέλφης δεν είναι από τους άγνωστους νέους που γράφουν. Πρώ διετίας μας έδωσε τα «Ειδύλλια» και πέρυσι τα «Βουκολικά», δυο σειρές ποιημάτων που τα διακρίνει κάποιο τρυφερό αίσθημα και κάποιο ρομαντικό παλμό. Με την διαφορά ότι ο κ. Δέλφης, που κατάγεται από τους Δελφούς έχει εντοπίσει την έμπνευσή του στην περιφέρεια αυτή. Είναι ένας διανοούμενος που τον εμπνέει το κλασσικό εκείνο τοπίο, τα ιερά έρεπια, ή σιγή της Πυθίας και η γοητεία του Παρνασσού.

Τώρα ο ίδιος μας έδωσε ένα λιγοσέλιδο βιβλίο μέσα στις σελίδες του οποίου συνεχίζει την παράδοσι που έχαραξε. Ο τίτλος είναι «Το τραγούδι του Παρνασσού». Θα ήταν κάπως δύσκολο να καθορίση κανείς το είδος αυτού του βιβλίου. Δεν είναι ούτε διήγημα, ούτε χρονογράφημα, ούτε περιγραφή, ούτε προσωπικές εντυπώσεις, αλλά έχει στοιχεία από κάθε τέτοια κατηγορία. «Αν θέλετε την αλήθεια, μπορούμε να υποθέσουμε το βιβλίο του κ. Δέλφη λογοτέχνημα. Στις λίγες σελίδες του βρίσκουμε κανείς την συγκινητική «προσφορά στους θεούς της πατρίδας μου», παρακάτω το γραφικό κομμάτι «Οι νεομυλίοι του Καστρίου», το ειδυλλιακό «Καλάνι του Παρνασσού» και τα υπόλοιπα κομμάτια και συνθέσεις. Γενικό συμπέρασμα: Δεξιότης αντιλήψεως, αγάπη στη φύση, αγάπιασμα του ώραιου. Νά, τί ξεπηδά μέσα από το μικρό αυτό βιβλίο.

Υπάρχει όμως και μια βασική αντίρρηση: Πιστεύει ο κ. Δέλφης ότι προσφέρει θετική υπηρεσία στα γραμμάτια καταργώντας πνεύματα και περισπωμένες και αντικαθιστώντας τα με τα δέξια. Η λογοτεχνία πρέπει να εξυπηρετεί και την αισθητική του ματιού. «Ως τώρα, αδιάφορο αν καλώς ή κακώς, γράφαμε με το σύστημα του πολύπλοκου τονισμού. Η κατάγραφός του θα έμοιαζε με την απόφασι ενός κοινωνικού ανθρώπου να πάη στο χορό μ' ένα σεντόνι αντί φράκο, γιατί αυτό θα του φαινόταν πρακτικότερο. Τί λέει ο αγαπητός κ. Δέλφης;

Ο κ. Αναργύρος Μιχ. Σφακιανάκης είναι γιατρός και λόγιος συγχρόνως. Την επιστήμη του δεν την βλέπει από την πλευρά της εξασκήσεως ενός επαγγέλματος, αλλά με την έννοια διαφωτισμού του λαού. Κάτι τέτοιο επιχειρεί και με το μικρό βιβλιαράκι του «Η μακροβιότητα και το πρόβλημα της αιωνίας νεότητας» που κυκλοφόρησε πρό τινος.

Στις πενήντα σελίδες της μελέτης αυτής το ζήτημα της μακροβιότητας και της αιωνίας νεότητας, αντιμετωπίζεται και αναλύεται περίφημα. Ο κ. Σφακιανάκης επικαλείται και παραθέτει πολλές γνώμες Ελλήνων και ξένων επιστημόνων, ελέγχει

Εβδομαδιαία ανασκόπησης υπό ΔΗΜ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

κάθε ανακρίθειαν, καταρρίπτει θεωρίες και αποδεικνύει που εγκείται ή αλήθεια. Στο τέλος ο συγγραφέας δίδει και ένα τόνον αισιοδοξίας που καθιστά το έργο ευχάριστον.

Η «Γλυκεία παρηγοριά» της διδος Τούλας Ντούνη είναι ένα μυθιστόρημα το οποίο παρά μερικές λεπτομερείας επιφυλάξεις έχει σημαντικά προτερήματα. Πρόκειται για την τραγική ιστορία ενός ανθρώπου που αφού έφθασε μετά πολλούς αγώνες στην εύτυχια πληγώνεται από τη μοίρα. «Αν ήταν άλλος θα γονάτιζε. Ο ήρωας όμως της διδος Ντούνη έχει ένα παιδάκι. Η αγάπη του σ' αυτό και η ειλικρινής χριστιανική πίστις του τον σώζουν.

Τα συναισθήματα αυτά είναι πολύ λεπτά. Τόσο λεπτά που μόνο μια γυναίκα μπορεί να τ' αποδώσει. Κι' εδώ εγκείται ακριβώς η επιτυχία της νεαρής συγγραφέως που αποδεικνύεται ότι έχει παρατηρητικότητα, αίσθημα και ανθρώπινη συγκίνησι.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

★ Επείσετο στην Αθήνα η αγαπητή στο πανελλήνιον εκλεκτή καλλιτέχνης Δανάη, ύστερα από την τουρνέ της εις Ιωνάν, Ψαράς, Λαμίας, όπου έδωσε ωάννια, προσέβλεψε, Λαμίας, όπου έδωσε τρεις θριαμβευτικές συναυλίας ελαφρού τραγουδιού. Προς το παρόν θα αναπαύσθῃ για να είναι έτοιμη για το ντεμπούτο της στο προσεχές αναβιβασόμενον έργο του κ. Γιαννιουκάκη «Φουστανέλλα» στο «Ιντεάλ».

—Την βραδυά της αφίξεως της από τη Λαμιά η Δανάη έπεσκέφθη τον Άττικ στην Ταβέρνα του, όπου απεθεώθη από τον κόσμο ο οποίος την ανάγκασε να τραγουδήσει επανειλημμένως.

★ Την Πέμπτην 23 Φεβρουαρίου και ώρα 7 μ.μ. δίδεται στην αίθουσαν του φιλολογικού συλλόγου «Παρνασσός» η πρώτη συναυλία της κ. Αδελαΐδας Σιδερίδου, ποιητριάς και θεατρικής συγγραφέως. Η κ. Σιδερίδου θα απαγγείλῃ ποιήματα ιδικά της και άλλων γνωστών Ελλήνων ποιητών. Στην συναυλία θα συμπράξῃ και η καλλιτέχνης Νότα Αργυρίου, η οποία θα τραγουδήσῃ.

★ Αρχισαν και συνεχίζονται οι δοκιμές δύο νέων Ελληνικών έργων που αναμένονται μ' ενδιαφέρον.

—Το ένα έργο είναι ο «Σταυρός και το σπαθί» του κ. Άγγ. Τερζάκη, το οποίον θ' ανεβασθῇ στο Βασιλικόν θέατρον.

—Το άλλο είναι η «Αΐθουσα άναμονής» του κ. Αλέκου Λιδωρίκη που έτοιμάζεται στο Κοτοπούλειον.

—Γρηγορώτερα όμως θ' ανέβῃ το δεύτερο έργο που θα διαδεχθῇ την παιζομένη τώρα μ' επιτυχία «Μπλε Άλεπού».

—Αντιθέτως ο «Σταυρός και το σπαθί» πιθανόν ν' ανεβῇ μόνον μετά την επάνοδο του Κρατικού θιάσου από την Αίγυπτο.

Το θέατρο

«Η Κυρία μαρκησία επιστρέφει», του Νοέλ Κάουαρτ στο θέατρον «Αλίκης», από τον θίασον Άν. δρεάδη.

Η κ. Κατερίνα Ανδρεάδη συνεχίζει την ευχάριστη προσπάθειά της «Ανεβάσει έργα παστρικά, ευπρόσωπα, που απευθύνονται στο προηγμένο και με καλό γούστο κοινόν, χωρίς να απαιτούν και μεγάλην διανοητικήν προσπάθειαν του θεατού. Μόνο που θα ήταν άδικα αν δεν προσθέταμε ότι αυτή την τακτική της ή θιασάρχης την ποικίλλει με το ανέδασμα μερικών έργων αξίας. Κάτι τέτοιο θα είναι και το προσεχές ανέδασμα της «Εντας Γκάμπλερ» του Ίψεν που αναμένεται με ενδιαφέρον από τον καλλιτεχνικό κόσμο.

Άλλ' ως επανέλθουμε στο θέμα μας. Το έργο που ανεβάστηκε προ εβδομάδος στο θέατρον «Αλίκης» έχει τον τίτλον «Η κυρία μαρκησία επιστρέφει», οφείλεται δε στον Άγγλον συγγραφέα Νοέλ Κάουαρτ. Δεν πρόκειται περί άγνωστου συγγραφέως. Οι Αθηναίοι έχουν ιδῆ εκτός των άλλων και το δικό του «Σαββατοκύριακον», καθώς και διάφορα κινηματογραφικά έργα μεταξύ των οποίων το «Καβακάντι».

Βέβαια το σημερινόν έργο δεν έχει καμιάν εξαιρετική σημασία. Είναι κωμωδία χαριτωμένη, διασκεδαστική, χωρίς σοβαρό περιεχόμενον και χωρίς ιδιαίτερη αξία. Όσοσο είναι ένα έργο ευχάριστο, με κάποια ξεχωριστή δροσιά.

Η εκτέλεσις του έργου υπήρξε καλή. Η κυρία Ανδρεάδη ως Έλοις, μαρκησία ντε Κεστουρνέλ, διέπλεσε έναν πραγματικά επιτυχημένο τύπο. Το ίδιο θα μπορούσε να λεχθῇ και για τον κ. Οικονομίδην που παρουσίασε μ' εξαιρετική τέχνη τον ρόλο του υπηρέτη Ίχρη. Τα άλλα μέλη του θιάσου, ο κ. Ι. Αποστολίδης, ο κ. Μορίδης, ο κ. Φαρμάκης, ο κ. Κρίτας και η κ. Λώρη έπαιξαν με τέχνη, χωρίς όμως να προσθέτουν τίποτε άλλο.

Συμπέρασμα: Ο θίασος Ανδρεάδη ανέβασε ένα έργο που άρεσει στον κόσμο. Αν δεν άρεση στους φίλους της τέχνης, αυτό είναι άλλος λόγος. Για να είμαστε λογικοί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ένας θίασος κάνει επιχείρησι.

Η μετάφρασις του κ. Σταθῆ Σηπλιωτοπούλου προσεκτική, όπως πάντοτε. Το ίδιο μπορούσε να λεχθῇ και για τα σκηνηνικά του κ. Ν. Ζωγράφου.

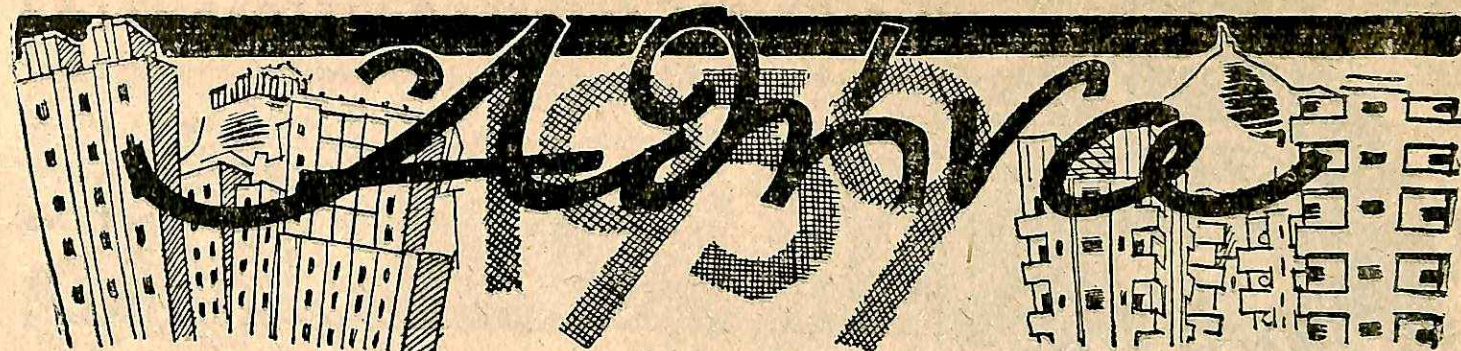
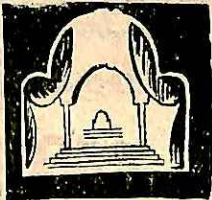
γυπτο.

—Πάντως οι δοκιμές γίνονται μόνον κάθε απόγευμα.

—Το πρώτ ο θίασος προβάει τα έργα τα οποία θα παίξῃ στην Αλεξάνδρεια.

★ Δυσάρεστα νέα από τον μεγάλο Γερμανόν ήθοποιον Βέρνερ Κράους, ο οποίος επρόκειτο να έλθῃ στὰς Αθήνας.

—Ο Κράους ασθένησε σοβαρώτατα και δεν είναι πλέον εις θέσιν να εκτελέσῃ, πρὸς το παρόν, τοὺς ἀντίστοιχους υποχρεώσεις που έχει αναλάβει.

Μιά ενδιαφέρουσα ἔμμετρη σατυρική περιγραφή τοῦ συνεργάτου μας

ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΑΘΗΝΑ·ΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΟΥ 1939

Κατ' ἔθος ἀρχαιότατον πολὺ γνωστὸν τοῖς πᾶσι, ὁ Ἕλλην δὲν κατάρθρωσε, μὰ οὔτε καὶ μπορεῖ, νὰ πῇ ὅτι ἐγλέντησε, χωρὶς καὶ νὰ τὰ σπάσῃ! Τὰ κάθε εἶδους ἄσματα, καθὼς καὶ οἱ χοροί, πολὺ μικρὰν τοῦ κάνουνε, ἀνέκαθεν, ἐντύπωνιν, αὐτὸ δὲ καὶ ἠνάγκασε τοὺς ξένους νὰ μᾶς εἴπωσιν ὅτι στὸ γλέντι, γενικῶς, ὁ Ἕλλην μένει πίσω. Στίχους πολλοὺς θὰ ἤθελα, νὰ σὰς κατατοπίσω

ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ θέματος. Θυσίας θὰ σὰς θυμίζα καὶ χρήματος καὶ αἵματος, παρεξηγήσεις ἀφθονες, τραυματισμοὺς ἀπείρους... πρᾶγματα, δηλαδὴ, πού δὲν μπορεῖ κανένας μᾶς, πραγματικῶς, νὰ δῇ, οὔτε στίς ἀπολίτιστες—ὅπως τίς λέν—Ἠπειρούς...

Αὐτῇ, λοιπόν, ἡ ἄκρατος ὀπισθοδρομικότης, ἔκανε τὴν Ἀθῆνα μᾶς, νάχη «λοκάλ» δικό της, ἕνα «λοκάλ» περιεργον, ζοφῶδες, ἱταμόν, «λοκάλ» ἀξιοθρήνητον καὶ ἄνω ποταμῶν... Σ' αὐτὸ πολὺ συνέβαλαν οἱ κοσμικοὶ κηφῆνες, πού ἔχουν τόσο ἀύληθ, ἐσχάτως, ἐν Ἀθῆναις, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν, εἰς τὰ καλὰ καθούμενα, —λὲς καὶ μὲ τὸ...στομάχι μᾶς ἔχουνε προηγούμενα— εὐθὺς ν' ἀναμιγνύονται σὲ κάθε εἶδους γλέντι. Χάνει, μὲ τὴν ἀνάμιξι, ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη, κάποιο λαμὲ συμφύρεται μὲ μίαν βρωμοτσόχα· τὸ «σύπρ» ἀνακατεύεται μὲ τὸ κρασιὸ τῆς μπόχας, ἡ «δεσποινὶς» Λολὸ βοᾷ σὲ κάποιον «ὦ, σερί», καὶ αὐτὸς τῆς ἀποκρίνεται μὲ... μούτζα φοβερή... Πόσο γελᾷ μὲ αὐτὸ ἡ «δεσποινὶς» Λολὸ! Τὸ βρίσκει «τρέ-ζ-έντερεσσάν», σπουδαῖο, παρδαλό, καὶ ἀμέσως σκύβει νὰ τὸ πῇ καὶ στὴν «πολιοπαρέα». Ὡς εἶναι φυσικώτατον, κανεὶς δὲν ἀπορεῖ, καὶ ὁ καρβαλλιέρος τῆς Λολὸ, μόνον, παρατηρεῖ: — Σὲ μούτζωσε κατὰμουτρα; ὦ, μὲν ἀμούρ! ὦραια!..

Αὐτὸ εἶνε, παμφίλτατοι, τῶν κοσμικῶν τὸ δρῆμα, πρὸ τοῦ ὁποῖου, ἀσφαλῶς, πᾶς λογικὸς τὰ χάνει, αὐτὸ δὲ καὶ μετέβαλε τὸ καπηλειὸ σὲ χάνι, καὶ ἐκεῖ πού ἦταν ὄνομα, τὸ ἔκανε καί... πρᾶμα! (Ἀλήθεια! Τί περίφημα, νὰ τρῶτε τὸ γιανί, βουτώντας τὴν κεφαλὰ σὰς σ' ἕνα... κομπὸ παχνί! Θάλεγα πὼς ἀπόγονος εἴσατε τῶν Μαγιάρων, καὶ θὰ σὰς ζήλευε πολὺ τὸ γένος τῶν γαιδάρων!) Ἐκεῖ, λοιπόν, κατήντησε τὸ ἄντρον τοῦ Τζουτζούρη, ὅπου «τὰ ἐκοπάνανε καὶ ὁ Θεὸς γιὰ γούρι».

καὶ ἤδη... χοιροστάσιον νὰ γίνῃ πλέον τείνει, εἰς μέγα πείσμα τοῦ Σκουζέ καὶ τοῦ Μωραϊτίνῃ!

Τὸ τῶν... χανίων ζήτημα τὸ βρίσκω σοβαρόν, γι' αὐτὸ καὶ στὸ σημείωμα, πού γράφω, τὸ παρόν, τόσον τὸ ἐσχολίασα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπέμεινα. Δὲν εἶνε, ὅμως, πὺ καλὰ τὰ πράγματα στὴ «Φέ- (μινω),

οὔτε καὶ στὰ ὑπόλοιπα μεγάλα καμπαρέ. Ἐκεῖ, βεβαίως, δὲν ἀκούς τὸ «ἴσα» καὶ τὸ «ρέ», ἀλλὰ πολλάκις βρίσκεσαι πολὺ κοντὰ στὸ Χάρο, ὅταν ἀρτίστες εὐγενεῖς, ὅπως ἡ Μπέλλα Σμάρω, (πού τὴν θαυμάζει σύσσωμος ἡ κοσμικὴ Ἀθῆνα εἰς ἐν... ὑποπόγειον πού λέγεται «Ἀρτζεντίνω») γιὰ νὰ χορέψῃ μὲ ρυθμὸν καὶ γιὰ νὰ σπάσῃ κέφ', σ' ἀνοίγει τὸ κεφάλι σου στὰ δύο, μ' ἕνα ντέφι!... Ὅσο γιὰ διασκεδάσαι... ὦ, ἄς μὴ γίνῃ λόγος! Θὰ δῆς πέντ' ἔξη νεαροὺς χορεύοντας ἀφύγως, μὲ ἱσαριθμούς νεαράς, πού σέρνονται στὴν πίστα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, γύρω τοὺς, τρελλαίνονται στὴ νύστα! Μὰ, στὸ Θεὸ σὰς, φίλοι μου! Τὸ κέφι ποῖς τὸ (βρίσκει,

σὲ ἕνα καὶ μονάκριβο ποτήρι μὲ οὔισκυ; Δὲν ἀντικρύζει ἕτερον—οὐαί!—τὸ πορτοφόλι, γι' αὐτὸ καὶ εἶνε κατηφεῖς καὶ νυσταλέοι ὅλοι. Γιατὶ πηγαίνουνε; ἴδου: Διότι εἶναι μόδα, νὰ πίνουν τὸ οὔισκυ τοὺς, μ' ὀχτῶ μοτιλίλλες... (σόδα,

(πού ἀπὸ τὸ γκαρσόνι τοὺς μὲ στόμφον τίς γυ- (ρεύουν),

νὰ ποῦν ὅτι ἐγλέντησαν, νὰ κάνουν πὼς χορεύουν, νὰ παραστήσουν, γενικῶς, τοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώ- (πους!...

Αὐτά, λοιπόν, δὲν γίνονται, ἔξω, στοὺς ὄλους (τόπους, διότι ξέρουνε καλὰ, καὶ οἱ ξηροὶ καὶ οἱ πόται, ἂν πρέπει νὰ γλεντήσουνε, καὶ πὺ, καὶ πᾶς, καὶ (πότε,

Ἐμεῖς σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἴμαστε πάντα πίσω, καὶ σ' ἱχοὺς θάβει πολλοὺς νὰ σὰς κατατοπίσω, κάνοντας τὴν ἀνάλυσιν αὐτοῦ ἔδω τοῦ θέματος. Θυσίας θὰ σὰς θυμίζα καὶ χρήματος καὶ αἵματος, παρεξηγήσεις ἀφθονες, τραυματισμοὺς ἀπείρους... πρᾶγματα, δηλαδὴ,

πού δὲν μπορεῖ κανένας μᾶς, πραγματικῶς, νὰ δῇ, οὔτε στίς ἀπολίτιστες—ὅπως τίς λέν— Ἠπειρούς...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΣΕ ἌΛΛΟ ΑΡΘΡΟΝ: Ἀθηναϊκὰ θεάτρα τοῦ 1939.

ΓΙΣΛΑ, ἡ βασιλοπούλα
τῶν Φράγκων

ΕΚΕΙΝΗ τὴ χρονιά—κατὰ τὸ 750 μ.Χ.—ἦταν τόσο θαρὺς ὁ χειμώνας πού οἱ ἀνθρώποι πέθαιναν χιλιάδες τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ κρύο στὴν Κωνσταντινούπολι. Ὅχι παρὰύθια καὶ φανταστικῶς υπερβολές. Τὸ μνημονεῖουν οἱ Βυζαντινοὶ χρονογράφου μετὰ πλῆθος λεπτομέρειες στὰ βιβλία τους. Ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Ε' εἶπε νὰ ἐπιχειρήσῃ μεγάλῃ ἐκστρατείᾳ κατὰ τὸν Βουλγάρου πού μετάνασταναν κατὰ μυριάδες ἀπὸ τ' ἀπέναντι τῆς Κασπίας καὶ εἶχαν ξεχυθῇ κάτω ἀπὸ τὸ Δούναβι, ἀπειλητικοὶ σὰν ἀγρίμια νὰ σαρῶσουν καὶ πάντα μετὰ τὴν ὀργὴν τους καὶ μετὰ τὸν ὄγκο τους. Τὰ ἤθελαν ὅλα δικὰ τους μονομάχια, οἱ τὰ Βαλκάνια καὶ τὴν ἴδια τὴν πρωτεύουσα. Κι' ὅτε περνοῦσαν ἑσφαλὼν καὶ κοῦρσεβαν καὶ πυρπολοῦσαν καὶ γκρέμιζαν χωρὶς ἔλεος. Ὅχτ' ὄφρες, σὲ διάφορα διαστήματα χρόνου, τοὺς ἐχτύπησε θγαίνοντας στὸν πόλεμο μονάρχους τοῦ Παλῆκαρι μεγάλου. Τοῦς ξεπαστρεψε ἀπὸ τὴ μέση κυριολεκτικῶς. Καὶ θὰ ἔξαστολουθοῖσαν τὸν ἀφανισμόν τὸν ἀκόμα, ἀλλὰ τὴν τελευταία φορὰ ἀρρώσταξαν στὸ στρατόπεδον καὶ πέθανε.

λίβρις! Ὁ Κωνσταντῖνος
πλέοντας ἔπεσε στή στιγμή πού
ἄρχισε ἀκριβῶς αὐτό τὸ κακό.
Ἦ φουρτούνια τοῦ ἀναποδογύ-
ρισε τὰ σκάφη καὶ τὰ κύματα,
ἔκρουε θεόρατα, τὸν σκέπαζαν.
Ἦ ἑκατοστάδια τοῦ χάλασε βέ-
βαια. Καὶ ὅλη του ἡ προσοχὴ
στρεφόταν στὸ πῶς θὰ σώσει
τις ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων του.
Ἦταν μιὰ στιγμή πού θαυμά-
σθηκε ὁ χαρκατῆρας του. Ὅχι
μονάχα ἡ ψυχραιμία του, ἀλλὰ
ἡ αὐτοθυσία ποῦδεψε γιὰ τὴ
σωτηρία τοῦ στρατοῦ του καὶ
τῆ συστηματικῇ ὀργάνωσι τῆς
περιθάλλειας τῶν θυμάτων, ἔ-
κανε ἐντύπωσι. Στὴν Πόλι ὁ
θῆνης ἦταν σπαρτακτικός. Οἱ
κάτοικοι ἔδελταν μὲ τὰ μάτια
τοὺς τὴν τραγικὴ συμφορὰ. Ὁ
Βόσπορος ἐκλυοῦσε ἀκατάπαυ-
στα ὄγκους ἀπὸ πάγο, νησιά
ὀλόκληρα, κι' ἔγιναν παντοῦ
ἀπερίγραπτες καταστροφές.

Ἄλλὰ, τὸ χειρότερο ἀπ' ὅ-
λα δὲν ἦταν οὐτε τὸ θανατικό-
ἀπ' τὸ χιονιά, οὐτε ὅτι θά γλύ-
τωνε ὁ ἔχθρος χάρις στὴ θεο-
μηνία καὶ θά συνέχιζε στὰ νῶ-
τα τοῦ Κράτους τὸν ἐπικίνδυνο
χορὸ τῶν ἐξοντωτικῶν τὸν ἐ-
πιδρομῶν. Ἄλλο μεγαλύτερο
κακὸ ἔξεσπασε. Οἱ καλόγεροι
ἐπαφελούντο κουτοπόνημα ἀ-
πὸ τὰ δυστυχήματα καὶ ἐξερκα-
σοῦν νὰ πληθῇ τὸν Χριστιαν-
ὸν ἐναντίον τοῦ ἐστεμμένου
ὡς ἀσεβοῦς καὶ νὰ τὸν ἐκδι-
κοθῶν ἔτσι γιὰ τὸ πολὺ μί-
σος τους. Γιὰτὶ οἱ ἱερωμένοι,
μὲ τὸν Πατριάρχη Ἀναστάσιο
ἐπὶ κεφαλῇς κατηγοροῦσαν τὸν
Κωνσταντῖνον καὶ δὲν τὸν ἐ-
λεγαν κἀν μὲ τ' ὄνομά του, ἀλ-
λὰ Καβαλλοῦ καὶ λογικάτερα
Κοτρώνιο! Αὐτὸ τὸ παρα-
τσῶνι! τοῦ τὸ εἶχαν βγάλει
ἐπειδὴ δῆθεν σὰν ἦταν μωρὸ
καὶ τὸν βάφτιζαν λέρωσιν τὴν
κολυμβήθρα του. Ἀλλὰ, πρ-
αγματικῶς τὸν ἐβρῖζαν ἐπειδὴ ὁ
ἡγεμὸν εἶχε κληρῦθαι κατὰ τῆς
λατρείας τῶν εἰκόνων στὶς ἐκ-
κλησίες. Ἄντικε στὴ δυναστεία
τῶν Ἰσαυρῶν, τῶν ἐκκολλη-
τρῶν. Τοῦ ἦταν κληρονομικὴ
παράδοσις αὐτὴ ἡ ἀναποτί-
· Ὁ πατέρας τὸν Δεῶν ὁ Γ' τὴν
εἶχε πρωτοβάλλει σ' ἐνέργεια
κ' ἔκαμε τὸν Κλήρον ἄνω κά-
τω μὲ τὴν καινοτομία του. Ὁ

Λέων ήταν τοσπάνης από τὰ
βόθρ της Ἀνατολῆς. Ζούσε
στὰ ὤψιπδα μεταξὺ Καρμανί-
ας καὶ Κασταμονῆς κι' ἔβο-
σκε τὰ κοπάδια μὲ τις παχὺς
σὺρξ καὶ τὸ κατάρω τρίχω-
μα στὶς στάνες Ἀστραχάν. Ὑ-
στερα ἔφυγε ἀπὸ κεῖ κι' ἐγκα-
τέστησε τὴ στρουγγκα του ἐδώ-
θε στὸν Αἰμο μὲ τὴν πλοῦσι-
α βλάστησι. Τσέλιγκα τὸν συ-
νήνησε κάποτε ὁ Ἰουστινια-
νὸς ὁ Β' γυρίζοντας ἀπὸ κά-
ποιον πόλεμο. Ὁ στρατὸς περ-
νοῦσε. Ὁ Ὅσαυρος (ἔτσι λε-
γόταν γιὰ τὸν τόπο τῆς κα-
ταγωγῆς του) Λέων ἐχάρισε
πρόθυμα στὸ βασιλεῖα πεντα-
κόσια πρόβατα. Ὁ Ἰουστινια-
νὸς ἐνθουσιάστηκε καὶ τὸν πή-
ρε μαζί του νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ
μὲ ἀξιώματα. Ὁρεσίβιος, ἐ-
ξοικειώθηκε στὴ ζωὴ τοῦ στρα-
τευματος. Ἀπέκτησε μεγάλου
βαθμοῦ, καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ

Ἰουστινιανοῦ βρῆκε τὴν σιγὴν κατὰλληλῃ κι' ἐκάθησε στὸ θρόνο μόνος του!

★

Γινόντουσαν τότε σχεδόν
εὔκολα—μολονότι εἶχαν πάντα
καὶ τὶς δυσκολίες τους—τέτοια
πράγματα.

Ποὺ φαίνονται σήμερα σὰν
ψέματα.

★

Ὁ Κωνσταντῖνος ὡστόσο
δὲν ἦταν κακὸς ἄνθρωπος.

Πολλοὶ καὶ σπουδαῖοι σοφοὶ αὐλοκόλακες τὸν τριγύριζαν καὶ τὸν ἐπειθαν ὅτι ἐκίμεν καλὰ πού ἀπεργόρευσε τις ἐκόνες, γιὰτι —τοῦ ἔλεγαν— ἔστι λιγοστεύειν δ' ἀπόλυτος παπιδιμός πού κόνευνε μετὰ βάλῃ τῇ θρησκείᾳ σὲ δυσεύδαιμονίᾳ μὲ τὰ τάμματα ἀπάνω σὰ εἰκονίσματα καὶ μὲ τις προλήψεις ὅτι ὠρισμένα ζωγραφιστὰ πρόσωτα τῆς Θεομήτορος ἄνοιγαν τάχα τὸ στόμα τους καὶ μιλοῦσαν στοὺς πιστούς. Ἡ Αὐτοκρατορία εἶχε γεμίσει ἀπὸ μοναστήρια καὶ ἀμέτρητες χιλιάδες νοικοκυραί-
αι ἀφῆγαν τῇ δουλείᾳ τους στὴ μέση καὶ πῆγαν ἀράδα μετὰ τεμπελιάσων μ' ἓνα ράσο καὶ μὲ τὸ κομπολόι σὰ χέρια, περιμένοντας νὰ λήσουν ἀπὸ τῆς δωρεᾆς τῶν ἀπλοσκόπων.

Τώρα, λοιπόν πού πλάκωσε

ἡ βαρχειμανιᾶ, οἱ μοναχοὶ ἐκήρυξαν ἀναφαίρον τὸν ἐμφύλιον πόλεμον καὶ κινήθηκαν ἀποφασιστικὰ καὶ ἀνατρέφουν τὸν Αὐτοκράτορα. Εἶχε κάμει ἕναν Ἀρμένι γαμβρὸ ποὺ τὸν εἶλεgan Ἀρτάβασος. Καὶ ἦταν εἰκονολάτρης καὶ αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Αὐτοκράτορος. Εἰκονολάτρισα ἐπίσης ἦταν καὶ ἡ Χαζάρα, ἡ Αὐτοκράτειρα. Τῇ Χαζάρα—Τουρκομανικῆς φυλῆς Οὐν-ων ἀπὸ τὸ Ἀφγανιστάν—Ὁ Κωνσταντῖνος τὴν εἶχε πάρει φαινομενικὰ μὲν γιὰ ἀντιμετάσχη μὲ τὴν βάρβαρη πατρίδα της. Πίσω ὅμως ἀπὸ τὴν πολιτικὴ αὐτὴ πράξι, ἀληθινὰ αἰτία στάθηκε ἡ σπέντα καὶ ἐξωτική της ὁμορφία ὡς γυναῖκα, γιατί ὁ Βυζαντινὸς Ἀναξὶς καὶ κατανίκητα φιλήδονος ἐθέλογονταν ἀπὸ τ' ἀφράτα της κάλλη, ἃν καὶ εἶχε Μογγολικὰ ἐξωγοικημένα τὰ μῆλα στὰ σαβ-βώδη της ἀγρόνυλα. Ἦταν,

λοιπὸν καὶ ἡ γήρυσά του ἡ
ἐκ Χαζάρων λεγοῦσα—ποῦθε
ἀσπασθῇ τοῦ αἰστανισμοῦ φο-
βήσας τὴν διαδόχον—ἀντίθετε
στὸ ζήτημα τῶν εἰκόνων πρὸς
τὸν ἄνδρα της. Ἀλλὰ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ πῇ καὶ τίποτα. Ἐνφ
δ' Ἀρμένιος γαμβρὸς του δὲ
Ἀρτάβαδος, κλονήσας πολὺ
τὸν εὐλαβῇ, ἐπῆγε μὲ τὸ μέ-
ρος τῶν στασιαστῶν καὶ τοῦ
καλοῦθε νὰ βγάλῃ τὸν κουνιά-
δο του Κωνσταντῖνο ἀπὸ τὴν
Παλάτι καὶ νὰ μῇ στῇ θέσι
του αὐτοῦ!

Ἔτσι, ἡ ἐπανάστασις δὲ
νάρμοσε.
Ὁ Κωνσταντῖνος διαδίδει ἡ
ρωικά κατὰ πάντα του. Τὸν πε-
τυχαίνει στὶς Σάρδεες καὶ τὸν
νικά. Ἀλλὰ, παραμέσῃ, στήν
Ἀγκυρα, στρατοπέδευε ὁ γυι-
ὸς τοῦ Ἀρτάβαδου, ὁ Νική-
τας, μὲ ἄλλη στρατιά. Προχω-
ρεῖ ὡς ἐκεῖ ὁ Κωνσταντῖνος
καὶ τὸν νικά κι' αὐτόν. Ἐθα-
σε, δηλαδή, δυὸ μάχες περὶ-
φημες καὶ τίς κέρδισε πανηγυ-
ρικά καὶ τίς δυὸ σὰν ἄξιος
στρατηγός. Στὸ μεταξὺ ὅμως
καθίσταται ὅτι ὁ ἡττημένος γαμ-
βρός του τοῦπαιξε παιχνιδι.
Γύρισε στήν Κωνσταντινούπο-
λι καὶ τὴν κατέλαβε. Τρέχει ὁ

Κωνσταντίνος, πολιορκεῖ. . τὸ σπῖτι του τὸ ἴδιον, ἀλλὰ εἶνε δύσκολο νὰ μῇ στήν πρωτεύουσα. Γιατί, ὁ ἀντίπαλός του, Πατριάρχης, ἔχει καλέσει ἐκεῖ ὡς συμμάχους τοὺς Σαρακηνούς, τοὺς Ἀραβας. Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι αὐτοὶ σάν ἐχθροὶ φανατικοὶ ἐκύτταξαν μόνο πᾶς θὰ βοήθησουν καὶ θὰ ρημάξουν κ' ἔπειτα τώσασαν. Ὁ Κωνσταντίνος κυριεῖται τὴν Πόλιν, σφάζει τὸν Ἀρτάβαδον καὶ κληνῆγει τὸν Πατριάρχη Ἀναστάσιον. Νέα, ἐντοίσιος, περιπέτεια τοῦ ἀναγνέλλεται. Ὁ ἕτερος ἡττημένος ἀνεψιὸς του Νικήτας, στρατολόγησας ἅπ' τὴν ἀρχή, προκλαύνει ἐξ Ἀνατολὸν ἀκάθεκτος. Σανταεκστρατεῖν στήν ἀντίπεραν τοῦ Βοσπόρου ὁ Κωνσταντίνος προσβάλλει τὸν εἰσβολέα στὴ Νικομήδεια, πλάνει τὸν Νικήτα αἰχμάλωτο καὶ τοῦ βγάζει τὰ μάτια! Στὴν ἐπιστροφή του ἔχει νὰ λογαριασθῇ μὲ τὸν Πατριάρχη. Τὸν κηρύσσει ἐπικτοιο, κ' ἐνῶ ὁ Ἰππόδρομος ἦταν φύσκα, τὸν σέρνει ἔκει καὶ τὸν βάζει ἀνάποδα ἀπάνω σ' ἓνα γαῖδαρο καὶ κάνει παρέλασι! Πίσω ἀκολουθοῦσαν ἀναιριθμητοὶ καλόμενοι Στουδῖται, δεμένοι πλά—πλάϊ, κατὰ ζεύγη, μὲ κοινὲς γυναικες. Τὸ δὲ φρικτότερον ὅλων εἶνε ὅτι κατόπιν ἅπ' αὐτὰ ὁ Ἀναστάσιος παρουσιάζει στὸν Αὐτοκράτορα νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιατί τοῦ ἐφέισθη τῇ ζωῇ. Ὁ Κωνσταντίνος τὸν ξαναδιορίζει Πατριάρχη, ἀλλὰ εἰκονομάχον πιά καὶ μανιῶδῃ δίκωτῃ τῶν νέων ὁπαδῶν του εἰκονολατρῶν!

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Ε΄ μά-
λιστα ἀνακηρύσσεται τώρα ὑπὸ
τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἅγιος,
ἐνῶ λίγο πρὶν ἀφωρίζετο ὡς
Κοιρῶνιμος.

Ὅπου ὑπῆρχε ἱερὰ εἰκὼν
παρεδόθη στὸ πῦρ, ἐν ὀνόματι
τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὑπόλειμμα εἰ-
δωλολατρείας. Τὰ μοναστήρια
ἐκλείσθησαν. Καὶ οἱ μῦσται
τῶν ἀπεικαλοῦντο «ξυλολάτρες»
ἐμπαικτικά.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐθριάμβευε
ὡς εἶδος Λουθήρου μεταρρυσ-
μιστοῦ.

Τὸν ἴδιο καιρὸ οἱ Ἀραβες
εἶχαν σηκώσει κεφάλι με τὴν
ἐλπίδα να καταλάβουν τὴν Κύ-
προ με τὴν εὐκαιρία τοῦ ἐσω-
τερικοῦ ἀναθρασμοῦ. Ὁ Κων-
σταντῖνος ἀράτωσε πλοία καὶ
τοὺς ἐδίωξε. Κι' ἐπειδὴ ἀπὸ
θοροῦ ἔξαναινούσαν οἱ Βουλ-
γαροὶ τὴν οὐρίστια τοὺς, ὁ Αὐ-
τοκράτωρ ἀσχαρίστῃκε ἕνα
σχέδιο μεγαλοφυές: Ἐδίωξε
τοὺς Σαρακηνούς κατοίκους ἀ-
πὸ τὰ ὄρια του καὶ ἀπέσυρε ἀ-
πὸ τῆ Συρία ὅλους τοὺς Χρι-
στιανούς. Ἐκαμε, δηλαδή,
πρῶτος στὴν Ἱστορία, ἀνταλ-
λαγή τοῦ πληθυσμοῦ. Τοὺς δι-
κούς του τοὺς πήρε καὶ τοὺς
ἐγκατέστησεν στὴ Βαλκανικὴ, με-
ζῶα καὶ με χτήματα καὶ με ἐγ-
γασία, ὥς φραγμὸ γιὰ νὰ προσ-
κροῦν οἱ Βούλγαροι.

Ὁ μόνος Ἕλληνα ποὺ ἀπό-
μεινε στὸ Κράτος τῶν Χαλι-

φῶν ἦταν ὁ ἅγιος ἀνὴρ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ—ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς—συνέγραψε τοὺς μύθους τοῦ ἐναντίου τοῦ Κορωναίου.

★
'Ενῷ ταῦτα διεδραματίζοντο
ἐπὶ σκηνῆς, στὰ παρασκήνια
χαλοῦσε ἀπὸ τῆ διαταραχῇ ἕνα
χαριτωμένο εἰδύλλιο.

Ὁ ὠραιότερος ἔρωτας δύο
καρδιῶν συντριβότανε ἄδικα
στὴ μανία τῶν θρησκευτικῶν
διαιρέσεων.

★

Στὴ Δύσι, βασίλευε ὁ Πιπί-
νος, φύλαρχος τῶν Φράγκων.
πολεμιστής, βαθύπλουτος καὶ
πανίσχυρος.

Καὶ εἶχε δυὸ παιδιὰ.

Τὸ Ροδρῖο καὶ τὴ Γίσλα.
Ἡ Γίσλα, ἡ πανέμορφη κα-
θήσα βασιλοπούλα τῆς Εὐρώ-
πης, ἦταν ἀρραβωνιασμένη με-
τὸν νεαρὸν Λέοντα, τὸ γυιὸ καὶ
διάδοχο τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ
Ε', τὸν πορφυρογεννίτου βα-
σιλῆα τοῦ Αὐτοκρατορίας τῆς
Ἀνατολῆς. Ὁ Λέων εἶχε τα-
ξιδέψει στὴ Ρώμην καὶ στὴ
Ραβέννα, καὶ ἐκεῖ εἶχε κατε-
βῇ ἀπὸ τὸ Ρῆνον τὴν ἀνοιξί-
α Γίσλα, νὰ πάρῃ τὴν εὐλογίαν
ἀπὸ τὸν Πάπα Σύλβεστρο καὶ
νὰ γίνῃ Χριστιανή. Ἐτοί, προ-
τογνωρίστηκαν ἀνάμεσα στοὺς
ὀλάνθιστους κήπους τῆς Ἰτα-
λίας τὰ δυὸ βασιλόπουλα. Κα-
δὲν ἀργησαν ν' ἀγαπηθοῦν μὲ
τὴν ἀγνότητα τῆς τρυφερῆς
τοὺς παιδιάτικης ψυχῆς. Κάτω
ἀπὸ διπλὰς συστάδες μὲ ἀνθι-
σμένες λεμονιῆς ποὺ σκορποῦ-
σαν γύρω σπάταλα τὴ δύνα-
μι τοῦ αἵματος καὶ ἐκκρίνουν τὴν

πέραντη ἔκτασι νά μεθᾶ, ἐν
βραδύ φιλήθηκαν. Τὸν ἄλλ
χρόνο ἡ Γίσλα, μαζί μὲ τὸ
Ροδρίγο, τὸν ἀδελφό της, κα
μὲ μεγάλη ἀκολουθία εὐγενῶ

ἐκαίαν ἐκδρομὴν σὺν Βυζαντίου· ὁ Λέων κολυμπήσους σὲ πελάγη ἐτυχίτης ξαναβλέποντας, τὴν γλυκεῖά του Γιόλα, ποὺ ἀστὴρ τὸν καιρὸ πού εἶχε χωρίσθαι ἀπὸ κοντά της τὴν ἀνελευτότατη διαρκῶς στὸν ὕπνῳ του καὶ στὸ ἔξπνῳ του. Ἦταν πάλι ἀνοιξὶς καὶ τὰ περιβόλια τῶν Βοσπόρων εὐώδιαζαν τρελλὰ, ὅταν σιγοπλέοντας στὴν ἀκίμανη θάλασσα, κάτω ἀπὸ τὸν

ὀλογοῖμο φεγγάρι τοῦ θεῖου
τοπίου, μὲ μιὰ μικρούτσικη στε-
νὴ βαρκούλα, οἱ δύο τους ὀλο-
μόναχοι, ὠρκίστηκαν, πιασμέ-
νοι ἀπὸ τὰ χέρια, στὴ θρησκεία
ποὺ τοὺς ἤγωνε, ὁ Λέων καὶ ἡ
Γίσα, νὰ περάσουν τὴ ζωὴ
τους μαζί.

Ἐκεῖνος θὰ τὸ ἔλεγε στὸν
πατέρα του, κι' ἐκείνη στὸ δι-
κό της.

Τυρίζοντας για την πατρίδα
τους τὰ βασιλόπουλα τοῦ Φραγ-
κου, ἐπέρασαν κι' ἀπὸ τὴν
ξακουσμένη Ἀθήνα νὰ θαυμά-
σουν τὰ μνημεῖα της.

Ἐκεῖ γνώρισαν μιὰ θελκτικὴ κοπέλλα Ἑλληνίδα μ' ὅλες τὰς χάρες τῆς νεανικῆς τῆς δροσιάς, ὅλο τὸ ἐπιβάλλον τῆς ἀρχοντικῆς γενιᾶς τῆς, κ' ὅλη τὴ σοφία τῆς πατρὶδος της. Τὴν ἔλεγαν Εἰρήνη. Μιλοῦσε τὰ λατινικὰ ἐξίστορετα καὶ κα-

Θδὸς ἀνέβασε τοὺς ὑψηλοὺς ἑξ-
ανους συνομηλικούς της στὸν
Παρθενῶνα τοὺς ἔκαμε νὰ θαν-
μᾶσουν τὴς γνώσεις της. Ἐ-
κεῖ προτάζοντες ἡ Εὐλόγη καὶ
γιὰ τὸν Λέοντα, γιατί δὲν εἶ-
χε πλεῖ στὸ Βυζάντιο ποτε.
Ὁ πρίγκιπας Ροδρίγος ἐνοιῶ-
σε γιὰ τὴν Ἀθηνᾶ ἕνα βαθὺ
ἐρωτικὸ αἶσθημα. Καὶ χωρὶς
πολλοὺς διαταγμοὺς τὴν ὥρα
τοῦ ἀποχαριστικοῦ τῆς τὸ ἐ-
ξομολογήθηκε.

Δὲν πέρασε πολλὸς καιρὸς
καὶ ἡ Εἰρήνη πήγε στὴ Δύσι,
μὲ τὸν πατέρα της. Ἡ νέα εἶ-
χε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνῃ
Χριστιανή. Κι' ὁ μυστικὸς της
πόθος τῆς χαμογέλοιε, γιατί
ὁ διάδοχος τοῦ βασιλείου τὸν
Φράγκον της πρότενον νὰ τὴν
κάμῃ γυναῖκα του καὶ νὰ μοι-
ρασθῇ μαζί της τὸ μεγάλο θρό-
νο του. Ἀλλὰ, ὁ Πιτίνος δὲν
ἐνέγκρινε μὲ κανένα τρόπο τὸν

συννοικέσιο. "Εκλεισε μάλιστα το γυιό του σ' ένα κάστρο, έπειδή αυτός επέμενε, ως πού να φύγει ή ξένη και ο καυμός του να διασκεδασθή.

Η Ειρήνη, που είχε χαράκιτσηρά αλύγιστο σαν ασάλη, πεισματάρηκε.

Ο Πάπας έως τότε —κάθε Πάπας— εξητάτο πειθαρχικά από τη μόνη κεφαλή της Εκκλησίας, την Κωνσταντινούπολη, κι' έτιτοφορείτο επίσημως «δούλος» του Βυζαντινού Αυτοκράτορος. Στη λυσσώδη διχοστασία, ο Σύλβεστρος είχε κηρυχθεί εικονολάτρης άλληλεγγύως προς τον Πατριάρχη Αναστάσιο. Από την αφορητή αυτή ο Κων'τίνος ο Ε' τον απέκλεισε και τον καθήρεσε και αυτόν. Έμεινε, λοιπόν, στην αγία έδρα του ο Ποντίφις, αλλά ήταν σφοδρά ανήσυχος από στιγμή σε στιγμή για την τύχη του. Και αναγκάστηκε να ζητήσει από τον Πάππα βοήθεια. Τότε ακριβώς μ' αυτή την έπαρση έγινε και η άρχη της χωριστής μετέπειτα σταδιοδρομίας του δυτικού κόσμου στον Μεσαίωνα.

Η Ειρήνη επέρασε και από τον Πάπα γυρίζοντας απογοητευμένη στον τόπο της. Ο Σύλβεστρος εξετίμησε τρομερά τα σπουδαία προσόντα της. Μίλησε μαζί της πολλές φορές και πολύ για όλα τα ζητήματα. Η Αθηναία παρθένος ήξερε με λεπτομέρειες το είδύλλιο της Γίσλας με το Λέοντα. Και μια σατανική ιδέα πέρασε ξαφνικά από το δαιμόνιο γυναικείο κεφάλι της. Να εκδικηθώ! Έκνιταξε τον Πάπα στα μάτια και του είπε ύποβλητικά: —Άγιε πάτερ! Αυτή ή εννοσία δεν πρέπει ν' αφήση ή αγιότης σου να πραγματοποιηθώ! Ο Πιπίνος άμα συνδεθώ τόσο στενά με τον Κορβάνωμο θα σε αποστερήση από κάθε ύποστηριξη!

Και έφυγα.

Καμιά φορά ένα κορίτσι μόνο του, με μια του λέξι, μπορεί να κατορθώσει, ότι μάταια θα φωνάζοντο να πετύχουν οι ισχυρότεροι στόλοι και στρατοί!

Η Ειρήνη ή Αθηναία έπληγε μια και δυο στο Βυζάντιο, και με τους τίτλους της εισεχώρησε στην Αθήνα. Και με τις άρετες της έγινε προσφιλέστατο πρόσωπο στον Αυτοκράτορα.

Ο Κωνσταντίνος ο Ε' δριμόσταν σε αποθέσει. Οι νίκες του τον είχαν κάνει υπερόπτικο. Σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση έφθασαν στο παλάτι απεσταλμένοι πρόσβασης του βασιλέως των Φράγκων Πιπίνου και του μετέδωκαν την άγγελία ότι ο Αθηνάιος δεν ένοει να δώση την κόρη του ως σύζυγον στο διάδοχο του

Βυζαντινού Στέμματος αν προηγουμένως ο Αυτοκράτωρ δεν αναγνωρίση την έξουσία του Πάπα ως ανεξάρτητη και δεν σταματήσει την τακτική της ει-κονομαχίας του.

Ο Σύλβεστρος, δηλαδή, κατά τις υποδείξεις της παρασκηνής μικρής και ξένης Ειρήνης, είχε κάμει το θαύμα του!

Ο Κωνσταντίνος ο Ε' θύμωσε σε ανυπολόγιστο βαθμό κι' έδιωξε με άσχημο τρόπο τους αντιπροσώπους του ηγεμόνος της Δύσεως. Ο γυιός του Λέων πήγε να σκάσει από το κακό του σαν το έμαθε. Απειλούσε τον πατέρα του ότι θα έπεφτε στη θάλασσα, γιατί χωρίς τη Γίσλα δεν την ήθελε τη ζωή.

Και τότε έγινε το άπιστευτο: Ο Αυτοκράτωρ είπε να φωνάξουν άμέσως την Ειρήνη την Αθηναία να την κάμη νύφη του! Ο νεαρός Λέων ζέκνυψε. Είχε μπροστά του, έλωστε, ένα αριστοτέχνημα της πλάσεως. Η κόρη των Αθηνών μπορούσε να τον κάμη να ξεχάση χίλιες φορές τη φραγκοπούλα. Και το κατάφερε στην άγκυλιά της, πολύ γρηγορότερα μάλιστα από όσο μπορεί να φαντασθώ κανείς, μολοντί ο Λέων συχνά ξαναθυμώτανε την πρώτη του αγάπη κι' εδάκρυζε.

Η Ειρήνη, μετά τη θανάτου πεθερού της, έκαμε έργο της να ξαναφέρει την εὐλάβεια

στην ορθοδοξία. Και οι άγιες εικόνες, που δώσαν τόση άνθηση στην τέχνη των αϊώνων, στήθηκαν πάλι στους ναούς από το ώραίο χεράκι της. Ένα χέρι, από το ίδιο απαλό χέρι, στο Λέοντα τον έκανε να μην έχη αντίρρηση...

★

Πραγματευτάδες από τη Δύση έφεραν είδησεις θλιβερές με αποτέλεσμα ευχάριστο.

Ο κόσμος της Ανατολής αναγάλλασε στο ότι ή έκστρατεία των Φράγκων κατά του Βυζαντίου δεν θα γινότανε πιά! Ο Βασιλιάς Πιπίνος ένέδωσε στις παρακλήσεις του Πάπα για την ειρήνη. Ο Σύλβεστρος άκούοντας ότι ή φίλη του Ειρήνη βασίλευε και ότι είχε αποδώσει στις άγιες εικόνες την τιμή που τους έπρεπε, δεν ήθελε πιά τον πόλεμο!

Άλλωστε, ο Πιπίνος είχε χάσει κάθε κέφι του προς τη ζωή από δυσάρεστα οικογενειακά του περιστατικά. Ο γυιός του και διάδοχος του Ροδρίγος είχε σκοτωθώ πέφτοντας από το φρούριο που ήνευσε εγκλειστος. Και ή μορσαναθρεμμένη θυγατέρα του Γίσλα, είχε παθάνει κι' αυτή από μαρσισμό.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Εικονογράφος
N. ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ

σάλας του σταθμού 400—Ω.

—Σας συνιστώ όμως, πετάχτηκε μια νέα με το σήμα της αγνότητας επάνω στην άριστη κλειδιά του στήθους της, να μεταλλάξετε άμέσως τις φόρμες σας, γιατί ή θερμοκρασία εδώ μέσα είναι πιο χαμηλή. Μην ξεχνάτε ότι όλοι οι σταθμοί, όπως και όλες οι άλλες κατοικίες εδώ, είναι αντιθερμαινωτικοί.

Και με την απλή μεταφορά μιας μικροσκοπικής πόλης της μέσης οι μέχρι πρότινος χνουδάτες φόρμες των ταξιδιωτών, μετεβλήθησαν δια μιας σε γυαλιστερές.

—Όστε αυτή, λοιπόν, ή τόσο έκτεταμένη περιοχή, με την πλουσία θαλάσσιή της και τους άμέτρητους ποταμούς και τις λίμνες της, ήταν ή άλλοτε περιφωρημένη έρημος όπου δεν έβρισκε κανείς ούτε μια σπιθαμή σιτά, ούτε μια γουλιανά νερό ακόμη, όπως έτυχε ν' ακούσω; ρώτησε με απορία

ένας νεαρός τον άρχηγό της ομάδας που ήταν σκυμμένος επάνω από ένα τηλεοπτικό μηχανήμα.

—Ναι, απήντησε εκείνος, άνασπώνοντας το κεφάλι του. Όλη αυτή ή άτέλειωτη θαρρείς περιοχή που έθαύμασες κι' έθαυμάσαμε όλοι μαζί και που τα σύγχρονα τραίνα με το δυναμικό αέριο την διατρέχουν σε τόσο λίγο διάστημα, ήταν άλλοτε μια άγονη άμωδης έκτασης που οι πρόγονοί μας την έλεγαν Έρημο Σαχάρα.

—Θα είχαν βέβαια κι' αυτοί τα μηχανικά τους μέσα, έβω και πρωτόγονα, με τα οποία θα την διέσχίζαν όταν χρειαζόταν, επανέλαβε ο νεαρός.

—Μηχανικά! έκαμε ο άρχηγός της ομάδας. Αί είναι να τους θαυμάη κανείς τους προγόνους μας για το πως έταξίδευαν στον τόπο αυτόν όπου έμεις ήμαστε τώρα χάριν άναψυχής. Χρησιμοποιούσαν κάτι περίεργα ζώα που τα έλεγαν καμήλες. —Οτι απέμεινε απ' αυτά τα ζώα τώρα είναι ένας σκελετός που δρόθηκε πριν πεντακόσια χρόνια και που διατηρείται ακόμα στο ζωολογικό μουσείο της Κεντρικής Περιφέρειας.

—Λέγουν όμως, επενέβη ένας τρίτος, που το δικό σου όνειρο του άριστερού μανικιού της φόρμας του έδειχνε ότι υπερέβη τα διακόσια χρόνια, ότι στον Κρόνο υπάρχουν κάτι ζώα σαν αυτά που αναφέρατε.

—Ναι, ύπάρχουν, κάτι ζώα της ίδιας σπουδαιότητας, έδω-βαίωσε ο άρχηγός της ομάδας, αλλά αυτά του Κρόνου είναι τρεις φορές τουλάχιστον μεγαλύτερα, απ' τις καμήλες που υπήρξαν κάποτε στη Γη μας. —Πειται...

«Η αεροβολής της γραμμής Αφροδίτης — Γής» φθάνει σε διακόσια χιλιοστά του δέλου, ακούστηκε εκείνη τη στιγμή απ' τη ραδιοφωνική όθονη, έμπροσθ στην οποία στεκόταν μια γυναίκα της ύπηρεσίας του σταθμού και με το σήμα της χρειάς στη φόρμα.

—Μπα! έκαμε ή νεαρά 180. 602.444, εκείνη με το σήμα της αγνότητας στο στήθος, το μέρος αυτό έχει απ' ευθείας ένα-αίριο γραμμή με όλο το διαπλανητικό σύστημα;

—Όχι με όλο, απήντησε ή 604.306.508, ή γυναίκα με το σήμα της χρειάς, μόνο με την Αφροδίτη. Απ' εκεί μας έρχονται συνήθως όλα τα νεοταίριαστα ζευγάρια που περνούν τα πρώτα τους δέκα χρόνια στην περιοχή μας.

—Τη «σελήνη του μέλιτος» των, όπως θάλεγαν και οι πρόγονοί μας, συνεπλήρωσε χαμογελώντας ο άρχηγός της ομάδας.

—Πως τον λένε; —Αουλουδής. —Τί άνθρωπος είναι;

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΤΟ ΠΟΚΕΡ

—Τσιπ.
—Πενήντα δραχμές!
—Εκατό!
—Πάσο!...

Ένα λεπτό χέρι απλώνεται και μαζεύει. Φυσιογνωμία άνεκφραστη, παγερή, αδιάφορη. Τρία πρόσωπα ταράσσονται. Τριπλοί πνιγμένοι στεναγμοί. Τρέμον χέρι μοιράζει. Τρέμοντα δάχτυλα φυλλάζουν το χαρτί. Αγωνία. Σκέψεις. Συνοφύως. Λέξεις μόνο σιάζουν από χείλη πικραμένα.

—Εκατό. — Διακόσιες. — Πάσο. — Τα είδα. — Κάρα. — Σερβί. — Τριακόσιες. — Τα ρέστα μου. — Μάλιστα. — Φουλ του ρήγα. — Φουλ του άσσου!

Δυσφορία. Όργη. Τριπλοί πνιγμένοι στεναγμοί. Δυό χείλη δαγκώνονται. Τα χείλη του κ. Ατυχή. Δυό μάτια αίστρω-χουν. Τα μάτια της κ. Ατυχή. Το λεπτό και νευρώδες χέρι απλώνεται με κίνημα αδιαφορίας και μαζεύει τα ρέστα.

«Ο διάβολος! Πως έγύρισαν έτσι ξαφνικά τα πράγματα; Έχανε μέχρις ενός σημείου το λεπτό και νευρώδες χέρι κι' έπληρωνε με αξιοπρεπή αδιαφορίαν. Κι' έξαφνα, εκεί κατά τα μεσάνυχτα άλλαξαν κατεύθυνση οι άνεμοι κι' άρχισαν να κατεβάζουν ξυράφια!

Τί συνέβαινε; Ο Ατυχής εκαθόταν σε άναμμένα κάρβουνα κι' έριχνε πλάγια βλέμματα στη Λουλού που έβραζε. Σατανικά συμπτώσεις κι' άόρατοι δυνάμεις έχουν την ούρα τους πάντα θαμμένη στα χαρτιά. Το ζευγος Ατυχή κι' ο τρίτος του καρέ έξεροκατάπιναν. Ο τέταρτος του καρέ κύριος καθώς πρέπει, γλωμός, ξερακιανός, με μήλα του προσώπου πεταμένα, με μύτη γαμψή, με μέτωπον εύρύ διατηρούσε ολυμπίαν άπάθειαν.

Τον εκνιταζε ο Ατυχής. Δεν του καλόρεσε. Τον ξανακνιταζε προσεκτικότερα στο πρόσωπο κι' ο κύριος σαν να έταράχθη από το βλέμμα έγύρισε αδιαφύως το κεφάλι προς την όροφην ένφ άνακάτευε στα λεπτά του δάχτυλα με συναρπαστική μαεστρίαν τα χαρτιά της τράπου-λας. Έσκνυψε με τρόπο ο Ατυχής στο στήθος του.

—Πως τον λένε;
—Αουλουδής.
—Τί άνθρωπος είναι;

—Δεν τον ξέρω.
—Υποπιος δεν σου φαίνεται;
—Μάλλον...

Γνωριμίες πολλές είχαν. Η τράπουλα είναι καλός άγωγός των φιλιών. Αυτή συνδέει στο λεπτό χωρίς πολλές διατυπώσεις. Έτσι σ' ένα σπίτι έγνωρίσθη ή τετράς. Τίς συστάσεις τίς έκανε ή τράπουλα. Δεν ήταν, βέβαια, στο παρελθόν φανατικός χαρτοπαίκτης ο Ατυχής. Άλλά από τον καιρό που την πρωτοχρονιά εκέρδησε στον μπακαρά, του άνοιξε ή όρεξη για τα χαρτιά και δεν άφηνε εύκαιριαν να μη συμμετάσχη. Όπου έζητείτο τέταρτος για καρέ έσπευδε εύχαρίστως κι' ή τύχη τον εύνοούσε όσο κανέναν άλλο. Σκανδαλώδης είχε καταντήσει ή εύνοια αυτή. Με πεντακοσάρικα έπήγαινε όπου ήθελε κι' έγύριζε πάντα με πορτοφόλι φουσκωμένο. Ήταν μάλιστα και ειλικρινής και προειδοποιούσε:

—Προσέξτε! Θα σας μαδήσ ωλούς!... Καί πράγματι τους έμαδούσε, ένφ έ-οχολίαζε, έγελούσε, έγλεύαζε τους χαμένους κατά τρόπον τόσο έννευστικό ώστε συνήθως έφευγαν χαμένοι κι' έξαγριωμένοι, όρκιζόμενοι να μη ξαναπαίξουν μαζί του. Μ' αυτό τον τρόπο έγβαλε και φήμη φοβερού χαρτομουντρού κι' απέβη σιγά-σιγά ο φόβος και ο τρόμος των παικτών που ήξεραν την σατανική του τύχη.

Έτσι έγγνωρίσθη το ζευγος Ατυχή με τον ξερακιανόν κύριον, τον τυχερόν της αποψινής έσπέρας που του είχε πάρει τρία χιλιάδικα ο Αριστειδής άλλα ή εύγένεια και ή αδιαφορία του ανθρώπου αυτού ήταν άλλο πράγμα. Παρ' όλον ότι ο Ατυχής το βράδυ εκείνο του έκανε άγρίαν πρόγναν, ο κύριος αυτός εκράτησε τη θέση του.

—Θα ξαναδωθώμε;
Είμαι πρόθυμος! Προσέξτε όμως!

Με εύγενέστατα μειδιήματα ο λιγνός κύριος έδέχτο τις επθήσεις του Αριστειδή. «Ως πού ξανασυναντήθηκαν σ' άλλο σπίτι. Ένα «φιλό οικογενειακό» ήταν ή βάση. Καί έτηρήθη ως τις έντεκα την νύχτα. Έχανε πάλιν ο λιγνός κύριος. Στις δέκα, 100 δραχμές. Στις έντεκα, πεντακόσιες, στις δώδεκα, ένα χιλιάδικο. Στη μία όμως τα πράγματα άπότομα έχόντρωσαν. Έπεισώθη έλαφρώς ο χά-νων. Έπείσμως κι' ο Ατυχής:

—Πεντακόσιες.
—Χίλιες πεντακόσιες!
—Τα βλέπω...

Τα είδε ο λιγνός κύριος. Μπλόφα του Αριστειδή. Καί απάθη πάλιν το λεπτό και νευρώδες χέρι του γλωμού κυρίου να μαζέψη. Δυσφορία. Στεναγμοί. Έξεροκοκνίνισε ο Ατυχής. Έξεροκοκνίνισε ή Λουλού. Έξεροκατάπτε ο τρίτος. Έξερόθηκε ο Ατυχής κι' επανήλθε δομύτερος:

—Ανοίγω με πεντακόσιες. — Πάσο. — Μάλιστα. — Μάλιστα. — Ένα χαρτί. — Σερβί. — Δυό χαρτιά. — Καί χίλιες. — Δυό χιλιάδες! — Τα ρέστα σας. — Πάσο. — Πάσο.

Ήταν σατανική τύχη του γλωμού κυρίου πλέον. Καί τρομερή άτυχία του Αριστειδή. Στον ίδιο τόνο εξακολουθούσε

το γύρισμα κι' ο Ατυχής επάβαινε φοβερή νύλα. Έπαίξε α—λα—ώτερ κι' έχασε σ' ένα κόλλο επτά χιλιάδες. Έθρησάριζε ο όχρος και ψύχραιμος κύριος, έτσι πού είχε γίνει κατακόκκινος ο Αριστειδής κι' έσκνυψε πάλι στο αυτί της γυναίκας του:

—Χαθήκαμε!
—Αυτό βλέπω.
—Ξαναγυρνάμε στις άτυχίες.
—Πόσα χάνεις;
—Έννη χιλιάδες...

Έχασε πού πολλού την ψυχραιμία του ο Αριστειδής. Έπαίξε στα κουτουρού.

Στις τέσσαρες ο κερδίζων όχρος και εύγενής κύριος έήτησε συγγνώμη για όλίγα δευτερόλεπτα. Έσκηόθηκε να πάη δια την διεκπεραίωση μιας προχείρου του υποθέσεως. Τόν άκολούθησε ο Ατυχής. Κι' εκεί, όπου οι άνθρωποι συνήθως πηγαινουν μόνοι, εύρήθηκε μπροστά του λίαν παραγμένος ο Αριστειδής να του ζητήσει ιδιαίτέρως ένα πεντακοσάρικο για να συνεχίσω το παιχνίδι. Άλλά καθώς τον έπλησιασε με ύφος παραγμένο, με βλέμμα άγριεμένο, έταράχθη ο άνθρωπος.

—Τί θέλετε κύριε;
—Λεφτά!
Ο όχρος άνθρωπος έγινε κατακόκκινος:

—Μη φωνάζετε κύριε.
Ο Αριστειδής ύποπτεύθη. Καί έδυνάμωσε τη φωνή του:

—Τα λεφτά μου!
Ο κύριος άρχισε να τρέμη.
—Σας παρακαλώ. Μη δημιουργείτε έ-πεισόδιον. Θα σας τα δώσω εύχαρίστως. Δεν ήθελε περισσότερα να καταλάβη ο Ατυχής. Είχε μπροστά του χαρτοκλέφτη φοβερό. Καί τίποτε πλέον δεν τον έσυγκρατούσε:

—Δωποδύτη!
—Κύριε, σας παρακαλώ.
—Κλέφτη!
—Σας ικετεύω...
—Παλητόμαρο!
—Πάρτε τα λεφτά σας...

Ένώ όμως ο κύριος άπλωνε στον Ατυχή τα χιλιάδικά του έσπευσαν και οι άλλοι συμπαίκτηι. Έπεσαν επάνω στον όχρον και εύγενέον κύριον. Του βόησαν στις τσέπες άσους, ρηγίους, ντάμες, χαρτιά όλων των ειδών. Ο εύγενής άνθρωπος αναγκάστηκε να δηολογήση ότι είχε κλέψει και κατασχυμένος επέστρεψε σε όλους τα λεφτά. Το σπίτι άνεστατώθη. Τόν έδίωξαν με κλωτσιές. Κι' ο Ατυχής απέσπασε ένθουσιώδη συγχαρητήρια της γυναίκας του, των άλλων πού έπαιζαν σε άλλα καρέ και του τρίτου της παρίας του.

—Πως τον καταλάβατε;
—Τόν έμυστήρηκα.
—Μά πως;

—Έχω ένα μάτι... Επότηδες όμως τον έβγαλαν να κερδίξη για να τον άποκαλύψω στο τέλος.

Το άραιότερο δε είναι ότι όταν έγύρισε στο σπίτι του κι' έγέτηρησε τα λεφτά του ο Αριστειδής εύρηκε ότι είχε πάρει κι' ένα χιλιάδικο περισσότερο. Κατάφερε ήγουν να κλέψη και τον χαρτοκλέπτη. Δ. ΨΑΘΑ

Αποκρυσμα 1939

ΤΙ ΑΚΟΥΕΙ ΕΝΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙ ΣΕ ΜΙΑ ΔΙΘΟΥΣΑ ΧΟΡΟΥ

Χιουμοριστική έρευνα υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

ΣΤΟΝ χθεσινό μεγάλο χορό εσέρβιδα σε έξη τραπεζία. Τι άκουσα!...

Στο πρώτο τραπεζάκι καθόταν ένα ζευγαράκι...

—Αγάπη μου! Είσαι ευχαριστημένη;

—Τρελλή από ευτυχία.

—Κι' αυτή η μουσική τι γλυκειά που είναι! Δεν βρίσκεις;

—Τρελλαινομαι μονάχα για την θορυβώδη μουσική. Διότι μπορείς να φλυαρήσεις... χωρίς ν' ακούγεται.

—Αυτό το ταγκό δεν σου θυμίζει άλλες βραδυές χορού που περάσαμε μαζί;

—Αχ, ναι! Μου θυμίζει τη βραδυά που σ' ωρκίστηκε ότι σ' αγαπά αληθινά.

—Αληθινά; Να σε πιστέψω;

—Δεν σου είπα ποτέ ψέματα.

—Και σε ποιά χορό μου πρωτώρακίστηκες ότι μ' αγαπάς αληθινά;

—Στο χορό των... περίμενε να σκεφθώ: "Α, ναι! των... δ ι κ η γ ό ρ ω ν !"

Στο δεύτερο τραπεζάκι καθόνται τρεις κύριοι. Δεν ξεκολλούν τα μάτια τους από μια ωραία νέα, που κάθεται απέναντί.

—Ωραία γυναίκα!

—Σπουδαία!

—Υπέροχη!

—Και πολύ βολικά, φαίνεται.

—Ναι.

—Και πόσο ανοιχτόκαρδη!

—Θα την ζητήσω σε χορό.

—Μα δεν την ξέρεις.

—Πώς να την λένε, αλήθεια;

—Την παρακολουθώ από ώρα τώρα. Ευχαριστεί και τους τρεις συνοδούς της. 'Ο ένας της πήρε φευγαλέα ένα δθθεν άθωο φιλή. 'Ο άλλος ένα τρυφερότατο χάδι. 'Ο τρίτος ένα θερμότατο βλέμμα.

—Δηλαδή είναι ο τύπος του γενναιόδωρου θηλυκού της 'Αποκρηάς. 'Ολοι κάτι της παίρνουν.

—Ναι.

—Τότε ξέρω πώς την λένε.

—Πώς;

—Δεσποινίς... Τ σ ε χ ο σ λ ο β α κ ί α !

Στο τρίτο τραπέζι κάθεται μια ήλικιωμένη κυρία και ένας νέος. 'Ισως θεία και άνεμιάς. Τού νέου ή καρδιά φτερουγίζει.

—Κύταξε, αναφωνεί, τις σερπαντίνες! Είναι τρέλλα.

—Πόσο ένθουσιώδης είσαι, "Αλκη!

—'Οχι, αλλά τις σερπαντίνες τις συμπαθώ ιδιαίτερα. Τό κομψοτί το αντιπαθώ. Πέφτει στα φαγιά, στα κρασιά, τρυπώνει παντού. Πολλή περήφανο είδος, που έχει την εντύπωση, ότι είναι κατάλληλο για τα πάντα; Νά... φαγωθή, να πιωθή! 'Ενψ αυτές...

—Ποιές;

—Οι σερπαντίνες. Είναι τόσο γοητευτικές! Μόνες των άρκουν να δημιουργήσουν την ατμόσφαιρα της 'Αποκρηάς. Είλε τα πολύχρωμα καλώδια της χαράς. Διαβιβάζουν το ηλεκτρικό ρεύμα της ευθυμίας και της συγκινήσεως από την μια καρδιά στην άλλη. Είλε χαριτωμένες.

—Και τυχερές, προσέθεσε η κυρία, εν' αντιθέσει προς πλειστονους άνδρες εδώ μέσα.

—Δηλαδή;

—Οι σερπαντίνες, παιδί μου, προορισμό έχουν να β ε τ υ λ ί γ ω ν τ α ι, ενώ οι άνδρες να... τ υ λ ί γ ω ν τ α ι από τις γυναίκες.

Στο τέταρτο τραπεζάκι κάθεται μια μεγάλη παρέα. Γέλια, τσουγκρισματα ποτηριών, φωνές. 'Ο ένας από τους κυρίους σκύβει στ' αυτί του φίλου του:

—'Εχόρεψες με την Καίτη;

—Ρωτάς; Δεν βλέπεις τον ιδρώτα του προσώπου μου;

—Είναι λίγο δυσκίνητη, ή καυμένη! 'Αλλά καλή κοπέλλα.

—Δεν στενοχωρούμαι που την χόρεψα. 'Ο 'Ηρακλής έκαμε δώδεκα αθλους και δεν παρεπονέθη. Στενοχωρούμαι όμως, που αναγκάστηκα, διά λόγους ευγενείας, να της πώ ότι χορεύει ελαφρά, σαν πεταλούδα. 'Εγώ, ο τόσον ελικοκρινής!... Χάνει την άκραιότητα του χαρακτήρος του κανείς σ' ένα χορό.

—'Η ύποκρισία, φίλε μου, είναι ο πρώτος και κύριος διοργανωτής όλων χορών.

—Πράγματι.

—Δεν βλέπεις αυτόν τον νεαρό, που προσκολλήθηκε απόψε στην παρέα μας; Παριστάνει τον πνευματώδη.

—'Αμ' ή άλλη; 'Η Λιλή, που παριστάνει την μοιραία;

—'Αμ' ο θεός σου, που παριστάνει τον φιλόσοφο και ποιεμάς καταπονεί με τις γνώμες του. 'Όπως όλοι όσοι θέλουν να δείξουν σοφία;

—Παράξενο, φίλε μου!

—Ποιό;

—'Εδώ μέσα όλοι κάτι παριστάνουν.

—'Ε, λοιπόν;

—Και όμως, δεν είμαστε, θαρρώ, στο χορό των... ή θ ο . π ο ι ω ν !

Στο πέμπτο τραπέζι έχει εγκατασταθή μία επίσης μεγάλη παρέα. Λέγονται εις ύψηλόν τόνον φωνής διάφορες ανόητες κοινότητες, που δεν έχουν ενδιαφέρον. Πιο ενδιαφέρουσα είναι μία σιγηλή, ιδιαίτερα κουβεντολά μεταξύ δύο νεαρών της παρέας.

—'Οραίο το φράκο σου, Μίμη. 'Ο ράφτης σου είναι καλός.

—Πολύ καλός. Και όπως όλοι οι καλοί, είναι και δολός.

—Γιατί;

—Μου τώφτιαζε βερσέ.

—Πώς τα κατάφερες;

—Διά της μεθόδου του άρραβώνος. Τό ν έπεισα ότι μου χρειαζόταν επείγοντως, για ν' άρραβωνισθώ μια πλουσία νέα. Και ότι θα τον έληθωνα από την «προγαμιαία δωρεά» που θάπαιρνα.

—Και το πίστεψε;

—Ακραδάντως. Και είδε με την γαλήνην του καλού Χριστιανού, που πιστεύει εις την μέλλουσαν ζωήν και άναπαύσειν, το φράκο του νά... π η γ α λ ί ν η π ε ρ ί π α τ ο .

—'Όστε έτσι;

—Ναι.

—Τότε το φράκο αυτό δεν δικαιούται να λέγεται πίσμιμον ένδυμα.

—Και πώς θέλεις να λέγεται;

—'Ενδυμα... π ε ρ ι π ά τ ο υ !

Στο έκτο τραπέζι κάθεται ένας κύριος μόνος. Μελαγχολεί. 'Αρα είναι ο πιο ελικοκρινής γλεντζές. Τόν πλησιάζει κάποιος:

—Λυπημένος φαίνεσθε, του λέει.

—Και με το δικη μου.

—'Ερωτικές απογοητεύσεις μήπως;

—'Οχι, επαγγελματικές.

—Είθε να αναμισμένος εφοπλιστής;

—'Οχι. Είμαι εκείνος που θα πληρώσω στο τέλος όλα όσα γίνονται εδώ μέσα.

—Μπα; Είθε ο διοργανωτής του χορού να' προδίδεπε τ'ημείς;

—'Οχι, αλλά προβλέπω ότι με περιμένει πολλή δουλειά.

—Πώς αυτό;

—'Εσείς, αγαπητέ μου, βλέπετε απόψε έναν ωραίο χορό, όπου ο έρωτας και το φλέγτ θριαμβεύουν. Σας λείπει ή φωντασία, ή ικανότης προοπτικής, άλλο ω; θα έβλεπατε... γεννήσεις πολλές, διαζύγια αρκετά, γάμους λίγους...

—'Εστω. 'Αλλά γιατί σάς στενοχωρεί αυτό;

—Διότι είμαι υπάλληλος του Δηξιαρχείου...

Αυτά μου διηγήθη ένα γκαρσόνι.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

'Ο «Θησαυρός» καθ' όλην την διάρκειαν των 'Αποκρηών, δέχεται να φιλοξενή έντελώς δωρεάν κομμικην κίνησιν από χορούς και συγκεντρώσεις, που θα του στέλλουν οι αναγνώσται του της πρωτευούσης ή των επαρχιών. 'Επίσης δέχεται την δημοσίευσιν φωτογραφιών. Οι ενδιαφερόμενοι ως άπειθούνονται ταχυδρομικώς προς την διεύθυνσιν του «Θησαυρού» (Λεωφόρος 19).

('Νυχτα καρναβαλιού. Σ' ένα άριστοκρατικό σπίτι. 'Ενα σουρπράξ μεταμφιεσμένων έχει κάνει επίδρομή ευθυμίας και θορύβου. Τα σαλόνια είναι γεμάτα κόσμο άνακατεμένο μασκαράδων. 'Εδώ μια μύτη κατακόκκινη— ίσως ψεύτικη, ίσως αληθινή,— έχει ένα κρινολίνο, πιά περά ή πολυχρωμία ενός άρλεκίνικου κοστουμιού, δλ' αυτά δημιουργούν μια παρδαλή ατμόσφαιρα γενικής ταρραφροσύνης. Σε μια γωνιά, ένας αυλικός του 16ου αιώνος, έχει ζαμοναχιάσει μια χωριατοπούλα της 'Ωθέρνης, κι' έχει άνοιξει μιάν ατέλειωτη συζήτηση μαζί της. Γύρω τους όργιάζουν οι ροκάνες, οι ήχοι του πιάνου, οι φωνές, τα γέλια, τα τραγουδία).

ΕΚΕΙΝΗ (έκπληκτη, γιατί εκείνος έχει άνοιξει την κουβέντα τους με μερικές πρωτοφανείς θεωρίες): Καλέ, τί είν' αυτά που λέτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μεγάλες σοφίες, αγαπητή μου...

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως αυστηρά): Πρώτον, δεν είμαι αγαπητή σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, θέλετε να πείτε, ότι παίρνω πολύ εύκολα θάρρος απέναντι ενός θηλυκού, που ή γνωριμία του μαζί μου χρονολογείται πρό ενός τετάρτου...

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδόν θυμωμένη): Θηλυκού!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα φυσικά... 'Απ' το έξωτερικό σας, δε βιάζω το συμπέρασμα, παρά ότι είσθε θηλυκό... Δεν έχετε κολλήσει βλέπετε πουθενά καμιά ταμπέλλα που να γράφη «κυρία», ή «δεσποινίς»...

ΕΚΕΙΝΗ (αισθάνεται το θυμό της να μεταβάλλεται σε συγκρατημένη ιλαρότητα): Δεσποινίς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γεμίζει για δεύτερα φορά το ποτήρι τού και το δικό της με κρασί από μια μπουκάλια που την έχει κρυμμένη δίπλα του): Εις ευγείαν σας λοιπόν, δεσποινίς... Χαίρω πολύ για τη γνωριμία μας...

ΕΚΕΙΝΗ (που άρχίζει κάπως να διασκεδάει): Ποιά γνωριμία μας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, έμαθα πώς είσθε δεσποινίς, ξέρετε πώς είμαι κύριος... ΕΚΕΙΝΗ (μ' ελαφρή ειρωνεία): Δηλαδή, αυτό δεν το ξέρω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άγριεύει καμικά): Προσέξτε, δεσποινίς!... Δεν προσβάλλεται εύκολα ένας αυλικός Καρόλου του ένάτου της Γαλλίας...

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας): Καλά, καλά, κύριε Μονμورانσύ... 'Ανακαλώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνέρχεται και αδειάζει το ποτήρι του): Λαμπρά... Μπορούμε λοιπόν να συνεχίσωμε... Σας έλεγα πρωτίτερα ότι ή γνωριμία μας χρονολογείται πρό ενός τετάρτου... 'Ηθελα να σας προσθέσω ότι δικαίως πήρα θάρρος, αφού είμαστε παλαιοί ννώριμοι...

ΕΚΕΙΝΗ: Παλαιοί γνώριμοι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια δεσποινίς... 'Ενα τέταρτο μπορεί ν' αποτελέη μιά στιγμή μέσα στην αιώνιότητα... 'Όταν

ΜΗ ΜΟ ΣΤΕΡΗΣ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΟ ΦΙΝΟΤΟ

δμως το τέταρτο αυτό είναι τέταρτο καρναβαλιού, τότε αποτελεί αυτό το έξο την αιώνιότητα... 'Αρα, είμαστε γνώριμοι από αιώνα...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ορατα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σάν παλαιοί γνώριμοι λοιπόν, μπορούμε να ζενατσουγκρίσουμε τα ποτήρια μας...

ΕΚΕΙΝΗ (που άρχίζει να διασκεδάει φοδερά): Μπορούμε... (Τσουγκρίζει το ποτήρι της με το δικό του): Στην υγεία σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στην υγεία των ωραίων σας μαύρων ματιών...

ΕΚΕΙΝΗ (κολακευμένη): Στην υγεία τους, αφού το θέλετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την πλησιάζει περισσότερο): 'Η 'Αποκρηά λοιπόν, δεσποινίς, είναι μια εποχή μικρής διάρκειας, πούσ' αυτήν συμπυκνώνεται σχεδόν όλη ή ζωή... Την 'Αποκρηά πέφτουν σάν τα τέλχη της 'Ιερικούς, υπό τον ήχον των σαλπγγων δηλαδή, όλες οι προλήψεις, έξομαλύνονται όλες οι ανισότητες, με μια λέξη, ο άνθρωπος προχωρεί πιο γρήγορα και άποφασιστικά προς τον προορισμό του... Οι γνωριμίες που γίνονται μέσα στα λοκά ή στα σπίτια με τη θεότρελλη αποκορηάτικη ευθυμία, είναι, έγκάρδιες, σά γνωριμίες έτών ολοκλήρων, και, γενικά, οι περιπέτειες είναι πιο εύκολες και συγχωρούνται λόγω της έποχής... Τό Καρναβάλι δίνει, σά να πούμε, μιá γενική άφεσι άμαρτιών σ' όλους τους άμαρτωλούς του, που έχουν όλο τον καιρό να μετανοήσουν τον ύπόλοιπο χρόνο... Τα «σας» και τα «εείς» πάν στο διάολο, και στη γή ολοκλήρη βασίλειε ένας ωραίος ενικός... Μ' ένόησες;

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπω πώς τον ένικό ιόν καταργείτε καίσετε, και χωρίς να σάς το επιτρέψω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γεμίζει το ποτήρι της πάλι κρασί): 'Αδειασε αυτό το ποτήρι και θα μοι το επιτρέψω... ('Εκείνη αδειάζει πειθήνια το ποτήρι της): 'Ελα τώρα... 'Ασε αυτό το ύφος της ένωχλημένης έπισημότητας... 'Αν έπιμένεις να κρατήσεις τους τύπους απόψε εδώ μέσα, είσαι μιá άνορθογραφία μέσα στο περιβάλλον... (Γύρω τους ό θόρυβος έχει φτάσει στη μεγαλύτερη του έντασι. Οι ροκάνες τους τρυπάνε τ' αυτιά, ένψ τα

γέλια σχηματίζουν μιá χορδιάχαρδς): ΕΚΕΙΝΗ (πιάνει με τα χέρια το κεφάλι της): Μ' έάλισες... ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε σε ζάλισα εγώ, και το σπουδαιότερο δε σε ζάλισε το κρασί... Σε ζάλισε ή θραδύα, σε ζάλισε το Καρναβάλι... 'Απόψε δεν υπάρχει άνθρωπος «ζαλισμένος»... 'Όλα χορεύουν, ως και τ' άστέρια στον ουρανό... (Την πλησιάζει ακόμα πιο πολύ και την άγκαλιάζει σφιχτά): Σ' αγαπώ... ΕΚΕΙΝΗ (προσπαθεί να τραβηχτεί): Τι είναι αυτό; Σε παρακαλώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Ούφ, άσε απόψε αυτές τις κοινοτυπίες... 'Η νύχτα ή σημερινή δεν τίς συγχωρεί... 'Απόψε είναι όλα πρωτόγονα, απλά, ωραία... 'Η ζωή έχει πετάξει το μανδύα της σοβαρότητος που της κρύβει τις όμορφίες, και προβάλλει γυμνή και έκπαγλη στα έκπληκτα μάτια μας... 'Ελα, δόσμου τα χείλη σου...

ΕΚΕΙΝΗ (παλεύει άπεγνωσμένα για να γλυτώση απ' την πυρωμένη τανάλια των χειρών του): 'Οχι... 'Ασε με... Δε θέλω... Τι θα πουν οι άλλοι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιοι άλλοι; 'Όσοι δε φιλοούνται, είναι μεθυσμένοι... 'Όσοι φιλοούνται, δεν άσχολούνται με τα ξένα φιλά, όσοι είναι μεθυσμένοι πάλι δε θλέρουν... 'Επομένως δε μένει κανείς...

ΕΚΕΙΝΗ: Μα δεν ξέρω ούτε τ' όνομά σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι να το κάνης; Είμαστε δυό άνώνυμοι μασκαράδες, μέσα στην άπεραντοσύνη μιās νύχτας Καρναβαλιού... Πίες άλλο ένα ποτηράκι... ('Εκείνη πίνει. 'Όλα πηδάνε μπροστά της. Τα μαγουλάκια της έχουν βαφή κόκκινα). Τό Καρναβάλι χρυσή μου, είναι ή πιο σοφή έποχή... Είναι πρόσκαιρο, γρήγορο, με χαρές και λύπες του λεπτού, σάν τη ζωή... Για πές μου, φαντάζεσαι πώς ύστερα από δυό-τρεις, τέσσερις, πέντε, τό πολύ δεκαετηρίδες, θα μένη κανένας απ' τους δυό μας που ζά θυμάται πώς δυό άγνωστοι φιλήθηκαν μιá νύχτα Καρναβαλιού, σ' ένα θεότρελλο σουρπράνζ-πάρτυ; Κι' ύστερα από έκατό χρόνια, φαντάζεσαι πώς θα διατηρούνται και τα όνόματά μας άκόμα, στο βιβλίο του Ληξιαρχείου, άναμμεσα στα όνόματα των πεθαμένων... ('Εκείνη κρύβεται σά φοβισμένη στην άγκαλιά του): 'Ελα φίλα με... Μή μου στήσεις τη χαρά του φίλου σου... Μή τη στέρησαι και σύ... ('Εκείνη του δίνει τα χείλη της).

ΜΥΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ Ραλλού

η άπιστη άρχοντοπούλα

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥ-
ΜΕΝΑ.—Ένα άγριο μίσος χωρίζει δυο
μεγάλες άρχοντικές Έλληνικές οικογέ-
νεις: του παλιού άγωνιστού και πολιτευ-
τού Θεοχάρη και του άξιοματάρχου της
σουλτανικής Αυλής φαναριώτη Βουγά. Το
μίσος αυτό των Θεοχάρηδων κατά των
φαναριωτών παραδίδεται σαν λαϊκή παρά-
δοση από γενιά σε γενιά και διατηρείται
πιστά σ' όλη την άγριότητά του. 'Αλλ' ή
μοίρα έφριξε κι' εδώ τα δύχτια της: Σε
μία περιγητική έκδρομή της, ή κόρη του
άρχοντα Βουγά Ραλλού γνωρίζεται στην
Πελοπόννησο με το γιού του Θεοχάρη, τον
Κώστα και ένας φλογερός έρωσ πυρπολεί
τις νεανικές καρδιές των άνευθύνων αυτών
πλάσμάτων. Γίνεται το ασήμα τους γυναι-
στό στους γονείς τους. 'Ο Θεοχάρης έξε-
γείρεται και όταν ο Βουγάς τον συναντά
δέχεται εκ μέρους του άσπρά προσβολή).

τον

—'Οχι.

—Πρέπει να τον ιδής. 'Ισως νάχη
μετανοιώσει για το φέρεσίμ' του·
πρέπει με κάθε τρόπο να προσπαθή-
σης να κάμψης την υπερηφάνειά
του.

—Δεν τον ξέρετε καλά τον πατέρα
μου, είπε ο νέος μελαγχολικά. 'Η ύ-
περηφάνειά του, ακριβώς αυτή τον
διευθύνει.

—'Οπωςδήποτε, δεν πρέπει να έγ-
καταλείψης τον άγωνα. Ξανάπε στί-
θερά ο φαναριώτης. Λάβε υπ' όψει
σου, ότι και το οικονομικό ζήτημα
παίζει σπουδαίο ρόλο στην άτυχία.

Οι δυο νέοι κυττάχτηκαν άφωνοι.
Το μόνο που δεν είχαν σκεφθί! Το
οικονομικό ζήτημα!

Πρώτος ο Κώστας κατάλαβε τη
βαρύτερη σημασία των λόγων του
Βουγά.

—'Εχετε δίκιο!, είπε άναστενά-
ζοντας. Δεν άποκλείεται να θελήση
ο πατέρας μου να μου φέρη οικονο-
μικά έμπόδια.

—'Αν εκθιάσουμε τα πράγματα,
άσφαλώς θα το θελήση.

—'Εχω την κληρονομιά της μητέ-
ρας μου.

—Την έχεις στα χέρια σου;

—'Οχι. Είναι στα χέρια του πατέ-
ρα μου. Αυτός πρέπει να την ξεκαθα-
ρίση.

—Βλέπεις; Λοιπόν το πρώτο πρά-
γμα είναι να τα κανονίσεις αυτά τα
ζήτήματα, πριν δρίσουμε τους γά-
μους.

—Δε μ' άρέσουν οι άναβολές!·
μουρμούρισε ή Σουζάννα Ραμώ.

Στα μάτια της Ραλλούς μαζεύτη-
καν πάλι τα δάκρυα.

—'Αγάπη μου, είπε ο Κώστας με
λαχτάρα, μην κλάς. Λίγων ήμερών
άναβολή θά είναι...

—Δε βαστώ πιά! Αυτή ή άνησυχία,
αυτή ή άβεβαιότητα με σκοτώνει, ψι-
θύριζε με δάκρυα ή κοπέλλα.

—'Ο πατέρας της σηκώθηκε, της
χάιδεψε τα μαύρα της μαλλιά, και

“Ένα άνάγνωσμα έρωτος, αυ-
τοθυσίας και ήρωϊσμών

Κατά δισκευήν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

της είπε με χαμόγελο.

—Στις φουρτούνες φαίνονται τα
παλληκάρια. Κι' ή άληθινή αγάπη
με τα έμπόδια δοκιμάζεται.

—'Εχεις άμφιβολία για την αγά-
πη μας, πατέρα; ρώτησε ή μικρή
κοκκινίζοντας.

—Δεν ξέρω, δεν ξέρω... άποκρίθη-
κε καλόβολα ο Βουγάς. 'Αν δεν πε-
ράση από σπουδαίες δοκιμασίες,
δεν μπορώ να σου πώ.

Οι δυο νέοι κυττάχτηκαν στα μά-
τια. Τα δάκρυα της Ραλλούς στέ-
γνωσαν, κι' ένα χαμόγελο παιχνίδι-
σε στα χείλη της. Δεν είχαν άνάγκη
από λόγια μεταξύ τους για να πι-
στέψουν πως αγαπιούνται άληθινά.
'Η Σουζάννα Ραμώ όμως γκρίνια-
ξε.

—'Εμένα δε μ' άρέσουν αυτά. 'Ε-
να πράγμα πού είναι να τελειώση,
πρέπει να τελειώση μια ώρα άρχή-
τερα. Αυτό ξέρω εγώ.

—'Αγαπητή μου δεσποινίς Ραμώ,
είπε ο Βουγάς με σημασία, άν ξέρα-
τε πόσο σύμφωνος είμαι κι' εγώ σ'
αυτά που λέτε, ίσως... δε θα τα λέ-
γατε.

Κοκκίνισε ελαφρά ή Γαλλίδα σ'
αυτά τα λόγια του πατέρα της μα-
θητριάς της, και έξυπνη καθώς ή-
ταν, κατάλαβε άμέσως ότι ήταν ύ-
παινιγμός για τις δικές της τις άνα-
βολές να του δώση μια δριστηκή ά-
πάντηση στην πρότασι που της είχε
κάνει. 'Η σαστιμάρα της θάσταξε
όμως μονάχα μια στιγμή. Εύστορ-
φα, άποκρίθηκε άμέσως.

—'Όταν είναι κι' οι δυο άποφαι-
σμένοι σ' ένα συναικόσιο, τότε είναι
έγκληματική ή άναβολή. 'Η άργοπο-
ρία ώσπου να ληφθί ή άπόφασις,
είναι άπόλυτα δικαιολογημένη.

Τούρριζε με τα σταχτογάλανα μά-
τια της μια γρήγορη, τσαχπίνικη μα-
τιά, κι' ο Βουγάς ένοιωσε πως ποτέ

δεν την αγαπούσε πιά πολύ τη γυ-
ναίκα αυτή, που χωρίς να είναι ό-
μορφη, είχε τόση ζωή και τόσα θέλ-
γητρα. Αυτή θα ήταν κι' ή μεγαλύ-
τερη εύτυχία γι' αυτόν, να παντρευ-
τή ή Ραλλού με τον Κώστα, για να
είναι έλεύθερος κι' αυτός να πάρη
τη Σουζάννα. Σάν καλός πατέρας,
όμως, δε μπορούσε να τα σπρώξη τα
πράγματα, κι' ήξερε πως ή οικονο-
μική έξασφάλισι παίζει σημαντικό
ρόλο στην εύτυχία ενός άντρογύνου.
Γι' αυτό είπε σταθερά:

—'Από τον Κώστα έξαρτάται ή έ-
πίσπευσι ή ή επίβραδυνσι του γάμου.
'Εγώ μια φορά, άν δεν κανονιστή
το οικονομικό ζήτημα δεν μπορώ να
δώσω την έγκρισί μου.

—Πολύ καλά!, είπε ο νέος άποφα-
σιστικά. Δεν σάς άδικώ. Αυτή τη
στιγμή ακριβώς θα πάω στο σπίτι
μου, κι' έλπίζω τ' άπόγευμα να ζα-
νάλθω να σας φέρω ευχάριστα νέα,
και να δρίσουμε την ήμέρα του γά-
μου.

—Μακάρι να δώση ο Θεός, ψιθύρι-
σε ο Βουγάς.

Φίλησε θερμά το χέρι της Ραλλούς
ο Κώστας κι' έφυγε τρέχοντας, ενώ
ή Σουζάννα κουνούσε το κεφάλι ά-
ποδοκιμαστικά.

★

“Όταν είδε το νέο της κύριο ή
γρηά Κωνσταντινά, ν' άνεβαινή όρ-
μητικά τις σκάλες του σπιτιού, τρώ-
μαξε. Είχε μάθει κι' αυτή όλες τις
λεπτομέρειες του έπεισοδίου μεταξύ
του Θεοχάρη και του Βουγά, κι' εί-
χε ιδί ή άφεντικό της να γυρίζει το
μωστηρί, μ' εκείνο το θριαμβευτικό
και ειρωνικό ύφος πουύκανε όλους
γύρω του να τρέμουν.

—Παιδάκι μου!, ψιθύρισε ή γρηά
δηπρέτρια... μη γιά το Θεό...

Στάθηκε ο Κώστας και την έκύτ-
ταξε άδελά του με μάτι άγριεμένο.

—Τί τρέχει, κυρά-Κωνσταντινά; ρώ-
τησε άπότομα.

—Μή... μη πής έτσι στον πατέρα
σου, τραύλισε ή γρηά.

—'Εννοια σου, νάσαι ήσυχη, είπε
ο Κώστας, και τράβηξε ίσα στο γρα-
φείο του πατέρα του.

Μόλις τον άντίκρυσε ο γέρος, πε-
τάχτηκε. Τα μάτια του άστραφαν.
'Η φωνή του άκούστηκε ειρωνική:

—Τί μούτρα είνε αυτό! Δες το παλ-
ληκάρ! Σ' έστειλε ο φίλος σου ο
χαβιραρχάντης να μου ζητήσης το
λόγο;

—'Ο Κώστας στάθηκε σαστισμένος.
“Όλα τα περίμενε, παρά να ιδί τον
πατέρα του σ' αυτή την έπιθετική
διάθεσι. 'Ισα ίσα, ήταν βέβαιος,
πως μετά το πραξικόπημά του, ο πα-
λής άξιοματικός θάταν μετανοίω-
μένος μάλλον, στενοχωρημένος. Το
αίμα άνέθηκε στο κεφάλι του παλλη-
καριού. Κατώρθωσε ώστόσο να κρα-
τήση την ψυχραιμία του.

—Πατέρα, είπε με φωνή βαθείά.
“Εχεις άδικο. Αυτός, που τον έρι-

ξεις, σε συγχωρεί.

—Με συγχωρεί; ξεφώνισε ο γέρος.
Τί θαυμάσιος χαρακτήρας. Δε μου
κάνει όμως έντύπωσι. Τέτοιου είδους
άνθρωποι τα συγχωρούν όλα, άρκεί
να φθάσουν στο σκοπό τους.

—Τέτοιου είδους άνθρωποι, είπε ο
Κώστας πειραγμένος, ξέρουν να θά-
ζουν την εύτυχία των παιδιών τους
άπάνω από τις άτομικές τους μικρο-
φιλοτιμίες.

—Τί θέλεις να πής; ρώτησε ο γέρο
Θεοχάρης παγερά.

—Θέλω να πώ, ότι ενώ σεις προσ-
παθείτε να με κάνετε δυστυχισμένο,
ο Βουγάς καταπίνει τη μεγάλη προσ-
βολή που του κάνατε, για χατήρι
της κόρης του.

—Νά γελάσω!, έκανε ο πατέρας
σαρκαστικά. Ποτέ δεν φανταζόμου-
να ότι είσαι έξαιρετικά έξυπνος, αύ-
τη όμως ή εύπιστία σου, υπερβαίνει
τά όρια. Πώς σ' άρέσει να ξειδανι-
κεύης τη διπλωματική πολιτική ενός
πονηρού άνθρώπου. 'Ο Βουγάς θω-
ρεί έξαιρετική τύχη να συγγενέψη
με ένα Θεοχάρη. Αυτή είναι ή εξή-
γησι της μικροπρεπούς διαγωγής
σου.

—'Όποτε δεν πιστεύεις διόλου στην
αγάπη, έσύ πατέρα; ρώτησε ο νέος
χλωμός.

—Στην αγάπη; έκανε ο γέρος, ση-
κώνοντας τους ώμους... υπό ώρισμέ-
νες συνθήκες, ίσως. Πιστεύω πως έ-
σύ την αγάπας, αλλά να μου επιτρέ-
ψης ν' άμφιβάλλω για την ειλικρί-
νεια των δικών της αισθημάτων.

Σά να τον είχε δαγκώσει φίδι, πε-
τάχτηκε ο νέος.

—Πατέρα, ξεφώνισε, δεν ξέρεις
έσύ...

Μά άμέσως μετάνοισε για την
παράφορά του. Είχε έλθει άποφαι-
σμένος να συζητήση ψύχραιμα. Με
κανένα τρόπο δεν έπρεπε να έξωθή-
ση τα πράγματα αυτός.

—Πατέρα, είπε με παρακλητική φω-
νή. Δεν καταλαβαίνεις πως παίζεται
ή εύτυχία μου αυτή τη στιγμή;

Τόν κύτταξε ο γέρος δυο λεπτά με
κάποια συγκίνηση.

—Δε μπορώ να τον υποφέρω, μουρ

Κι' ο Κώστας έτρεξε κι' έφίλησε το χέρι
της Ραλλούς ενώ ή Σουζάννα κούνησε το
κεφάλι άποδοκιμαστικά

μούρισε στο τέλος μέσα από τα δόν-
τια του.

—Δε θέλω να επέμβω στα αισθη-
ματά σου, είπε ο Κώστας μαλακά.
'Αν και θέβαια δε συμφωνώ. 'Αλλά,
προσπάθησε να καταλάβης ότι με
τη στάσι σου αυτή κάνεις περισσό-
τερο κακό σ' έμένα, το παιδί σου,
παρά στο Βουγά.

—Πρέπει κι' έσύ να φροντίξης ή
στάσι σου να μην είναι αντίθετη με
τα αισθήματά μου.

—Μά τι σου έκανα για να με μετα-
χειρίζεσαι έτσι; Δε σε σέβομαι; Δε
σε υπακούω;

—'Εκανε λίγα θήματα στο δωμάτιο
ο παλής βουλευτής. Το πρόσωπό
του ήταν αυλακωμένο από τις ρυτί-
δες, φαινόταν να συλλογίζεται.

—Και νομίζεις πως φθάνει να με
σέβασαι και να με υπακούς; είπε σε
λίγο, και στάθηκε βαρύς, δυνατός,
μπροστά στο γιού του.

Τα γαλανά μάτια του Κώστα φτε-
ρούγισαν έκπληκτα μια στιγμή.

—Τί παράπονο μπορείς, νάχης; ρώ-
τησε σιγανά. Θέλησα να σου κάνω
ποτέ κακό; 'Όταν αγάπησα αυτή
την κοπέλλα, ήξερα πως θάχης έχ-
θρότητα με την οικογένειά της;

Στάθηκε ο γέρο-Θεοχάρης λίγη
ώρα ακόμα ακίνητος μπροστά στο
γιού του. Τα βαθουλά του μάτια
σκοτείνιασαν, το αίμα άνέθηκε στα
ρυτιδωμένα του μάγουλα.

—Τί παράπονο έχω; φώναξε με
βροντερή φωνή. 'Αφού δεν το κατα-
λαβαίνεις, άκου το λοιπόν: “Εχεις
καθήκον να μη ντροπιάζης τόνόμά
μου.

—Ποτέ δεν σκέφθηκα...

—'Ελπίζω να το νοιώσης καλά μια
για πάντα αυτό, και να το συλλογι-
ζεσαι, πριν άποφασίσης να δώσης το
τιμημένο αυτό όνομα σε «χαριτωμέ-
νες και καλοσυνθεμένες δεσποι-
νίδες».

’Η ματιά του νέου έγινε σκοτεινή.
Δάγκωσε τα χείλη του, για να μη
ξεσπάση.

—Πατέρα, είπε, με φωνή σιγανή,
μα σταθερή, έδωσα το λόγο μου στη
Ραλλού Βουγά, και θα την πάρω.

Σα λάστιχο πετάχτηκε ο γέρος.

—'Ε, μά την πίστι μου, μουγκρίσε,
τί με βασανίζεις λοιπόν έμένα; Πάρε
την και πήγαινε να κρεμα-
στής. Είσαι ένήλικος, κάνε ό,τι σου
καπνίση.

Τού γύρισε την πλάτη, και κάθησε
στο γραφείο του, φουρτουνιασμένος.
'Ο Κώστας έτρεμε ολόκληρος από
την ταραχή του. 'Η πρώτη σκέψις
του ήταν να φύγη, να γυρίση κι' αυ-
τός την πλάτη, και να τρέξη να ρι-
χτή στα πόδια της αγαπημένης του.
'Αλλά, θυμήθηκε τα λόγια του Βου-
γά: “Το οικονομικό ζήτημα παίζει
σπουδαίο ρόλο στο γάμο”, και άπο-
φάσισε ν' άγωνιστή ώς το τέλος.
Στάθηκε πεισνωμένος μπροστά στον
πατέρα του, και είπε σταθερά:

—'Αφού είμαι ένήλικος, κι' άφοϋ
με συμβουλευείς να κάνω ό,τι μου
καπνίση, δώσε μου την κληρονομιά
της μητέρας μου.

Αυτό δεν το περίμενε ο γέρο-Θεο-
χάρης. Τα χείλη του τρεμούλιασαν
μια στιγμή. 'Αμέσως όμως, έγινε πά-
λι κύριος του έαυτού του και είπε
σαρκαστικά:

—'Ω, πέτυχες την ώρα! Μ' αυτή
την ιδέα μου κάνεις το σπουδαίο,
κύριε παλληκάρ! Αυτό βγάλε το ά-
πό το νου σου. 'Αφού άποφασίσης να
πάρης τον κακό δρόμο, είσαι έλεύ-
θερος να το κάνης. 'Αλλά να πής να
πουληθής, για ένα κομμάτι ψωμί, ο-
πως κάνουν όλοι όσοι φέρνονται σαν
κι' έσένα. Δεν πιστεύω να φαντάστη-
κες σοβαρά ότι θα σ' ένισχύσω εγώ.

—'Εσύ, πατέρα, σοβαρά μου άρνεί-
σαι την κληρονομιά της μητέρας
μου;

—Σοβαρώτατα. Είναι ο τελευταί-
ος μου λόγος.

—Μά δεν έχεις το δικαίωμα!

—Σε ποιόν έχω να δώσω λόγο;

—Πατέρα, είπε ο Κώστας παρακλη-
τικά, αλλάζοντας ύφος για μια στι-
γμή, γιατί είσαι άσπλαχνος; Γιατί
είσαι άδικος;

Σά να μην άκουσε τα παρακλητι-
κά λόγια του γιού του, φώναξε ο
γέρο-Θεοχάρης, θυμωμένος:

—Δε φοβάμαι εγώ κανένα! Φέρο-
μαι όπως ξέρω.

—Τότε κι' εγώ δε φοβάμαι κανέ-
να! φώναξε τρέμοντας από το θυμό
του ο Κώστας. Και να ίδουμε τί θα
γίνη...

—Με φοβερίζεις; ούρλιαξε ο γέ-
ρος. “Εξω από δω! 'Αχρείε!

—Φεύγω! φώναξε έξω φρενών ο
νέος, φεύγω και δε θα ξαναπατήσω
έδώ ποτέ!

“Ωρμησε στο διάδρομο, με τα μά-
τια άγριεμένα, με το αίμα άνεβασ-
μένο στο κεφάλι του:

’Η γρηά Κωνσταντινά, που στεκό-
ταν με καρδιοχτύπι εκεί έκανε να
τὸν ρωτήση.

—Τί έχεις, παιδάκι μου; Τί στάθη-
κες;

—Μη με σκοτίζης τώρα κι' έσύ,
μουρμούρισε ο Κώστας μέσα από τα
δόντια του, κι' άνέθηκε στο δωμάτιό
του.

Σάν το πιστό σκυλάκι τον άκολου-
θησε ή γρηά δηπρέτρια. “Όταν τον
είδε να ρίχνι άνάκατα μέσα σε μια
βαλίτσα τα ρούχα του ένωσε τα ρυ-
τιδωμένα της χέρια, και τα δάκρυα
άρχισαν να κυλάνε βουβά στα μά-
τια της.

—Μη κάνης έτσι, κυρά-Κωνσταντινιά, είπε ο νέος μαλακά. Μόνο θούθησέ με να μαζέψω τα πράγματά μου.

—Φεύγεις για πολὺν καιρό; ρώτησε ἡ γεροντίσσα.

—Γιὰ πάντα.

Τὸν κύτταξε ἱκετευτικά, κι' ἄρχισε νὰ τὸν βοηθῇ μὲ τρεμουλιαστά χέρια στὴν ἐτοιμασία τῆς βαλίτσας του.

—Ὅταν μαζεύτηκαν ὅλα τὰ ρούχα ἄρπαξε ὁ Κώστας τὴ βαλίτσα στὰ δυνατά του χέρια.

—Ἐχε γειά, κυρά-Κωνσταντινιά!, εἶπε μὲ ξαφνικὴ συγκίνησι.

Τοῦ φίλησε ἡ γρηούλα βουδὴ τὰ χέρια. Κάτι ράγιος τότε μέσα στὴν καρδιά τοῦ παλληκαριοῦ. Ὁ θυμὸς του, σὰ νὰ μαλάκωσε μὲ μιὰς. Κι' ἔνοιωσε τί θὰ πῇ ἀκριβῶς νὰ φύγῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπιτί.

Μὰ ἦταν πιά ἀργά... μετάνιωσε—κι' ἡ προσβολὴ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ πατέρας του τὸν ἔκαινε ἀκόμα θαυμάσια. Δίχως νὰ γυρίσῃ λοιπὸν τὸ κεφάλι τράβηξε βιαστικὸς στὸ δρόμο.

Δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὴ Ραλλοῦ σ' αὐτὴ τὴν ταραχὴ. Καὶ τί νὰ τῆς πῇ; Τῆς ἔστειλε λοιπὸν ἓνα γράμμα, μ' ἓνα παιδάκι, καὶ τὴν θερμωπαρκαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ ποὺ δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε διόλου πιά ὡς τὴν ἄλλη μέρα. Συγχρόνως τῆς ἔλεγε ὅτι εἶχε τ' ἀπόγευμα μιὰ σπουδαία ἀσχολία.

Δὲν ἦταν ψέματα αὐτά.

Μόλις ἀκούμπησε τὴ βαλίτσα του σ' ἓνα ξενοδοχεῖο, ὅχι καὶ πολὺ ἀκριβό, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἐπειδὴ τὰ λεπτά ποὺ διέθετε ἦταν μετρημένα, ἔτρεξε σ' ἓνα φίλο του δικηγόρο. Φίλο του, δηλαδή, ὁ λόγος τὸ λέει. Ἦταν ἓνας πενήνταρῆς οἰκογενειάρχης, ἓνας παράξενος τύπος, μὲ μάτια ποὺ δὲν κύτταζαν ποτέ ἴσια στὰ μάτια κανένα. Στὸν Κώστα ἔκανε πάντα πολλές περιποιήσεις, καὶ ὁ νέος, ἂν καὶ δὲ συμπαθοῦσε ἐξαιρετικὰ τὸν κλειστὸ καὶ λιγόλογο αὐτὸν ἄνθρωπο, τοῦδειχνε πάντως ἀρκετὴ φιλία. Τὸν ἔλεγε Χρῆστο Χρηστάδη. Αὐτὸν πρωτοσκέφθηκε ἐπάνω στὴν ταραχὴ τοῦ ὁ νέος Θεοχάρης. —Ἐτρεξε καὶ τὸν βρῆκε στὸ μικρὸ, φτωχικὸ γραφεῖο του, καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὴν κατάστασι.

—Ἡ κληρονομία τῆς μητέρας μου εἶναι ἀρκετὰ σημαντικὴ, τοῦ εἶπε. Ἄν κατορθώσῃς νὰ ἔλθῃ στὰ χέρια μου σύντομα, θάχῃς κι' ἐσὺ ἓνα μεγάλο μέρος.

—Ἐννοια σου, ἔννοια σου, εἶπε ὁ Χρῆστος Χρηστάδης, κυττάζοντας λοξά, καὶ σοβαρὸς-σοβαρὸς ἄρχισε νὰ κρατᾷ σημειώσεις.

—Καὶ πόσον καιρὸ νομίζεις πὼς θὰ βαστάξῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι; ρώτησε ὁ Κώστας φεύγοντας.

Τρίβοντας τὰ χέρια τοῦ, καὶ κυττάζοντας λοξά, ἀποκρίθηκε ὁ δικηγόρος.

—Κάνα-δύο μῆνες.

—Ὅταν βρέθηκε πάλι στὸ δρόμο ὁ Θεοχάρης, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του βαρειά. Αὐτὸ τὸ διάβημα ἐναντία στὸν πατέρα του, τοῦ κόστιζε, ὅσο καὶ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ οὔτε στὸν ἑαυτὸ του, ὅσο καὶ νὰ ἔλεγε μέσα του πὼς ἦταν ἡ μόνη λύσι. Αὐτὸ ἔλεγε ἡ λογικὴ, ἀλλὰ ἡ καρ-

διά του πονοῦσε, γιατί, εἰκοσιπέντε χρόνων παλληκάρι, δὲ θυμῶταν ποτέ νάχε δυσανεστήσει σοβαρὰ τὸν πατέρα του. Ἦταν πάντα καλός, φιλόστοργος καὶ ὑπάκουος γιός.

Δὲν ἦταν ὅμως μονάχα αὐτὴ ἡ αἰτία ποὺ τοῦσφιγγε τὴν καρδιά, τὸ θράδυ αὐτό. Δυὸ μῆνες εἶχε πῇ ὁ Χρηστάδης. Πῶς θὰ τὰ κατάφερνε νὰ ζῇ σὴν δυὸ μῆνες;

Ποτέ δὲν εἶχε σκεφθῇ νὰ ἐργασθῇ. Ἐβλεπε πάντα τὴ ζωὴ εὐκολὴ μπροστά του. Τὰ κτήματά του, ἡ κληρονομία τῆς μητέρας του, ἀργότερα ἡ κληρονομία τοῦ πατέρα του, θὰ τοῦ ἐξασφάλιζαν μιὰ ζωὴ ἀνετη καὶ γλυκεῖα. Πρώτῃ φορὰ ἀντιμετώπιζε τὴν πραγματικότητα. Πρώτῃ φορὰ στὴ ζωὴ του, προαισθανόταν τί θὰ πῇ βιοπάλη, τί θὰ πῇ κυνήγημα τοῦ ψωμιοῦ. Δόξα σοι ὁ Θεός. Δὲν εἶχαν φθάσει ἀκόμα αὐτοῦ τὰ πράγματα. Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ τ' ἀφήσῃ νὰ φθάσουν.

Κοιμήθηκε λίγο ταραγμένος ἐκεῖνο τὸ θράδυ στὸ ξενοδοχεῖο. Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ πρώτη του σκέψι ἦταν νὰ ἰδῇ τὴ Ραλλοῦ.

Περίμενε νάρθῃ μιὰ ὥρα λογικὴ, καὶ πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγίλλας.

Ἡ καρδιά του σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ δεσποινὶς Βουγάς εἶναι μόνῃ ἀπάνω.

Μόλις ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου, εἶδε τὴ Ραλλοῦ χλωμή.

—Ἀγάπη μου! τῆς εἶπε, σφίγγοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά του. Δὲν περιμένα τόση εὐτυχία, νὰ σὲ βρῶ μόνῃ.

—Ὁ πατέρας λείπει πάντα τὸ πρωῒ, εἶπε ἡ κοπέλλα ταραγμένη. Ἡ Σουζάννα μ' ἄφησε ἐξαιρετικὰ—πῆγε γιὰ κάτι μικροφώνια—δὲ θ' ἀργήσῃ.

—Μακάρι ν' ἀργήσῃ!, φώναξε ὁ Κώστας, σκεπάζοντας μὲ φιλία τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο τῆς μικρῆς.

—Τί νέας; ρώτησε ἀνησυχᾷ ἡ Ραλλοῦ, σὲ λίγο.

—Ἀσχημά!, ἀποκρίθηκε ὁ Κώστας, μὲ μελαγχολία.

Στήλωσε ἡ κοπέλλα τὰ βελουδένια τῆς μάτια θαυμάσια στὰ δικά του.

—Λέγε μου, εἶπε σιγά. —Ὅτι καὶ νὰ εἶναι, ἔχω τὸ θάρρος νὰ τ' ἀκούσω.

—Ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ πατέρα μου, εἶπε ὁ Κώστας, σκοτεινός. Δὲ μοῦ δίνει τὴν κληρονομία τῆς μητέρας μου. Ἀρχισα δικαστικὸ ἀγῶνα.

Χλωμή, τρομαγμένη τὸν κύτταζε ἡ μικρὴ.

—Ραλλοῦ!, φώναξε ὁ νέος, ἀγκαλιάζοντάς τὴν παράφορα. Βλέπω μέρες ἀγωνίας μπροστά μας. Ξέρεις τί θὰ πῇ δικαστικὸς ἀγῶνας; Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μαντέψῃ πότε θὰ τελειώσῃ. Τί θὰ γίνῃ τώρα;

—Ὁ πατέρας δὲ θέλει νὰ παντρευτοῦμε πρίν τὰ κανονισθῇ αὐτά, εἶπε ἡ Ραλλοῦ. Θὰ τὸν παρακαλέσω ὅμως πολὺ, θὰ θάλω καὶ τὴ Σουζάννα νὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ.

—Ὅχι, εἶπε ὁ Κώστας δὲ θέλω νὰ ἐκθιάσω τὴ συγκατάθεσί του. Ἐνὰ μονάχα θέλω, ἀπὸ σένα. Νὰ μοῦ πῇς ὅσο καὶ ν' ἀργήσουν αὐτά τὰ πράγματα, θάχῃς τὴν ὑπομονὴ νὰ μὲ περιμένῃς;

—Εἶσαι κακός!, ἔκανε ἡ μικρὴ κλαψιάρικα. Τί μὲ ρωτᾷς, ἀφοῦ ξέρεις πόσο σ' ἀγαπᾷ;

—Τότε εἶμαι εὐτυχισμένος. Ὁ πατέρας μου θὰ θαρῃθῇ στὴ μοναξιά του. Ποιὸν ἄλλον ἔχει στὸν κόσμον;

Θα ὑποχωρήσῃ κάποτε. Μόνο ἐσὺ, ὁ σὺ Ραλλοῦ, μὴν κουρασθῇς νὰ μὲ περιμένῃς!

—Πάλι τὴν ἴδια τὴν ἐρώτησι;

—Ὅρκισου μου!, φώναξε ὁ Κώστας μὲ ξαφνικὴ ἀγωνία. —Ὅρκισου μου πὼς θὰ μὲ περιμένῃς ὅσο καὶ ν' ἀργήσω, ὅσο...

—Σ' ὀρκίζομαι, εἶπε ἡ μικρὴ γελαστή. Μὰ εἶναι περιττὸς ὁ ὄρκος ἀφοῦ σοῦ λέω πὼς σ' ἀγαπᾷ.

—Πές μου τὸ πάλι, ἀγάπη μου! νάξερεις τί θάρρος μοῦ δίνουν τὰ λόγια σου. Κι' ἔχω τόση ἀνάγκη ἀπὸ θάρρος σήμερα. Μόνο μιὰ λέξι ἀπὸ σένα μπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ τὴ δύναμι ποὺ μοῦ χρειάζεται.

—Σ' ἀγαπᾷ, σ' ἀγαπᾷ γιὰ πάντα...

Τῆς ἔκλεισε τὸ γλυκὸς τῆς στόμα μὲ τρελλὰ φιλία. Καθὼς ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἀνδρὸ, κοριτοῦστικο κορμί τῆς, ἔνοιωθε πὼς εἶχε θάρρος ν' ἀντιμετώπιζῃ ὅποιαδήποτε δυσκολία στὴ ζωὴ.

—Ὅταν ἦλθε σὲ λίγο ἡ Σουζάννα Ραμῶ, τοὺς βρῆκε καὶ τοὺς δύο ξαναμμένους, μὲ πρόσωπα εὐτυχισμένα...

—Λοιπόν, διωρθώθηκαν ὅλα; ρώτησε χαρούμενη, ἀπὸ τὴν πόρτα.

Μὲ δυὸ λόγια τῆς ἐξήγησε ὁ Θεοχάρης τὴν κατάστασι.

—Κρίμα!, ἔκανε ἡ Γαλλίδα ἀπογοητευμένη. Μοῦ φανήκατε τόσο χαρούμενοι καὶ οἱ δυὸ ὅταν ἦλθα... Ποῦ ν' ἀποδώσω αὐτὴ τὴν αἰσιοδοξία;

Κυττάχτηκαν στὰ μάτια οἱ δυὸ νέοι καὶ χαμογέλασαν.

—Ἡ Ραλλοῦ μοῦ ὀρκίστηκε νὰ μὲ περιμένῃ, εἶπε ὁ Θεοχάρης, σοβαρά. Αὐτὴ δὲν εἶναι ἀρκετὴ εὐτυχία;

—Ἐρρίξε μιὰ γρήγορη, ἐρευνητικὴ ματιά ἡ Γαλλίδα στὴ μαθήτριά της. Μυστικὰ πέρασε στὸ εὐκίνητο πρόσωπό της. Σηκώνοντας τοὺς ὤμους, μουρμούρισε:

—Δικαίωμά σας. Ἄν σὰς ἀρκοῦν οἱ ὄρκοι κι' οἱ ὑποσχέσεις γιὰ νάσαστε εὐτυχεῖς... δικαίωμά σας.

—Εἶσαι κακία, Σουζάννα!, φώναξε μὲ παρὰπονο ἡ μικρὴ.

—Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὅμως ἦλθε κι' ὁ Βουγάς, καὶ σταμάτησε αὐτὴ ἡ συζήτησι. —Ὅταν ἀκούσε τὴν κατάστασιν ὁ Φαναριώτης, εἶπε, ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Κώστα.

—Καταλαβαίνω τὰ αἰσθηματά σου, παιδί μου. Κι' ἐπιμένω σ' αὐτά ποὺ σοῦ εἶπα ἀπὸ χθές. Νὰ μὴν ἐξωθήσουμε τὰ πράγματα. Νάχουμε ὑπομονή, καὶ σίγουρα θὰ μαλακώσῃ ὁ πατέρας σου.

—Μοῦ ὑπόσχασθε κι' ἐσεῖς ὅτι ἡ Ραλλοῦ... ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ ξαφνικὴ ἀγωνία ὁ Κώστας.

Μὰ εἶδε τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του καρφωμένα ἐπάνω του μὲ παρὰπονο, καὶ σταμάτησε.

—Τί πράγμα, ἡ Ραλλοῦ;... ρώτησε ὁ Βουγάς.

—ὦ, τίποτα, ἔκανε γρήγορα ὁ Θεοχάρης. Εἶμαι σίγουρος γι' αὐτὸ ποὺ πῆγα νὰ σὰς ρωτήσω.

Κι' ἔφυγε τρέχοντας, ταραγμένος, βλιαμμένος μαζί κι' εὐτυχισμένος.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Ὁ φίλος μου ὁ Θανάσης ἦρθε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ πολὺ πρωῒ.

—Μὲ συγχωρεῖς πολὺ ποῦ σ' ἐνοχλῶ, μοῦ εἶπε μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, ἀλλὰ μοῦ συμβαίνει κάτι φοβερὸ καὶ εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μὲ βοηθήσῃς...

—Ὅτι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου, θὰ τὸ κάνω πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησα χωρίς προθυμία. Περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται;...

—Ὁ πατέρας μου ἔχει μιὰ φιλενάδα, μοῦ ἐδήλωσε ἐμπιστευτικά, ὁ φίλος μου ὁ Θανάσης.

—Εἰ κι' ἐπειτα;... ρώτησα.

—Τί θὰ πῇ «ἐί κι' ἐπειτα»; Σοῦ φαίνεται τόσο ἀπλὸ αὐτό; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι αὐτὴ ἡ φιλενάδα εἶναι ἡ καταστροφὴ τοῦ σπιτιοῦ μας;

—Αἱ! αἱ!, ἀρχίζω νὰ μπαίνω στὸ νόημα!... Ὁ πατέρας σου θὰ ξεδεύῃ, φαίνεται πολλὰ γι' αὐτὴν, παραμελώντας ἐστὶ τὴν οἰκογενεῖά του...

—Ἀκριβῶς!... Τὸ χειρότερο ὅμως εἶναι ὅτι ἡ μητέρα μου εἶναι ἐν γνώσει αὐτῆς τῆς ἐξευτελιστικῆς ὑποθέσεως, ἡ ὁποία τὴν ἔχει πειράξει τόσο πολὺ, ὥστε πολὺ φοβᾶμαι μὴν κάμῃ καμμιὰ τρέλλα!...

—Μὴ μοῦ τὸ λές!, φώναξε ταραγμένος καὶ συγκινημένος. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ἐμποδίσωμε, ὥπως ἐπίσης πρέπει νὰ ἐπαναφέρωμε τὸν πατέρα σου στὴν εὐθεῖα ὁδὸ!...

—Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ γνώμη ἔχω κι' ἐγώ!... Σχετικῶς, μάλιστα, ἔχω συλλάβει κι' ἓνα σχέδιο, ποῦ ἂν θὰ στὸ πᾶ, σίγουρα θὰ τὸ κρίνῃς ὡς μεγαλοφυές!...

—Γιὰ ν' ἀκούσω!... Γιὰ ν' ἀκούσω!...

—Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται: Ὁ πατέρας μου ἔχει τὴν λανθασμένη ἀντίληψιν ὅτι ἡ φίλη του τὸν λατρεῖ... Ἄν, λοιπόν, βρεθῇ ὁ κατάλληλος ἀνθρώπος ποὺ θὰ τὴν φέρῃ στὰ νερά του, πράγμα ποὺ θὰ φροντίσωμε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ μάθῃ ὁ πατέρας μου, ἀσφαλῶς θὰ ἀντιληφθῇ τὸ μέγεθος τῆς πλάνης του, ὁπότε θὰ γίνῃ πάλι, ὅπως καὶ πρώτα, καλὸς οἰκογενειάρχης καὶ θὰ γλυτώσῃ κι' ἡ μητέρα μου ἀπὸ ἓναν κίνδυνον!... Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σχέδιό μου;... Δὲν εἶναι, πράγματι, μεγαλοφυές;...

—Εἶναι!, ἀπάντησα μὲ εὐλικρίνεια, ἀλλὰ ποῦ θὰ βρεθῇ ὁ κατάλληλος ἀνθρώπος;...

—Μὴν σὲ ἀνησυχῇ αὐτό, γιατί τὸν βρῆκα κι' ὅλας!...

—Μπράβο!... Καὶ ποιὸς εἶναι;...

—Εἰσὺ!...

—Ἐγώ;... Ἀστειεύεσαι;...

—Δὲν ἀστειεύωμαι καθόλου!... Καταλληλότερος ἀπὸ σένα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, γιατί καὶ ὠραῖος εἶσαι...

—Εἰ! ὅχι δά!, τὸν διέκοψα μὲ προσποιητὴ μετριοφροσύνη.

—Καὶ καταφεριτζῆς θεωρεῖσαι, ἐξακολούθησε χωρίς νὰ δώσῃ σημασία στὰ λόγια μου, καὶ — τὸ κυριότερο — εἶσαι φίλος μου!

—Καὶ τί σχέσιν ἔχει ποῦ

εἶμαι φίλος σου;...

—Ἐχει καὶ παραέχει!... Ἀφ' ἐνός γιατί θ' ἀναλάβῃς μὲ περισσότερο ζῆλο, ἀπὸ τὸν πρώτο τυχόντα ξένο, νὰ φέρῃς εἰς πέρας αὐτὸ τὸ μεγαλοφυές σχέδιο, καὶ ἀφ' ἑτέρου γιατί θὰ ἐργασθῇς μὲ εὐλικρίνεια καὶ μὲ ἀνιδιοτέλεια!... Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, μὴ μοῦ ἀρνηθῇς αὐτὴ τὴ χάρι! Σκέψου πὼς κρατᾷς στὰ χέρια σου τὴν τύχη μιᾶς οἰκογενεῖας!... Σύμφωνοι;...

—Σύμφωνοι!... ἀπάντησα συλλογισμένος. Πές μου, ὅμως, τοῦλάχιστον τί πρέπει νὰ κάνω;...

—Πρώτον καὶ κύριον νὰ τὴν κάνῃς νὰ σ' ἀγαπήσῃ!... Καὶ δεύτερον, ὅταν οἱ σχέσεις σας θὰ φθάσουν στὸ ἀπροχώρητο, νὰ τῆς δώσῃς ἓνα ραντεβού, φροντίζοντας προηγουμένως νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς, γιὰ νὰ στείλω στὸν πατέρα μου ἓνα ἀνώνυμο γράμμα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ τοῦ καθιστῶ γνωστὰ τὴν ὥρα καὶ τὸν τόπο τοῦ ραντεβού... Τὰ παρακάτω θὰ καταλαβαίνεις, φυσικά. Θάρρη, ἂν σὰς τσακώσῃ, θὰ καταλάβῃ πόσο ἔπρεπε ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς του καὶ θὰ ἐπανέλθῃ, ὅπως εἶπες κι' ἐσὺ, στὴν εὐθεῖα ὁδὸ!... Πῶς σοῦ φαίνεται, λοιπόν;... Δὲν εἶναι πραγματικὸ μεγα-

λοφυές τὸ σχέδιό μου;...

—Βρὲ Θανάση μου, τί νὰ σοῦ πῶ!... Καλὰ κι' ἄγρια εἶνε ὅλα αὐτά ποῦ μοῦ ἀραδιάζεις, ἀλλὰ εἶσαι ἐξαιρετικὸς πὼς θὰ γίνουν ὅπως τὰ φαντάζεσαι;...

—Ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω!, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου ὁ Θανάσης, μὲ ἀπόλυτὴ βεβαιότητα. Φτάνει νὰ πάρῃς ζεστὰ τὸ ζήτημα!...

—Ἐγὼ θὰ τὸ πάρω ζεστὰ, ἀλλὰ θ' ἀκολουθήσῃ τὸ παρὰβλεπόμενόν μου κι' ἡ φιλενάδα τοῦ πατέρα σου;

—Οὐ!, πολὺ ἀπαισιόδοξος εἶσαι!...

Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς δὲν χάνομε βρὲ ἀδερφέ, καὶ τίποτα!... Ἄν γίνῃ, ἔνινε!... Ἄν πάλι δὲν γίνῃ, θὰ κυττάζωμε νὰ βροῦμε κανένα ἄλλο σχέδιο!... Ἐκτός πιά ἂν δὲν ἔχῃς ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ σου!...

—Ὅχι δά!, διεμαρτυρήθην ἐντονα. Ἐγὼ καὶ παραέχω ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ μου, πράγμα ποῦ θὰ σοῦ ἀποδείξω καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα!...

Τὸ ἴδιο κι' ὅλας ἀπόγεμα, ἔθεσα εἰς ἐφαρμογὴν τὸ «μεγαλοφυές σχέδιόν» τοῦ φίλου μου τοῦ Θανάση, ὁ ὁποῖός μου εἶχε δείξει ἐν τῷ μεταξὺ μιὰ φωτογραφία τοῦ «θύματός» μου καὶ μοῦ εἶχε καταστήσει γνωστὴ τὴν διεύθυνσίν του.

Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, λοιπόν, ἔστησα, καθὼς καταλαβαίνετε, καρτέρι ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτί της, καὶ μόλις τὴν εἶδα νὰ βγαίνει, τὴν πῆρα χωρίς διαταγμὴ ἀπὸ πίσω.

Τὸ «θύμα» μου ποῦ λέτε, τὸ ὁποῖόν, εἰρήρῃ ἐν παρόδῳ, ἦταν φοβερά ὀρεκτικὸ, ἀφοῦ περιπλανήθηκε ἐπὶ τέσσερις ὥρες στὴν ὁδὸ Ἐρμού, πρὶν ἀναμείνω καὶ ξαναμπαίνοντας στὰ

μαγαζιά, χωρίς νὰ ψωνίσῃ, βέβαια, τίποτα, καταστάλαξε ἐπὶ τέλους καὶ πρὸς μετὰ γὰρ νὰ ἀνακούφισιν, σ' ἓναν κινηματογράφο.

Θεωρῶ περιττὸν νὰ σᾶς πᾶ ὅτι, συναισθητόν μου τὴν ὑποχρέωσιν ποὺ εἶχα ἀναλάβει ἀπέναντι τοῦ φίλου μου τοῦ Θανάση, κατὰφερα νὰ βροῦμε ἀγκαζέ ἀπὸ τὸ σινεμά καὶ νὰ τραβήξωμε, πάντα ἀγκαζέ, γιὰ ἓνα ἄρα χαρτοπλάστειο, ὅπου ἐφαγὰμε δυὸ πάστες, τῶν ὁποίων τὴν ἀξία ἐζήτησα, κατόπιν τῆς συμφωνίας μας. Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα περίπου ἀπὸ τὸν φίλόν μου τὸν Θανάση, ἀναγγέλλοντάς του συγχρόνως τὰ εὐνάριστά νεά, καὶ ὅπου μπορέσαμε νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς «καλύτερης γνωριμίας» μας ἦταν νὰ ὀρίσωμε μιὰ λίαν προσεχὴ συνάντησιν, πράγμα ποῦ μετεβίβασα μὲ κρυφὸ καμάρι στὸν ἐξαλλο ἀπὸ χάριν ὁ Θανάσης, ὁ ὁποῖός ἀνέγνωσε ἀδυστάκτως ὅτι ἡ ὑπόθεσις βρισκόταν σὲ «καλὰ χέρια».

Στὸ ραντεβού μας ἡ Ἀντιγόνη — ἔτσι λέγαν τὸ «θύμα» μου, δὲν ἦν ἔνινε, παρὰ δόξω, νὰ περιμένω οὐδέ

Ένα λεπτό. Ήρθε ακριβώς στην ώρα της και όλα θα πήγαιναν καλά, αν δεν διεπίστωναν με μεγάλη έκπληξη, λίγη ώρα αργότερα, ότι ήμουν πολύ έρωτευμένος μαζί της, πράγμα που απέφυγα, φυσικά, να το γνωστοποιήσω στον φίλο μου τον Θανάση, υπολογίζων ότι θα εξήλωναν αδυναμία και θα εγκατέλειπαν αυτή την επικίνδυνη, όπως απέδειχθη, υπόθεσι.

Έλα, όμως, που και η Αντιγόνη ήταν απελπιστικά έρωτευμένη μαζί μου! Ναι! ναι!, και μη σάς περνάει από το μυαλό ότι σάς αραδιάζω αρλούμπες! Ούτε πάλι θέλω να φαντασθήτε ότι μ' αγάπησε για τους ίδιους σκοπούς που αγάπησε και τον πατέρα του φίλου μου του Θανάση. Απεναντίας! Εγώ, σαν προνοητικός και έντιμος άνθρωπος, όταν είδα πως η κατάσταση άρχισε να σκουραίνει, της εξήγησα με το νί και με το σίγμα την αξιοδοκίμη οικονομική μου κατάσταση. Και τι νομίζετε πως μου απήντησε η αγαπημένη μου η Αντιγόνη; «Δεν θα ρυεόσαι, μου είπε με όση μπορούσε ευγενικότερο τρόπο. Δεν έχει σημασία πού είσαι αδέκαρος. Φτάνει πού αγαπιώμαστε. Θά σου πώ, μάλιστα, χωρίς να σου κακοφάνη, ότι δεν πρόκειται να στενοχωρηθούμε από λεπτά, γιατί, εδώ πού τ'α λέμε, σχετίζομαι μ' έναν ακίνδυνο γέρο, πού με χαρτζιλκώνει στα γεμάτα».

Ο «ακίνδυνος γέρος», πού «την έχαρτζιλκωνε στα γεμάτα», ήταν, όπως καταλάβατε, ο πατέρας του φίλου μου του Θανάση. Επόμενον ήταν, λοιπόν, να γίνω μέσας μου μιά ζωηρή μάχη, στην οποία τελικώς ενίκησε ο έρωας, πράγμα πού επίσης απέφυγα ν' αναφέρω στον φίλο μου.

Για να μη σάς ζαλίσω με πολυλογίες, αρκούμαι να σάς πώ ότι περνούσα ζωή χαρισάμενη. Όπως λέει, όμως, κι η παροιμία «αγαπάει ο Θεός τον κλέφτη, αλλά αγαπάει και τον νοικοκύρη». Και στην προκειμένη περίπτωση, κλέφτης ήμουν εγώ και νοικοκύρης ο φίλος μου ο Θανάσης, ο οποίος ύστερα από μιά συστημιακή παρακολούθησι πού μ'ε έκανε, μυριζόμενος τ'α μουντάρικα, κατάρθωσε να μάθω την αλήθεια, την οποία έγνωστοποίησε άμέσως στον πατέρα μου, μη κάνοντας, βέβαια, μνείαν για τ'α ρεζιλήκια του πατέρα του.

Ο πατέρας μου, πράγμα πού θ'α έκανε, άλλωστε, και κάθε άλλος πατέρας στη θέση του, μόλις έμαθε τ'α κατορθώματά του, έσπευσε να με απομονώσει και να πάη να συναντήσει την Αντιγόνη μου, την οποία παρέκαλεσε να δώσω το ανάλογο τέλος στο ειδύλλιό μας, χωρίς να παραλείψω να της ζητήσει την άδεια για να της κάνη άλλη μιά έπισκεψι, για να μάθω τις όριστικές αποφάσεις της.

Κι' έτσι η κατάσταση άρχισε να παίρνη πολύ άσχημο δρόμο. Στη δεύτερη έπίσκεψί του, δηλαδή ο πατέρας μου, μη μπορώντας, φαίνεται, ν' αντισταθί στα άδιαφιλονέικητα θέληγτρα της Αντιγόνης, της έκανε έρωτική έξομολόγησι, την οποία έκείνη, σαν γνήσια απόγονος της Εύας, την άκουσε μ' εξαιρετική ευχαρίστησι, δεδομένου, μάλιστα, ότι ο πατέρας μου είχε τ'α ίδια ποσόντα πού είχε κι ο πατέρας του φίλου μου.

Κι' όσο για μένα, η Αντιγόνη μ'

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΙ ΤΕΤΡΑΣΕΑΝΘΕΣ ΕΩΘΙΕΣ

Οι νεράιδες πού χορεύουν κάτω από το φεγγάρι και παίρνουν το νού και την μιλιά των παλληκαριών

Συνταρακτικό ρεπορτάζ υπό Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

Μεσάνυχτα ήταν, καλοκαιριού... Νύχτα ήσυχη, ήρεμη, φεγγαρολουμένη... Δεν την τάραιαν, παρά των τσακαλιών τα ουρλιάσματα, πέρα στις πλαγιές.

—Κάτι μαγειρεύουν τ' αγρίμια—είπε ο Νουρή—άγας, ένας εξηγήσεως, μ'α πού ακόμη ήταν κοτσονάτος και ντελής.

—Γιατί; τόν ρώτησα.

Είδα τα μαύρα μάτια του, να με κυττάζουν παράξενα.

—Μ'α έσύ, διαβασμένος άνθρωπος, δεν ξέρεις για τ'α τσακάλια;

Ομολόγησα με ντροπή την άγνοιά μου.

Και ο Νουρή—άγας, τράβηξε το τσιμπούκι του κι' άρχισε να μ'α λέη:

—Πονηρά αγρίμια, μωρέ παιδιά, τ'α τσακάλια... Αν έξς τα μάτια τους, μικρά, γοργονόκητα, σπιθωτά, τ'α καταλαβαίνεις άμέσως. Έχουν και άρχηγό τους: τόν καπλάνη. Μοιάζει με λύκο μεγάλο κι' έχει νύχια σουβλερά σαν τού διαβόλου. Τόν καιρό πού ήμουν θοσός, τ'α είχα φοβηθί α'τ'α τ' αγρίμια... Πονηρά τ'α άτιμα...

Γίνονται δυο παρτίδες. Η μιά κάνει γιουρούσι στη στήνη, μ'α είναι ψεύτικη. Θέλουν να τραβήξουν τ'α σκυλιά μακριά από τόν μαντρί. Και τ'α καταφέρνουν. Φεύγουν τρεχάλα, μόλις τ'α πάρουν χαμπάρι οι σκύλοι, όχι γιατί δειλιάζουν, μ'α για να δώσουν καιρό στ' άλλα τσακάλια πού φυλλάνε από τόν αντικρινό μέρος της στήνης χωρίς να βγάζουν τσιμουδιά, ν'α πηδή-

έγραψε πιά στ'α παληά της τ'α παπούτσια. Και με τόν δικήο της, άλλωστε, άφοδ, σαν καλή χριστιανή, δεν μπορούσε, φυσικά, ν' αγαπάη συγχρόνως και τόν πατέρα και τόν γιού.

Από μέρος μου, λοιπόν, τόν πήρα απόφασι πώς έχασα και την Αντιγόνη και τή «χαρισάμενη ζωή μου». Έλα, όμως, πού έμαθε τα μαγνάτα κι' η μητέρα μου, η οποία, βλέποντας την άδιαφορία του πατέρα μου, θεωρεί τόν έαυτό της φοβερά προσβεβλημένο και άπειλεί ότι θ' αυτοκτονή. Αφήστε πιά πού ο πατέρας μου δεν έννοεί να ξεδέψη ούτε δραχμή για τήν οικογένειά μας. Όλα η Αντιγόνη τού τ'α τράει!...

Η κατάσταση, δηλαδή, είναι κάτι περισσότερο από άσχημο. Εγώ, τουλάχιστον, είμαι τελείως άπελπισμένος. Σε τέτοιο σημείο, μάλιστα, πού σκέπτομαι να θέσω εις ένεργείαν τόν γνωστό «μεγαλοφυές σχέδιο» του φίλου μου του Θανάση. Θά πάω, δηλαδή, αύριο να τόν παρακαλέσω να μ'α ανταποδώση την έκδουλεύσι πού τού προσέφερα κάποτε. Εξευαλίζοντας την Αντιγόνη κι' απομακρύνοντας την, δηθεν, από τόν πατέρα του, κι' όπου τόν θγάλη ή άκρη!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

σουν μέσα. Αν χάσουν τόν παιγνίδι, κάνουν ένα άλλο: Μοιράζονται πάλι σε δυο κοπάδια. Τόν ένα ουρλιάζει κατά κάτω, τόν άλλο ζυγώνει από τόν αντίθετο μέρος στο μαντρί. Αν γελαστούν οι σκύλοι κι' οι τσοπάνηδες, πώς έφυγαν μακριά, τ' αγρίμια και ήσυχάζουν, τούτα τώκαμαν τόν θαύμα τους. Θά τήν πάθουν από τόν όχτρο, πού παραμονεύει μουνγός. Γιατί όλο τόν κόλπο αυτό, έχει γίνει για να ξεπλανέψουν τόν τσοπάνη και τ'α σκυλιά να κοιμηθούν.

—Μεγάλος μπελάς, λοιπόν, Νουρή—άγας...

—Μεγάλος και μεγάλος... Μ'α κάποτες τήν πάθαιναν τ'α φιλότιμα, άσχημα... Εί-ναι μιά ιστορία...

Τόν παρακαλέσαμε να μ'α διηγηθί την ιστορία και τόν πετύχαμε.

—Ακούστε, μ'ας είπε, μ'α να μ'α μην τρομάξετε...

Και άρχισε:

—Κάτω στις Βιτσιλές, έγινε κείνο πού θ'α σας άνιστορήσω. Νέος ήμουν και τόν μυαλό μου, τόν είχα άπάνω από τόν φέσι μου. Έτσι ένα άπομεινέο, συμφώνησα με τόν Μιχάλη τόν Μπουρδο—ο Θεός να τόν συχωρέση—να πάμε στη μάνα του νερού, πού χορεύανε κάθε νύχτα οι νεράιδες, να τις δούμε. Μπορεί να μ'α έρριχνε και καμιά τους, σεβντά. Και θάμαστε τότες, ευτυχισμένοι, νάχαμε μιά όμορφη ξωτιά αγαπητική, πού όμοιά της, άλλη δεν θ'α ήτανε στόν κόσμο.

—Και τις είδατε, Νουρή—άγας;

Ο Τούρκος θύμωσε με τήν άστοχη διακοπή.

—Μ'α διαίξεστε μωρέ παιδιά... Θά σας πώ, τ'α πάντα. Μ'α με τήν τάξη... Όπως γίνηκαν...

—Δίκοιο έχει ο άγας, είπε ο Μανώλης, πού τρελλαινόντανε με τις άτέλειες της Ιστορίας του Νουρή, πού ήξερε να τις διηγείται με χάρη...

Και ήταν τόσο η έπιθυμία μας, για ν' ακούσουμε, πού όχι σωπάσαμε, μ'α μουνγκήκαμε.

Τότε ο Νουρή—άγας, συνέχισε: —Είχαμε άκούσει—είπε— λογίων-λογίων Ιστορίες, για τις νεράιδες. Άλλοι έλεγαν πώς τή νύχτα, με τήν γέμισι του φεγγαριού, βγαίνουν στις Βιτσιλές—πού πέφτουν τ'α πρώτα νερά στόν ποταμό από τ'α βράχια—και χορεύουνε θεόγδυτες. Άλλοι πώς παίρνουνε τήν μιλιά τού ανθρώπου. Κι' άλλοι πώς πλανεύουν τ'α παλληκάρια και τ'α παίρνουν στα γλέντια τους, άς πού να τ'α ξετινάξουν. Μ'α όλοι συμφωνούσαν, πώς οι ξωτιές, ήσαν πεντάμορφες. Ξανθά μαλλιά—ίδια χρυσάφι. Κορμί—νιπαρίσι. Φωνή πού μοιάζει με γλυκειά μουσική. Και τσακίσματα, πού παίρνουν τόν νού τ' ανθρώπου. Τόν τελευταίο, ήτανε ένα μαύλισμα, για τούς νεαούς. Τέτοιες όμορφιές, και τέτοιες χάρες, για ένα παλληκαρόπουλο, είναι κείνο πού ζή-

τά και πού δίνει τή ζωή του και για να τις δ'η μόνο.

Τούτο μ'ας τράβηξε περισσότερο κεί κάτω. Ο έρωτας, τόν πάθος για τή γυναίκα, πού θ'α ήταν όμορφη σαν τόν φεγγάρι...

Μού είπε τόν λοιπόν ο Μιχάλης:

—Μωρέ Νουρή, μη σκέφτεσαι καθόλου... Εγώ θ'α πάω κι' αν δεν θέλ'η.

—Μοναχός; τόν ρώτησα, για να καταλάβω αν τώλεγε ή περδικούλα του...

—Μοναχός μου...

—Και δέ φοβάσαι;

—Νά φοβηθώ;... Άντρες είμαστε πιά Νουρή. Ντροπή μ'α να φοβόμαστε...

Με πείσωσε... Νά σάς πώ τώρα, πού πέρασαν τόσα χρόνια κι' ή γ'η κρατεί καλά τόν φίλο μου, με πρόσβαλε.

Είπα μέσα μου:

—Μωρέ Ρομπέ... θέλεις να με προσβάλ'η, γιατί είμαι Τούρκος... Μ'α εγώ θ'α σου δείξω, πώς είμαι περισσότερο παλληκαράς από σένα...

Και τ' απήντησα:

—Ε... άς γίν'η τόν χατήρι σου, Μιχάλη... Δεν θ'α μαλλώσουμε δά, για τις νεράιδες...

—Μπράβο, Νουρή... μού φώναξε...

Θάρρεψα πώς φοβήθηκα.

—Τόν σκέφθηκες αυτό, Μιχάλη, για μένα; τού είπα με παράπονο.

—Μ'α τόν Θεό μου, ναί...

—Κ' όμως έκαμες λάθος. Δεν κιστεύω εγώ, μ'α μπροστά στό χάρο...

—Τούτο μ' ευχαριστεί, Νουρή—μού είπε. Τόν βράδυ λοιπόν, έ...

—Ναιστο τόν βράδυ... Σάν βγ'η τόν φεγγάρι... στό μεγάλο πηγάδι...

Σμίξαμε και όπως συμφωνήσαμε—συνέχισε ο γέρος... Και ξεκινήσαμε...

Οι Βιτσιλές, είναι δεν είναι, είκοσι λεπτά από τόν χωριό. Εκεί, τόν κάτω μέρος, έμπροσ στα βράχια πού βγαίνει τόν νερό, βγαίνανε οι ξωτιές, και γλεντούσανε.

Περπατούσαμε άμυλητοι. Η καρδιά μ'ας άρχισε να κτυπά, όσο κοντεύαμε, όσο πλησιάζαμε, στόν στοιχειωμένο τόπο.

Μιά στιγμή μού φάνηκε σαν ν' άκουσα κάποιο τραγούδι.

—Άκου, είπα τόν Μιχάλη.

—Σάπια κακομοίρη... σάπια... μωρουόρισε. Ξέχασα να σου πώ, πώς οι νεράιδες παίρνουν τήν μιλιά τού ανθρώπου.

—Αλήθεια;

—Ναί... Θαρρούσα πώς τ'α ξερες... Πώς τόν είχες άκούσει... Λοιπόν, τσιμουδιά...

Μόνο, σαν μ'ας φωνάζουν οι νεράιδες και μ'ας κάνουν παρέα, αν μ'ας όρκιστούν «στόν ήλιο, στό φεγγάρι και στό νερό πού τρέχει», πώς δεν θ'α μ'ας πάρουν τή μιλιά μας, και θ'α μ'ας άφήσουν να φύγουμε, τότε θ'α μιλήσουμε και θ'α γλεντήσουμε μαζί τους. Άλλοιώς, μη σε μ'α γέψουν τ'α κάλλη τους και μιλήσης και π'ας μαζί τους, γιατί χάθηκα.

Αυτές τις συμβουλές τις κράτησα καλά στό μυαλό μου.

—Θά κάω όπως λές, τού είπα.

Μ'α κείνος, μού θύμισε ξανά τ'α λόγια του:

—Πρόσεξε, κακομοίρη, μη γελαστής από τήν όμορφιά τους. Μη σε πλανέψουν τ'α κάλλη τους. Σού τόν λέω και στό ξανά-λέω...

Ο Νουρή—άγας, φαινόταν σαν να ζούσε τή περιπέτεια αυτή της ζωής του. Τόσο ήταν συγκινημένος, τόσο ταραγμένος...

Μ'α κι' έμεινε κρεμόμαστε από τ'α χέιλη του. Θέλαμε ν' ακούσουμε τ'α παρακάτω και δεν βγάλαμε άχνα.

Τέλος πάντων, ο άφηγητής μ'ας, άφου

τράβηξε και ξανατράβηξε τήν τσιμπούκα του, συνέχισε:

—Από τόν άράπη τόν μεζάρι κι' ύστερα δεν ξαναμιλήσαμε. Άκουγα τόν τραγούδι, ένα τραγούδι παράξενο, ξωτικό, πρωτάκουστο, μ'α όσο θυμώμωνα πώς ο σύντροφός μου, μού είχε παραγγείλει να μουνγκάω, αν ήθελα τις όρες αυτές να μ'α τόν πάθω στ' αλήθεια, είχα κλείσει τόν στόμα μου και προχωρούσα σαν άφρονισμένος.

Κατεβαίναμε πρὸς τις «Βιτσιλές» και τόν τραγούδι, γίνηκε δυνατότερο. Βλέπεις ζυγώναμε πιά, στό πόστο, πού χορεύαν οι νεράιδες. Μ'α ο Μιχάλης, τότε, έσκυψε και μού είπε στ' αυτή:

—Άλλαξε γνώμη... Νά μη πάμε τόν κατ' ευθείαν... Νά βγούμε άπάνω από τ'α βράχια, να κυττάξουμε... Βλέποντας και κάνοντας...

Τούκαμα νόημα με τόν κεφάλι μου—πού να μιλήσω!...—πώς ήμουν συμφωνος και τόν άκολούθησα.

Βγήκε πρώτος επάνω στό βράχο, σ' έκείνο, πού από τή ρίζα του, έβγαине τόν νερό και χυνότανε στόν ποταμό, π' άρχίζει από τόν σημείο αυτό. Βγήκα κι' εγώ, ξάπλωσα κοντά του για να ίδω κάτω.

Στήν άρχή, δεν βλέπαμε τίποτα. Άκούγαμε σαν να τραγουδούσαν πολλές γυναίκες, ένα τραγούδι πού σ' άνοιγε τήν καρδιά—τόσο όμορφο ήταν—μ'α έξδν από τούτο, τίποτα άλλο. Κι' άς ήταν όλόγιομο τόν φεγγάρι. Κι' άς ήταν σαν ήμερα...

Μ'α σέ λίγο, ο φίλος μου, μούδειξε τ'α καλάμια τού όχτου, με τόν χέρι του, π' άνατάρασόντανε.

Γαρίδα τόν μάτι μου, κόλλησε εκεί επάνω.

Δεν μπορώ να σάς πώ, πόση ώρα πέ-ρασε, μ'α μού φάνηκαν αιώνας. Τ'α καλάμια, πήγαιναν κι' έρχονταν, σαν να τ'α τίνανε όορηγας κι' όμως φύλλο δεν κουνιότανε. Ύστερα, άρχισαν να σειώνται λιγώτερο, να τρίζουν, σαν να είχαν πέσει, μέσα στον καλαμιώνα πολλοί άνθρωποι κι' έσπαζαν από τόν θάρος τους.

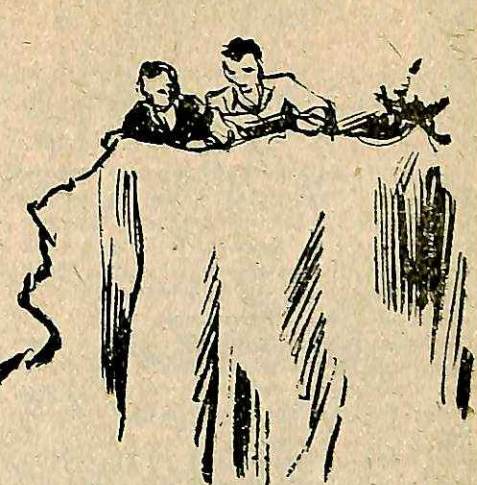
—Και τόν τραγούδι; τόν ρώτησα, ξεχνώντας πώς θύμωνα στις διακοπές...

Μ'α ο Νουρή δεν θύμωσε.

Απάντησε μάλιστα άμέσως:

—Τόν τραγούδι πάντα και τ' άκούγαμε. Μόνο πού δεν μπορούσαμε να όρίσουμε, από πούθε έβγαине. Οι γλυκύτατες αυτές φωνές, βγαίνανε άλλες από κάτω, σαν από τ'α έγκατα της γ'ης κι' άλλες από πάνω, σαν από ψηλά και γιόμιζαν τόν αγέρα έτσι, πού έλεγα: δόσμου κι' άλλα σά-τιά, Θεέ μου, ν' άκούω.

Σταμάτησε λίγο, μόλις τόν είπε αυτό. Κι' ύστερα πάλι άρχισε να λέη:

—Κυττάχαμε λοιπόν τ'α καλάμια... Καί μ'α στιγμή, σαν να παραμέρισαν, ν' άνοιξαν, νάκαμαν όρόμο ανάμεσά τους και τρέψαμε τ'α μάτια μ'ας...

Από κεί μέσα, άρχισαν να βγαίνουν οι νεράιδες. Στήν άρχή, φαινότανε σαν μιά όμίσλη... Κάτι σαν ένα άνάερο ύφανμα, σαν τούλι... Κι' όσο προχωρούσε τούτο, βλέπαμε νό βγαίνουν μέσα άπ' αυτό, οι ξωτιές.

Ξωθιές, ψηλές, με κορμί πού ποτές μου δεν τόν είδα στή ζωή μου, κι' όλα τ'α σου-σούμια της γυναίκας όμορφης, χωρίς ψεγάδι κανένα, όπως κάνει ή μάνα τόν παιδί χωρίς ρούχο, βάδιζαν πρὸς τήν πηγή...

Ο Μιχάλης μ' άρπαξε από τόν χέρι, έτοιμος να σηκωθί, θέλοντας να με τραβήξη κάτω, να πάμε κοντά τους. Στό φως τού Αύγουστιάτικου φεγγαριού, είδα τόν μούτρο του όλοκόκκινο. Τόν αίμα του είχε βγ'η στό κεφάλι του κι' είχε άνάψει... Τόν χέρι πού μ' έπιασε έκαίγε... έτρεμε...

Κρατήθηκα να μη μιλήσω... Μ'α, όσο κι' αν ήταν όμορφες οι ξωτιές, όσο κι' αν φάνταζαν, όπως είχαν τώρα σκύψει στή μάνα τού νερού κι' έπιναν κι' έδειχναν τ'α τετράξιστα μαλλιά τους και τις γυμνές πλάτες των και τόν τορνεμένο κορμί τους, έννοιωσα ένα φόβο γι' αυτό πού έβλεπα. Καί με τόν χέρι μου κράτησα τόν φίλο μου, πού έέχασε τις συμβουλές του κι' είχε λωλαθή και τόν κάθησα χάμω...

Αυτό τόν συνέφερε. Τόν ήσυχασε. Κι' έσκύφηκα πάλι κάτω κυττάζοντας άχόρ-

ταγα και οι δυο...

Σταμάτησε ο γέρο Νουρής. Τα μάτια του γυάλιζαν, τα πλατιά χείλη του ά-δευαν.

—Τί να σάς πω θρε παιδιά... τί να σάς πω; Εξήντα χρόνων είμαι, τα μάτια μου είδανε πολλά. Μά, να το Θεό που λατρεύω, μα την ψυχή που θα παραδώσω, τέτοιες όμορφιές, δεν της έχω ξαναδεί... Ύστερα από το κίνημα του Μιχάλη, άναψε και το δικό μου αίμα... Τα μάτια μου, δεν έβλεπαν καλά... Όλες οι νεράδες, σαν να είχαν γίνει μιά, μιά και μόνο, που ψήλωσε ως επάνω στο θράχιο και μούδωσε τα χείλη της και με τα κρινένια δάκτυλά της, μου χάδευε τα μαλλιά...

Μα από το όνειρο αυτό, με ξύπνησε κι' έμένα τώρα, ένα τραβήγμα του φίλου μου.

Δοσμένος στο θερμό φίλ, που η πυρωμένη φαντασία μου, είχε γεννήσει, νομίζοντας πως κι' εγώ είχα άγκαλιάσει τον χιονάτο λαϊμό της νεράδας, ένοιωσα κάποια στιγμή, σαν να μικραίνει πάλι, σαν να κατέβαινε κάτω και με τραβούσε και μένα, απλώνοντας τα όλοσπρα μπράτσα για να με πιάσει...

Ο Θεός έδωσε κι' ο Μιχάλης είχε καταλαγιάσει πιά, κι' η φρονιμάδα του είχε κυριαρχήσει και μ' άρπαξε, όπως γλυστούσα με το κεφάλι, να πέσω κάτω και να τσιακιστώ. Και χρειάστηκε να βάλει όλη τη δύναμή του, για να το κατορθώσει. Γιατί, το θυμωμαι και τώρα ξεκάθαρα, τον πήρα για έχθρό, για άνθρωπο που έθελε αυτός μόνο να χαρή τις ξεπλάγνυρες όμορφιές, που τώρα κάτω είχαν στήσει πάλι το χορό και τραγουδούσαν. Στο τέλος όμως τα κατάφερε και με τράβηξε από το γκρεμνό κι' άκόμη—μά τουτο ως μην το πώ...

—Πέσαμε το, Νουρής—άγά, έτσι να χαρείς το γυιό σου—τόν παρακάλεσα, ξεροντας την αδυναμία του στον Άλη του, ένα όμορφο νέο, που τον έκανε παρέα μαζί του τακτικά, κι' αυτό, πολύ το λογάριζε ο γέρο-ξωμάχος.

—Για το χατήρι σου μορξ ρωμάκι, θα το πώ... Κι' ύστερα, χρόνια έχουν περάσει, τον Μιχάλη τον κρατεί η γής και κανείς δεν θα με περιγέλαση. Γιατί—το σωστό—σωστό δικηο είχε και ύστερα πούρθα στα σύγκαλά μου του είπα «σπολ λάετη» που μούδωσες τους γερούς σφάλιαρους, γιατί δε με κρατούσε μήτε ο Διγενής, να μην πέσω στο γκρεμνό, κείνη την ώρα...

Κάμαρ πως δεν άκούσαμε την έξομολόγησή αυτή, που ύστερα από σαράντα χρόνια ο φιλότιμος Τούρκος, δεν ήθελε να την ξεστομίσει, αν και τα χαστούκια που έφαγε—οι σφάλιαροι, όπως τους χαρακτήρισε, γιατί θα ήσαν γεροί—και δικαιολογημένα ήσαν και τώρα, που ούτε άμωγή είχε με το φίλο του, μήτε μίσος.

Κάμαρ λοιπόν, πως δεν άκούσαμε το ξεμολόγημα και τον άφησαμε να γιομίζει το τσιμπούκι του ραχαλίδικα, να τ' άναψη μερακλίδικα, να τραβήξη με γλύκα περίσσια και να ξαναρχίση.

—Λοιπόν τα κατάφερε, με το καλό και με το κακό και μ' έφερε στα λογικά μου. Κι' ύστερα... ύστερα ήσαν, που είδαμε και πάθαμε. Και το πως γλυτώσαμε, δεν το καταλάβαμε, μήτε οι ίδιοι...

Έκει λοιπόν που καθήσαμε, άποσταμένοι από το πάλαμα, άκούσαμε τα ούρα λόγια των τσακαλιών... Άσχημη ιστορία... και ήσαν τόσο οι φωνές τους, που καταλάβαμε πως θα ήσαν πολλά...

Και δεν κρατούσαμε μήτε μαγκούτο (κοντό μαχαίρι σαν γιαταγάνι). Μά, πάλι, καλοκαίρι καιρός, τ' άγρίμια, δεν θα είναι πεινασμένα, που να μάς ριχθούν—αν και άνθρωπος δεν πειράζουν. Δεν μοιάζουν του λύκου, που γιουρντάει σαν πεινά και σαν τον πειράζει και πνίγει άρδα, ως που να πάρης ανάσα. Το τσακάλι, με τις φωνές, φεύγει... μα για να γυρίση πάλι από άλλου και να ριχθή, χωρίς να το πάρης χαμπάρι. Μά τ' άγρίμια, πάντα είναι άγρίμια... Αλλά, η γυναίκα και η θάλασσα, καλό είναι να μην τους έχουμε εμπιστούση.

Και τα ούρα λόγια άκουγόντανε ως τόσο σαν νάκλαιγε ο διάβολος την πεθαιμένη μάνα του. Θυμήθηκα, πως σαν θέλουν να γιουρντάρουν, να πένουν επάνω στο κοπάδι, άλλα ούρα λόγια μακρὰ κι' άλλα κρύβονται κοντά στη σιάνη. Κι' αυτό, για να ξεθαρρέψουν οι βοσκοί, πως είναι τάχα μακρὰ ο κίνδυνος, να το ρίξουν στον ύπνο. Κι' ύστερα, ενώ τ' άγρίμια μακρὰ θα ούρα λόγια εξακολουθητικά, τα άλλα που παραφυλάουν, θα πένουν ξαφνικά στα πρόβατα και θα πνίξουν, στο άψε-σβύσε, όσα μπορούσαν. Γι' αυτό κι' η παροιμία: Η ξημιά έδω κι' ο Τσάκαλος στο χορδί. Τόσο είναι πονηρά, κι' επίμονα κι' αμυδρόρα...

Ξέραμε τα τεγτίλια τους και γι' αυτό, από το ψήλωμα που βρισκόμαστε, κιντάσαμε γύρω. Και δεν εσφάλλαμε. Άπ' της «Γρηάς το μονοπάτι», απέναντι, που κατηφόριζε προς τις Βιτσιλές, όπου οι νεράιδες είχαν στήσει το γλέντι, κατέβαιναν πέντ'—έξη με προσοχή. Τα ούρα λόγια π' άφηναν τ' άλλα τσακάλια της συντροφιάς, άκουγόντανε ξοπίσω μας, μα μακρὰ.

—Μην έχει πρόβατα, σκεφθήκαμε, δώ κοντά;

Μά ξέραμε πως τα πρόβατα του χωριού, έβρισκαν πέρα και ποτές δεν τ' άφηναν το καλοκαίρι, κατά δώδες. Για νερό θάρχόντανε.

Σε τουτο το άναμεταξύ, γίνηκε η ιστορία που θυμήθηκα άπόψε:

Οι νεράιδες, σαν να μυρίστηκαν τον άγέρα και κατάλαβαν, πως κατεβαίνουν στο νερό τα τσακάλια. Άφηκαν το χορό κι' άρχισαν το κουβεντολόι:

—Σαν δεν περνούνε άπόψε παλληκάρια, είπαμε νιά, να πιάσουμε τα τσακάλια και να τα κάνουμε ανθρώπους... Δεν μπορούμε να περάσουμε μόνες την νύχτα μας...

Οι άλλες άκουσαν κείνη που μίλησε και φαίνεται πως τους άρεσε το παιχνίδι...

—Σύμφωνες, πρωτονεράιδα μου, σύμφωνας, φώναξαν...

—Τότες παραμερίσετε... Γιατί είναι πονηρά άγρίμια και άμα μάς ιδούν, μπορεί να σκιαχτούν και να προγκίξουν.

—Και δεν τα μαρμαρώνουμε—είπε μια άλλη, η πιό μικρή στ' άνάστημα άπ' όλες, με τα πιό ξονθά μαλλιά—ίδιο άσχημ.

—Κουτό, της μίλησε η πρωτονεράδα... Άν τα μαρμαρώσουμε, τί θα καταλάβουμε;... Ο σκοπός είναι να τα κάνουμε άντρες όμορφους και γερούς. Κι' άμα μαρμαρώσουν, δεν μπορούμε να τα ξανακάνουμε πιά τσακάλια ή ανθρώπους, όσπου να χαράξη. Μά τότες μπορεί να τ' άφήσουμε και πετρωμένα, γιατί, δε θα μάς γοειάζουν πιά. Θά'χη λαλήσει ο πετεινός...

—Δίηχο έχεις, μάνα, είπα η μικρή τετράβανη ξοθιά... Να κρυφτούμε...

Και κρύφτηκαν... Κάθηκαν δηλαδή από τα μάτια μας... Και μόνο τα καλάμια, για λίγο λυγίζαν, έτριζαν, ως που ήσυχασαν κι' αυτά...

Η «ιστορία» μάριαινε, μα ήταν κι' ενδιαφέρουσα. Ποιός μπορούσε να σταματήσει τον Νουρής—άγά; Θα μέναμε εκεί—αν και η ώρα ήταν περασμένη—όσο κι' αν είχε υπομονή να λήη...

Έτσι τον άκούσαμε και πάλι, να συνεχίζει:

—Τα τσακάλια, που καταλάβαμε, ότι κατέβαιναν στη μάνα του νερού, να πιούν προχώρησαν. Έφτασαν στο ποτάμι, στο πλάτωμα που πέφτει το νερό, για νάμψη ύστερα στην νηίδα κι' έσκυψαν τα κεφάλια τους, χωρίς αυτά τ' άγρίμια, που είναι τόσο ύπουλα, να φοβηθούν καθόλου. Θα πή, πως μήτε μυρωδιά, μήτε άνάσασμα, μήτε άλλο τίποτε, τους έδινε σημάδι, πως κοντά τους, ήσαν οι ξοθιές.

Ήπιαν λοιπόν κι' άρχισαν μάλιστα να παίζουν μεταξύ τους. Μά την ώρα κείνη, στο δευτερόλεπτο, τα όλοσπρα γυναικοριμιά, με τα ξεπλεχα μαλλιά, θρόθηκαν χειροπιασμένα γύρω τους, να χορεύουν και να τραγουδούν...

Κύτταξαν τα θεία να προγκίξουν, μα δεν το κατάφεραν. Όπως πισοπλάτιζαν κι' έδειχναν τα δόντια τους, κάτασπρα, σουβλερά, ή πρωτονεράιδα φώναξε:

Καλώς τα παλληκάρια μου, που ήρθαν να γλεντήσουμε και να τραγουδήσουμε...

Κι' άμέσως, τ' άγρίμια, έγιναν άνθρωποι, όμορφοι νέοι, που οι νεράιδες τους δέχτηκαν με φωνές ένθουσιασμού και λαχτάρας... Κι' άμέσως άρχισαν γλέντι τρικούβερο... Τ' άγρίμια πούγινον άνθρωποι, είχαν όλη την επιτηδεύτητα τη δική μας, τα φερσίματα και στο γαθε τι, μαζί με τις γυναίκες...

Σάπασε για λίγο ο Νουρής. Τα μάτια του, κύταζαν μπρός, κατά το πλάτωμα. Το όνειροφάνταγμα κείνης της θραδυάς, το ζούσε πάλι, ύστερα από σαράντα χρόνια...

Μά η φωνή μου τον ξύπνησε:

—Κι' ύστερα; τον ρώτησα.

—Ύστερα φύγαμε. Δεν μπορούσαμε να μέναμε πιά εκεί, γιατί θα κατεβαίναμε και θα γινόμαστε το ένα: νεράδες, τσακάλια ή άνθρωποι...

Τον κακομοίρη τον Νουρής—άγά, ο Θεός ως τον συγχωρέση. Πώς πίστευε, πως έλε, όσα διηγήθηκε!

Να σάς πω όμως: Άπό κείνο το θράδυ, δεν ξαναπέρασα νύχτα από τις Βιτσιλές...

Ο φίλος μου, που πατάει τώρα τα πενήντα κι' ήσαν τότε είκοσι, θυμάται άκόμη την ιστορία με φόβο. Πένουν, που ήμουνα στην Κρήτη, και μου την διηγήθηκε, μου ξεμολογήθηκε:

—Όσο κι' αν μ' άρέσει το πανόραμα στις Βιτσιλές, που τα νερά τρέχουν γάργα, τα δένδρα ψηλώνουν ως τον ουρανό και τ' άηδόνια την άνοιξη και το καλοκαίρι άφήνουν να σκορπιστούν στον άγέρα, όλες οι γλυκές νότες των τραγουδιών τους, δεν θα σούλεγα να πάμε νύχτα εκεί κάτω...

Κι' όμως εγώ έπήγα, άναγνώστα μου. Ήταν ύπεροχο το θέαμα με το φεγγάρι. Γλυκό τραγούδι, άφηνε το νεράκι, τ' άηδόνια το σεγκοντάριζαν, μα νεράδες που να φανούν!... Ίσως να με φοβήθηκαν...

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Επάνω στο Μαρμαρίνο τραπεζάκι

Η θεία Λουίζα κάθισε άκομαχώντας στο πέτρινο καθίσμα:

—Άς σταθούμε εδώ.

Το πέτρινο καθίσμα φαίνονταν πως τους περίμενε. Κάτω από μιά κληματιά, ύπληξε ένα τραπεζάκι από λευκό μαρμαρό κι' ένα ξύλινο κιγκλίδωμα που χάρριζε τους πρόποδας του λόφου από τη λίμνη. Η ύψη πρασινάδα που απλωνόταν γύρω, έδινε ένα ευχάριστο συναίσθημα στη χονδρή κυρία και στις τρεις χαριτωμένες κοπέλλες που είχαν κοκκινίσει τα μάγουλά τους από τον περίπατο μέσα σ' εκείνο το ήλιόλουστο άνοιξιάνικο πρωινό. Κι' ο ήλιος τώρα έπερτε επάνω στο μαρμαρίνο τραπεζάκι, περνώντας ανάμεσα από τα φυλλώματα της κληματιάς που έκλειναν σαν μικρό κιόσκι, που ήταν έτοιμο για το φαγητό.

Κι' ενώ η θεία έκανε άερα γιατί ζεσταινόταν, κι' ενώ η Λάουρα κι' η Ντόρα άδειάζαν τα διάφορα τρώφιμα επάνω στο τραπέζι, η Σύλβια έθάρμαζε το τοπίο. Η λίμνη ήταν καταγάλανη, και προς την απέναντι όχθη της, γλυατρούσε μιά όλοσπρη δάσκα, ο ουρανός άταλένιος, με ριγμένα έδω κι' εκεί μερικά βαμβακένια σύννεφα: Μιά σκηνοθεσία για έρωτευμένους. Η Σύλβια άναστέναζε. Ήταν μιά νέα είκοσι δυό χρόνων κι' έντούτοις έπρεπε να λειτουργήσει άκόμη από καμμία Κυριακάτικη έκδρομη, μαζί με τη θεία της και τις δυό άδελφές της. Κι' όμως, πόσο θα ήταν εύτυχημένη αν είχε κάποιον που να της έκανε έστω κι' ένα μικρόν περίπατο!

Επειδή όμως είχε πολύ καλόν χαρακτήρα, δεν άγνησε να αλλάξει ιδέα και να τρέξει και αυτή τη φορά στις φωνές των άδελφών της που ήθελαν να της δείξουν τα διάφορα γραψίματα που διακοσμούσαν το περίφημο αυτό μαρμαρίνο τραπέζι. Καρδιές τρυπημένες από ένα θέλος, όνόματα συνδεδεμένα μ' έρωτικούς κόμβους, χρονολογίες, ύπογραφές, διευθύνσεις, και διάφοροι γραφικοί χαρακτήρες. Και κάθε τόσο ένα-ένα από τα κορίτσια ανέκλυπτε και κάτω το άξιόλογο και το έδειχνε με το δάχτυλό του.

Η θεία, ωστόσο, φώναζε:

—Τρώτε, κορίτσια! Μη χάνετε τον καιρό σας διαβάζοντας αυτές τις άηδίες.

Η Σύλβια, για μιά στιγμή, έμεινε με το σάντουιτς στο στόμα και με το βλέμμα καρφωμένο επάνω στο μαρμαρίνο τραπεζάκι, όπου ήσαν χαραγμένες αυτές οι περέργες λέξεις: «Είμαι είκοσι όκτώ έτών—δεν είμαι άσχημος. Ζητώ σύζυγο. Δόκτωρ Άλμπερτο Κόροι. Όδός Νέγκρι 55. Μιλάνο».

Διάβασε και ξαναδιάβασε την άγγελία κι' απέκρυψε τη σκέψη της από τη Λάουρα και την Ντόρα. Γιατί αυτές οι δυό μαμσδες θα την κοροϊδευαν: «Μη χάσης την ευκαιρία, Σύλβια! Γράψε του!» Άπετίπωσε στο νου της τη διεύθυνση κι' ύστερα άκούμπησε κάτω επάνω εκεί, για να μη το διαβάση κανείς άλλος.

Κι' άμέσως μιά ιδέα γέμισε τον νου. Να παίξη μιά φάρσα στον νεαρό δόκτωρα.

6.2' μ.μ. Περίμενε ήδη δυό λεπτά της ώρας.

Όσοσο εκεί κοντά της, στην ίδια στάσι, στεκόταν και περίμενε το τραμ, εκείνος ο νεαρός τον όποιον έδω και ένα χρόνο τώρα σχεδόν, συναντούσε κάθε μέρα πηγαίνοντας στο γραφείο και την έκορτάριζε δειλά. Κι' αν στην άρχή της ήταν άρεκτα συμπαθητικός, σιγά-σιγά της είχε γίνει άντιπαθητικός καθώς την κύτταζε με παρακλητικό βλέμμα, χωρίς ποτέ ν' άποφασίση να της μιλήση κι' όταν άκόμη παρουσιαζόταν ή κατάλληλη ευκαιρία. Και να πάλι τώρα, τον έβρισκε εμπόδιο καθώς δεν έφευγε για να την αφήση ήσυχ. Στεναχωριόταν πολύ η Σύλβια νοιώθοντας πως την παρακολουθούσε κάποιος, ενώ περίμενε έναν άλλον.

Κι' ο δόκτωρ Άλμπερτο Κόροι δεν φαινόταν άκόμη. Όσοσο, η Σύλβια θυμώταν πολύ καλά την περικοπή εκείνη του γραμματος:

«Στις 6 μ.μ. άκριβώς, στην πλατεία Καϊρούλι, στη στάσι του τραμ 27, μπροστά στο θέατρο «Ολύμπια». Θα φορώ γκριζό κοστούμι και θα κρατώ μιά πέταινη τσάντα. Κι' έσεις, για να σάς άναγνωρίσω, θα σκουπίζετε κάθε τόσο τη μύτη σας με ένα ροζ μαντηλάκι.»

6.5'. Πιέζοντας νευρικά επάνω στη μύτη της το μικρό ροζ μαντηλάκι της, έκανε την κροσολογημένη. Άλλά δεν μπορούσε να επαναλαβήνη διαρκώς τα ίδια. Κι' ο νεαρός—επαύδι, δεν έννοούσε να φύγη. Στεκόταν πάντα εκεί με την άξιόπιστη του τσάντα, με ένα ύψος κρού όπως πάντα. Μά, επί τέλους, μήπως σκεφτόταν να την παρακολουθήση ως το θράδυ που θα επέστρεφε στο σπίτι της; Πολλά τραμ πέρσαν χωρίς ν' άποφασίση να πάρη κανένα. Ο κόσμος που περίμενε σ' εκείνη τη στάσι είχε άντικατασταθεί από άλλον. Κι' όμως ο νεαρός στεκόταν άκόμη σαν σιαχίτρο!

6.6'. Η Σύλβια είχε νευριάζει. Γιατί ο άγνωστος που περίμενε άργούσε τόσο; Για μιά στιγμή σκέφθηκε πως μπορούσε να μην έρθει κι' έννοιωσε μιάν άπερίγραπτη ταπεινότητα και ένα σφιγμένο στην καρδιά της. «Ω, όχι! Θάρχοταν, ήταν άπολύτως βέβαια.

Έκανε μερικές βόλτες έμπρός-πίσω. Ο νεαρός έκανε δυό-τρεις άποπειρες να την πλησιάση, άλλά εκείνη με μιάν άπότομη στροφή, τον άφησε με το καπέλλο στο χέρι και με το στόμα άνοιχτό. Με το τρομαγμένο έκείνο ύψος του, σε άλλη περίπτωση θα γελούσε άσφαλώς μ' όλη της την καρδιά. Άλλά τώρα η κατάσταση γινόταν πιό πολύπλοκη.

6.7'. Ο άγνωστος δεν παρουσιαζόταν. «Θά φύγω», σκεφτόταν η Σύλβια. Άλλά πως μπορούσε να φύγη, που από τις ακατάπαυστες ματιές της στο ρολόι θα είχε καταλάβει πως κάποιον έπερίμενε; Θα γελιοποιόταν μπροστά του, φανερώνοντάς του πως της δίνουν ραντεβού και δεν πάνε!...

6.8'. «Θά φύγω. Χωρίς άλλο». Ήταν πιά βέβαιη πως ο δόκτωρ δεν θάρχοταν. Τί ώραία άνατροφή, μα την άλήθεια, να έχη στο πεζοδρόμιο μιά δεσποινίδα να τον περιμένει τόσο ώρα! Ίσως νάθελε να γελήσει μαζί της κι' αυτός! Όσοσο η Σύλβια εί-

(Το τέλος στη σελίδα 68)

21

χε καταλάβει ότι αν προ-
βαλλε τους επαναστάτες με-
σα στις όχθρες της θάλασσας,
ή μόνον θα του έστωι-
ζε ακριβώς, η οε τυχόν ά-
ποτυχία του θα καταστρεφε
πρόσωπό του. Έτσι, λοι-
πόν, η άποψη του άλλα-
σε. Ο σχέδιο ασφαλέστερο, που
να του έγγυαται τη νίκη,
χωρίς μεγάλες απώλειες.

Απεφάσισε λοιπόν να πε-
ριορίσει τους Μαυριτανούς
στις κορυφές του βουνού,
προχωρώντας σιγά - σιγά
και αποκλείοντας το ένα με-
τά το άλλο τα διάφορα μο-
νοπάτια από τα οποία θα
μπορούσαν ίσως οι έχθροι
να καταφύγουν στην πεδιά-
δα. Έτσι οι Μαυριτανοί ά-
ναγκάστηκαν ν' αποσυρ-
θούν στις πιο ψηλές και ά-
πρόσιτες βουνοκορφές, όπου
οι Ισπανοί δεν έτόλμησαν
να τους περυσθάλουν. Ένας
δύσμος έχθρος, πολύ φοβερός,
πρώτος, τους άκλειούσε τή-
ρα. Τα τρόφιμά τους λιμή-
στευαν μέρα με την ημέρα
και άλλα δεν μπορούσαν να
προμηθευθούν, αποκλεισμέ-
νοι καθώς ήταν απ' όλα τα
μέρη. Πολεμώντας διαρκώς
και μη έχοντας με τί να τρα-
φούν, εξασθενούσαν κάθε
μέρα περισσότερο, χωρίς να
βλέπουν από πούθεν να καμ-
μιά έλπίδα σωτηρίας.

Εάν ο Γεζίντ είχε να πο-
λεμήσει μόνον έναντι των
Ισπανών, μπορούσε ακόμα
να έλπιζε στη νίκη, ή πείνα
δύσμος και οι στερήσεις έλ-
χαν εξαντλήσει τελειω τους
άνθρώπους του και άρχισε
να συλλογίζεται αν δεν θα
ήταν προτιμότερο να κατε-
βή να συναντήσει τους έχ-
θρους και να ζητήσει τον
θάνατο παρά να υποφέρει
τα βάσανα αυτά των στερή-
σεων.

Εξαφνα, ένα δειλινό, ά-
κουσε βαρεία πολυάριθμα
θήματα να πλησιάζουν και
υπέθεσε πως ο έχθρος έπε-
χείρησε καμιά έφοδο. Ποιά
δυσμος υπήρξε η έκπληξις
που όταν είδε σε λίγο δύο-
κλήρες άγέλες βοδιών που
ανέβαιναν από τις πλαγιές
του βουνού, οδηγούμενος ά-
πό νεαρούς βοσκούς!

Κύριε, του έλεγε ένας
απ' αυτούς, όταν έφθασαν,
μ' έπρόσταξαν να σάς φέρω
αυτά τα βόδια φορτωμένα
με όσα σακκιά σιτάρι μπο-
ρούσαν να σηκώσουν.

Και ποιός σε πρόσταξε
να μάς τα φέρεις;

Ο άφέντης μου, που τα
στέλνει στους παληούς ένοι-
κιστές των κτημάτων του,
σ' εκείνους που τόσα χρό-
νια καλλιέργησαν τους ά-
γρούς του και έδωκαν τρο-
φή σ' αυτόν τον ίδιο.

Και ποιός είναι ο ά-
φέντης σου;

Δεν έχω δικαίωμα να
πών ονομάσω. Μ'ε διέταξε

μόνο να σάς παραδώσω αυ-
τό το ραβδί που μ' έδοθη-
σε ν' ανέβω ως εδώ και σας
παρακαλώ άμα φύγω να το
σπάσετε και να το ρίξετε
στη φωτιά.

Όταν οι νέοι βοσκοί έφυ-
γαν, ο Γεζίντ έσπευσε να
σπάσει το ραβδί μέσ' απ' το
όποιο πετάχθηκε ένα σημεί-
ωμα γραμμένο στο μέ κε-
φαλάκι γράμματα για να
μη μπορεί κανείς να γνωρί-
ση τον χαρακτήρα. Το ση-
μείωμα εκείνο έλεγε:

«Δεχθήτε, φίλοι μου, αυτό
το δώρ' που σ' εσ' προσφέρει
ένας καλός σας φίλος. Α-
κούσατε όμως κι' αυτή τη
συμβουλή που σ' εσ' δίνει:
Έγκαταλείψατε γρήγορα τη
θέσι που κατέχετε, γιατί αυ-
τή την ώρα προχωρούν
στρατεύματα προς τα δεξιά
σας και σε είκοσι τέσσαρες
ώρες θα σάς κυκλώσουν ά-
πό παντού».

Ο Γεζίντ ήταν βέβαιος
πως τα δώρα αυτά και το
γράμμα ήταν του φερνάντο
Ντ' Αλμπάντα και δεν
μπορούσε παρά να του λεί-
νην αλήθεια. Έπρεπε λοι-
πόν ν' ακολουθήση τη συμ-
βουλή του το γρηγορότερο
για να μπορέση να σώση
τους στρατιώτες και τα γυ-
ναικόπαιδα που ήταν μαζί
τους.

Εξήγησε λοιπόν τη γνώ-

μη του Χασάν, ενός από
τους πιστούς του, που ήξε-
ρε καλά όλα τα κατατόπια
του βουνού, γιατί πέρασαν
έκεί τα χρόνια της νεότητός
του. Κι' εκείνος ανέλαβε να
οδηγήση τα γυναικόπαιδα
σ' ένα πελώριο σπήλαιο που
ήταν στη μέση των βράχων,
όποιο πετάχθηκε ένα σημεί-
ωμα γραμμένο στο μέ κε-
φαλάκι γράμματα για να
μη μπορεί κανείς να γνωρί-
ση τον χαρακτήρα. Το ση-
μείωμα εκείνο έλεγε:

«Δεχθήτε, φίλοι μου, αυτό
το δώρ' που σ' εσ' προσφέρει
ένας καλός σας φίλος. Α-
κούσατε όμως κι' αυτή τη
συμβουλή που σ' εσ' δίνει:
Έγκαταλείψατε γρήγορα τη
θέσι που κατέχετε, γιατί αυ-
τή την ώρα προχωρούν
στρατεύματα προς τα δεξιά
σας και σε είκοσι τέσσαρες
ώρες θα σάς κυκλώσουν ά-
πό παντού».

Ο Γεζίντ ήταν βέβαιος
πως τα δώρα αυτά και το
γράμμα ήταν του φερνάντο
Ντ' Αλμπάντα και δεν
μπορούσε παρά να του λεί-
νην αλήθεια. Έπρεπε λοι-
πόν ν' ακολουθήση τη συμ-
βουλή του το γρηγορότερο
για να μπορέση να σώση
τους στρατιώτες και τα γυ-
ναικόπαιδα που ήταν μαζί
τους.

Εξήγησε λοιπόν τη γνώ-

μη του Χασάν, ενός από

τους πιστούς του, που ήξε-
ρε καλά όλα τα κατατόπια
του βουνού, γιατί πέρασαν
έκεί τα χρόνια της νεότητός
του. Κι' εκείνος ανέλαβε να
οδηγήση τα γυναικόπαιδα
σ' ένα πελώριο σπήλαιο που
ήταν στη μέση των βράχων,
όποιο πετάχθηκε ένα σημεί-
ωμα γραμμένο στο μέ κε-
φαλάκι γράμματα για να
μη μπορεί κανείς να γνωρί-
ση τον χαρακτήρα. Το ση-
μείωμα εκείνο έλεγε:

«Δεχθήτε, φίλοι μου, αυτό
το δώρ' που σ' εσ' προσφέρει
ένας καλός σας φίλος. Α-
κούσατε όμως κι' αυτή τη
συμβουλή που σ' εσ' δίνει:
Έγκαταλείψατε γρήγορα τη
θέσι που κατέχετε, γιατί αυ-
τή την ώρα προχωρούν
στρατεύματα προς τα δεξιά
σας και σε είκοσι τέσσαρες
ώρες θα σάς κυκλώσουν ά-
πό παντού».

Ο Γεζίντ ήταν βέβαιος
πως τα δώρα αυτά και το
γράμμα ήταν του φερνάντο
Ντ' Αλμπάντα και δεν
μπορούσε παρά να του λεί-
νην αλήθεια. Έπρεπε λοι-
πόν ν' ακολουθήση τη συμ-
βουλή του το γρηγορότερο
για να μπορέση να σώση
τους στρατιώτες και τα γυ-
ναικόπαιδα που ήταν μαζί
τους.

Εξήγησε λοιπόν τη γνώ-

μη του Χασάν, ενός από

τους πιστούς του, που ήξε-

ρε καλά όλα τα κατατόπια
του βουνού, γιατί πέρασαν
έκεί τα χρόνια της νεότητός
του. Κι' εκείνος ανέλαβε να
οδηγήση τα γυναικόπαιδα
σ' ένα πελώριο σπήλαιο που
ήταν στη μέση των βράχων,
όποιο πετάχθηκε ένα σημεί-
ωμα γραμμένο στο μέ κε-
φαλάκι γράμματα για να
μη μπορεί κανείς να γνωρί-
ση τον χαρακτήρα. Το ση-
μείωμα εκείνο έλεγε:

«Δεχθήτε, φίλοι μου, αυτό
το δώρ' που σ' εσ' προσφέρει
ένας καλός σας φίλος. Α-
κούσατε όμως κι' αυτή τη
συμβουλή που σ' εσ' δίνει:
Έγκαταλείψατε γρήγορα τη
θέσι που κατέχετε, γιατί αυ-
τή την ώρα προχωρούν
στρατεύματα προς τα δεξιά
σας και σε είκοσι τέσσαρες
ώρες θα σάς κυκλώσουν ά-
πό παντού».

Ο Γεζίντ ήταν βέβαιος
πως τα δώρα αυτά και το
γράμμα ήταν του φερνάντο
Ντ' Αλμπάντα και δεν
μπορούσε παρά να του λεί-
νην αλήθεια. Έπρεπε λοι-
πόν ν' ακολουθήση τη συμ-
βουλή του το γρηγορότερο
για να μπορέση να σώση
τους στρατιώτες και τα γυ-
ναικόπαιδα που ήταν μαζί
τους.

Εξήγησε λοιπόν τη γνώ-

μη του Χασάν, ενός από

τους πιστούς του, που ήξε-

ρε καλά όλα τα κατατόπια
του βουνού, γιατί πέρασαν
έκεί τα χρόνια της νεότητός
του. Κι' εκείνος ανέλαβε να
οδηγήση τα γυναικόπαιδα
σ' ένα πελώριο σπήλαιο που
ήταν στη μέση των βράχων,
όποιο πετάχθηκε ένα σημεί-
ωμα γραμμένο στο μέ κε-
φαλάκι γράμματα για να
μη μπορεί κανείς να γνωρί-
ση τον χαρακτήρα. Το ση-
μείωμα εκείνο έλεγε:

«Δεχθήτε, φίλοι μου, αυτό
το δώρ' που σ' εσ' προσφέρει
ένας καλός σας φίλος. Α-
κούσατε όμως κι' αυτή τη
συμβουλή που σ' εσ' δίνει:
Έγκαταλείψατε γρήγορα τη
θέσι που κατέχετε, γιατί αυ-
τή την ώρα προχωρούν
στρατεύματα προς τα δεξιά
σας και σε είκοσι τέσσαρες
ώρες θα σάς κυκλώσουν ά-
πό παντού».

Ο Γεζίντ ήταν βέβαιος
πως τα δώρα αυτά και το
γράμμα ήταν του φερνάντο
Ντ' Αλμπάντα και δεν
μπορούσε παρά να του λεί-
νην αλήθεια. Έπρεπε λοι-
πόν ν' ακολουθήση τη συμ-
βουλή του το γρηγορότερο
για να μπορέση να σώση
τους στρατιώτες και τα γυ-
ναικόπαιδα που ήταν μαζί
τους.

Εξήγησε λοιπόν τη γνώ-

μη του Χασάν, ενός από

τους πιστούς του, που ήξε-

ρε καλά όλα τα κατατόπια

Το πρώτο φιλή

Μοντέρνο διήγημα του ΓΚΑΣΤΟΝ ΜΠΟΝΕΡ

μέρος, ή καρδιά της όμως
χτυπάει δυνατά... Εκεί-
νος ανοίγει το τζάμι. "Αν
κάνη πως μπαινεί μέσα ;
Τί να κάνη; Βγάζει το κα-
θρεφτάκι της. "Α! όχι,
νά! Το τριάνο φρενάρει,
σταματάει. Ο άθλιος πή-
δησε έξω.

Μπελγκάρντ! Μπελ-
γκάρντ! ακούγεται ή φώ-
νη του επιθεωρητού.

Μπελγκάρντ! Θεέ μου,
φθάσαμε! Γρήγορα την
καπελλιέρα μου, τη βαλί-
τα μου, την τσάντα μου
και το μυριστήριο που
δεν διάβασα ούτε μια
γραμμή!... συλλογίζεται
ή Νικόλ.

Και τώρα που δεν μπο-
ρεί να ανοίξη την πόρτα...
"Ωραία, νάτος πλησιάζει.
Θέλει να την βοηθή-
σει. Πάρνει τα μπαγκά-
ζια της και της δίνει και
το χέρι...

"Α! νά ο Έρνέστος, ο υ-
πηρέτης του εξαδέλφου
της... Θά την απαλλάξη έ-
πι τέλους απ' αυτόν τον έ-

νοχλητικό νέο.

Καλημέρα, δεσποινίς
Νικόλ. "Εφερα το αμαξά-
κι, λέει ο Έρνέστος, που
φοράει τα κυριακάτικα
μου, με σιδερωμένο το
μουστάκι του και με πα-
πούτσια που φαίνονται να
τόν στενεύουν.

Ο άθλιος όμως έχει έ-
ξαφανισθή. Δεν περίμενε...
"Η Νικόλ αναγνωρίζει κιό-
λας την άσπρη φοραδίτσα
που ξεπροβάλλει το κεφάλι
της εκεί πίσω από το
σταθμό.

Πάει να της ξύση τη μύ-
τη. Τί... "Ο μυστηριώδης
συνταξιδιώτης, με το ξαν-
θό σγουρό κεφάλι, θρονια
σμένος επάνω στη θέσι του
αμαξήλατη; Τά λουριά
και το καμτσίκι στο χέρι...

Δεν γνωρίζεσθε; Ρωτά-
ει ο Έρνέστος... Είναι ο
Λουσιέν, ο αδελφός της
Μαρτί. "Η Νικόλ, ή εξαδέλ-
φη της Μπέρτ.

Ο άθλιος με το πιο σο-
βαρό ύφος, υποκλίνεται έ-
πι τέλους απ' αυτόν τον έ-

θέσεώς του! "Η Νικόλ,
φουρκισμένη; χώνειει κά-
τω από την πετοινή κου-
κούλα.

Εμπρός!

Τί διαβολομαζάς! Ου-
τε μια φορά δεν καταδέγε-
ται να γυρίση να κυττάξη
πίσω. "Η Νικόλ όμως δεν
διατράνχει κανέναν κίνδυ-
νο. Έχει μια για πάντα
πάρει την απόφασι πως οι
ξανθοί νέοι δεν την ένδι-
φεραν ποτέ... Το τέρας ό-
μως, να εξακολουθή να
κάνη πως δεν την ξέρει!
Τό κάνει επίτηδες και περ-
νά απάνω από τις λακ-
κούδες! "Αν! αν μπορού-
σε να τον δείρη... "Ενα
κορίτσι δέκα έπτά χρονών
όμως, δεν μπορεί να δέ-
ρη τά άγόρια. "Ας είναι,
θα βάλη την εξαδέλφη της
την Μπέρτ, να του τά ψά-
λη. Νά...

Φτάνουν στο κτήμα. "Η
Νικόλ το αναγνωρίζει ά-
πό μακριά! "Α! ωραία,
ο διαβολομαζάς έχει την
ανάμνησι να τρέχει αφηνιά
σμένα και τώρα ακόμη
που μπαίνουν στην είσοδο.

Οι κόττες τρομαγμένες
ξεπετιούνται προς όλες
τις μεριές, σά φτερά από
σχισμένο μαζηλάρι.

Δεν κουνιθήκατε, φαν-
τάζομαι, πολύ; τη ρω-
τάει.

"Αν μπορούσε να τον
μπατσίση! Πόσο χρονών
να είναι άραγε;

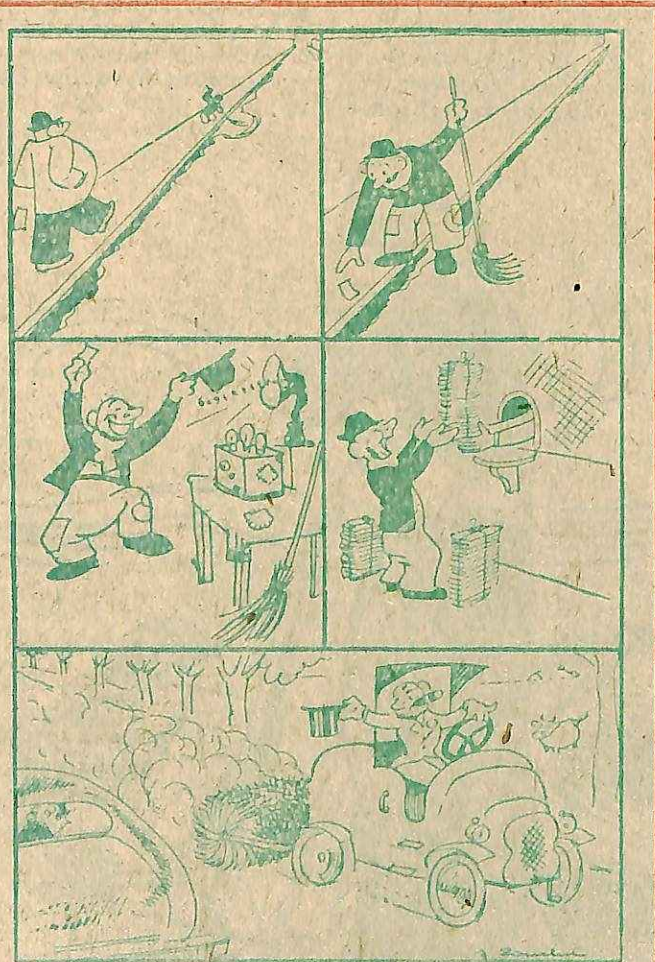
Δέκα έπτά, δεσποινίς...
Αυτό δά έλειπε τώρα,
να καταλάβαινε τί σκε-
πτόταν γι' αυτόν!

Νά, έπι τέλους ή θεία
"Εμμα, με θεατρική πό-
ζα, μέσα στο μαύρο της
φόρεμα με την ούρα. Την
υποδέχεται ανοίγοντας τα
χέρια για να την άγκα-
λιάσει.

Ο Λουσιέν καθάλλαιε
τη φοραδίτσα και κατευ-
θύνεται προς το υπόστεγο
των σταύλων. Τί τρελ-
λός!...

"Η Νικόλ τελειώνει γρή-
γορα με τα άγκαλιάσμα-
τα της θείας "Εmmas και
ανέβαινει τέσσερα-τέσσε-
ρα τά σκαλιά, για να βρε-
θί στη ρόζ καμαρούλα,
που της έχουν ετοιμάσει.

Στο διάδρομο κόσμος,
κυρίες. "Ακούγεται το
φρου-φρου των ταφτά-
δων, τα σίδερα για το όν-
τουλάρισμα που ανοίγον-
κλενουν, κάποιοι ξαπών-
ει μια καρφίτσα... "Η Νικόλ
ανοίγει τις καπελλιέρες
της επάνω στο κόκκι-
νο πάπλωμα και τρέχει
στο παράθυρο για να χαι-
ρετήση τη γνώριμη της
Κορμιέρι, το άγαπημέ-
νο κτήμα, με τα κυπαρίσ-
σια και τις θρύες. Τά
παιγνίδια βρίσκονται πάν-

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΣΕ 5 ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο φτωχός δόκοκαριστής βρίσκει ένα λαχείο που κερδίζει τον
πρώτο αριθμό

τα στην ίδια θέση, μέσα στο δωμάτιο και εκείνο το κάδρο με την Παναγία και το πράσινο μαξιλारी, πάντα στραβά κρεμασμένο.

Κι' αυτός ο καθρέφτης-αδύνατον να ιδη κανείς μέσα τον έαυτο του... Προσπαθεί να σιάξει τα αναστατωμένα μαλλιά της δεν τα καταφέρνει, τρεις φορές δίνει και ξαναδίνει το φιόγγο με τη μωβ κορδέλλα και να την επί πέλους έτοιμη.

Κάτω, ο εξάδελφός της ο Παύλος, από τους επί των τιμών, με τη μεγάλη στολή του λοχαγού, υποδέχεται τους καλεσμένους... Τά ζεύγη σχηματίζονται και τακτοποιούνται το ένα πίσω από το άλλο και μπροστά ή Μπέρτ, ή Νύφη, όλο συγκίνησι, στο μπράτσο του πατέρα της, που τα έχει βάλει με το πλαστρόν του. Και το χειρότερο: 'Ο Λουσιέν καθαλλιέρος της Νικολί!

—Περίεργο το φουστάνι σας, της λέει δήθεν φιλικά.

Ξεκινάνε μέσα στον ανώμαλο δρόμο, κι' ο άερας σηκώνει τις ουρές και παίρνει τα ψηλά καπέλλα. Φθάνουν στη δημαρχία.

'Ο λόγος του δημάρχου είναι τόσο μακρύς, που κάνει τα πόδια να διαμαρτυρώνται. «Τί ωραίο ζευγάρι!», θά λένε, βλέποντας τη Νικολί και τον Λουσιέν. Κι' ύστερα το ωραίο γεύμα μέσα στη μεγάλη αποθήκη, που την έχουν διακοσμήσει με κόκκινα.

Υστερα από τη σαμπάνια, η Νικολί σηκώνεται και άπαιγγελλει τη «Μνηστή του 'Ανέμου», και δεν τ'α χάνει, παρ' όλη τη φλυαρία του Λουσιέν. «Επειτα, έρχεται και η σειρά εκείνου να τραγουδήσ. Πώς φαλτασάει! Καλά να πάθι!

Το άπογευμα τρέχουν άπάνω στις κατηφοριές και η Νικολί με τα μάγουλα κατακόκκινα από έξαψι θρέχει το δαντελλένιο μαντηλάκι της σε μια θρύσι, για να δροσίση τα μηλίγγια της. Με τα ψηλά τακούνια στραμπούλαει λίγο το πόδι της και ο Λουσιέν τη σηκώνει λίγη ώρα στα χέρια, έως ότου της περάσει... Χάνονται...

Είπε τώρα οι δύο τους, όλομόνοχοι. Καί ξεαφνα, δεν βρίσκουν τίποτα να πουν, στέκονται εκεί άπάνω στο ύψωμα, αντίκρυ στον ατέλειωτο κάμπο, με τους ώμους κοντά, κοντά (το τέλος στη σελίδα 68)

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ) — 'Αποφασισμένη ή Λευκή ντ' 'Ωμόν να φέρη τον Μαρσιάλ αντίμετωπο της Τζέννης παρουσία του πατέρα της για να τον εξαναγκάση να διαλέξη μεταξύ εκείνης και της εργάτριας την ημέρα που νόμιζε ότι ο νεαρός δικηγόρος επιστρέφοντας από την επαρχία θα έρχόταν σπίτι της, πήγε στο κατάστημα της κ. Μποστέλ και ζήτησε να δημερικά δείγματα κεντημάτων. Μετά, με την πρόφασι ότι θάπρεπε να τα δει και ο πατέρας της, παρεκάλεσε την κ. Μποστέλ να της δώση μαζί ένα κορίτσι για να μεταφέρει στο σπίτι της δυο από τα κεντήματα που διάλεξε ή ίδια. 'Η κ. Μποστέλ διέταξε τότε την Τζέννη να συνοδεύση την νεαρή άριστοκράτισσα και ύστερ' από λίγο οι δυο άντισήλεις βρίσκονταν μέσα στο πολυτελέστατο κομπε της δεσποινίδος ντ' 'Ωμόν. Σ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής ή Λευκή ντ' 'Ωμόν ένοιωσε τον πειρασμό να πη μια πειρακτική φράσι στην εργάτρια. Αλλά δεν τόλμησε να το κάμη βλέποντας την άειοπρηπή και μετριοφρόνα μαζί, στάσι της εργάτριας).

7ον

Κι' έτσι χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε λέξι, έφθασαν στο μέγαρον 'Ωμόν.

Όταν ή άμαξα πέρασε τη μεγάλη κυγκλιωτή πόρτα και στάθηκε μπρός στη μαρμαρίνη σκάλα, ο 'Αρσιμπλάντ ήταν κιόλας κοντά στην πορτίτσα και την άνοιξε με βσθειά υπόκλισι.

'Η Λευκή πήδηξε έξω έλα φρυά κι' ανέβηκε τα λίγα σκαλοπάτια ενώ ο άκόλουθός της βοηθούσε τη Τζέννη να πάρη τις καπελλιές.

—Ποδ είναι ο πατέρας μου; ρώτησε ή Λευκή με τόνο άπότομο.

—Ο κ. ντ' 'Ωμόν είναι στο σαλόνι.

ΙΟΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ροδ και κομψού περιβάλλοντος του γραφείου αυτού και του δλίγου χτυπητού διακόσμου των δωματίων της κ. Μποστέλ.

Σηκώνοντας τα μάτια της προς τον τοίχο αντίκρουσε την προσωπογραφία εκείνης που ύπηρει μητέρα της και άρχισε να παρατηρή τα χαρακτηριστικά που ο ζωγράφος είχεν άναπαράστησι με έξοχη τέχνη και φυσικότητα.

Και στην άρχή αυτό έγινε από άπλη περιέργεια. Σιγά - σιγά όμως σχηματίσθηκε κάτι σαν ρεύμα συμπαθείας μεταξύ της άψυχης εκείνης εικόνας και της ψυχής της εργάτριας που δεν μπορούσε να συγκρατήσει ένα άθελο κλονισμό.

'Η Τζέννη δεν μπορούσε τώρα ν' άποσπάση τα βλέμμάτα της από το πρόσωπο εκείνο με την τόσο γλυκειά έκφρασι. Παρ' όλη την άκινησία τους, τα μάτια της είκόνας φαίνονταν στη Τζέννη, ότι προσήλκυαν τα δικά της.

Και το φτωχό πλάσμα, ή κόρη του κόμητος και της κόης ντ' Μοράν, ή Λευκή ντ' Μοράν που κάτ' άπ' άνήκουστες περιστάσεις έγιγε Τζέννη ή εργάτρια, δοκίμαζε μια ευεργετική συγκίνησι παρατηρώντας το άγνωστό της αυτό πορτραίτο.

'Η καρδιά της σφιγγόταν ενώ συγχρόνως της ήρχετο σαν μια άόριστη διάθεσις να κλάψι.

Επειτα, χωρίς να το θέλη μια άλλη σκέψις περνούσε άπ' το μυαλό της: 'Η σκέψις του Μαρσιάλ που άγαπούσε και του όποιου ο έβρας δεν της φαίνονταν πιά άυάρτημα άπέναντι της συνειδήσεώς της, άφ' ότου οι καρδιές τους είχαν νοιώσει ή μια την άλλη.

Ναι, ενώ παρατηρούσε το πορτραίτο εκείνο της κόης ντ' Μοράν, ή Τζέννη σκεπτόταν εκείνον που της είχε άνοιξει την καρδιά του και ζητούσε την ευτυχία να γίνη σύζυγός της.

'Α! ή Τζέννη δεν λυπόταν τώρα γιατί την άφησαν μόνη για λίγες στιγμές.

'Απεναντίας δυσχεραστήθηκε κάπως όταν άκουσε βήματα έξω άπ' το δωμάτιο.

★

'Αντί ή Λευκή ντ' 'Ωμόν να περιμένη τον πατέρα της στο γραφείο, όπως είχε πη στον άκόλουθό της, προτίμησε να πάη να τον άναζητήσει ή ίδια μέσα στο σαλόνι.

—Πές του ότι έγύρισα και τον περιμένω στο γραφείο του.

★

Είχε συμφωνηθή από πριν με τον Γκοντράν ή συνδιάλεξις να λάθη χώραν στο γραφείο του, το όποιον βρίσκόταν στην ίδια πτέρυγα του μεγάρου που προϋπήρχε το γραφείο του κόμητος Μοράν και την όποια ο κληρονόμος του άνοικοδόμησε άκριβώς πάνω στα σχέδια του άρχαιου μεγάρου όπως ήταν πρό της πυρκαϊας.

Εκείνος που θα έσύχναζε άλλοτε στο μέγαρον Μοράν σήμερα θ' άνεγνώριζε τις έλάχιστες λεπτομέρειες του έσωτερικού και της επιπλώσεως άκόμα του γραφείου αυτού που προηγείτο μιάς σέρας.

'Ακόμα μέσα στο γραφείο θρίσκονταν κρεμασμένη και ή προσωπογραφία της κόης ντ' Μοράν, ή Τζέννη διεσώθη άπ' την πυρκαϊά να την έξωραση θάυμασια.

'Ο κακοβργος αυτός που δεν έδειλίλασε μπρός σε τόσα έγκλήματα έξακολουθούσε πάντα ν' άγαπά εκείνην που ήρνήθη τον έρωτά του.

'Η δεσποινίς ντ' 'Ωμόν άφοδ ώδήγησε μέσα στο δωμάτιο αυτό την Τζέννη την άφησε άμέσως μ' ένα ξερό: —Περιμένετέ με εδώ!

Όταν ή Τζέννη έμεινε μόνη, έτόλμησε να περιεργασθή με θαυμασμό τα άντικείμενα που την περιστοιχίζαν και άθελά της έκαμε σύγκρισι μεταξύ του σοφισ-

τι. Όταν όμως μπήκε μέσα σ' αυτό βρήκε τον πατέρα της να συζητά σε κάπως ζωηρό τόνο με τον συμβολαιογράφον του κόμητος ντ' Μοράν κύριο Ντεγκαλτώ.

Το πρόσωπο του Γκοντράν ήταν κουρασμένο όπως όταν συζητή κανείς επί πολλήν ώρα.

'Ο συμβολαιογράφος έξέλλου είχε τα χαρακτηριστικά του προσώπου άλλοιωμανά.

Μόλις μπήκε ή Λευκή οι δυο άνδρες σώπασαν.

—Μπορείτε να συνεχίσετε τη συζήτησί σας; είπεν ή δεσποινίς ντ' 'Ωμόν με τον συνηθισμένο της ξερό τόνο.

Και γυρίζοντας προς τον συμβολαιογράφο πρόσθεσε:

—'Ο πατέρας μου δεν έχει τίποτε μυστικό άπό μένα, κύριε!

Σ' ένα νεύμα του Γκοντράν ο κ. Ντεγκαλτώ ξανάρχισε τη συζήτησι.

—Παρουσιάζομαι ενώπιόν σας, έκαμε ο συμβολαιογράφος, γιατί πλησιάζει ή ημέρα που όρίζει στη διαθήκη του ο μακαρίτης κόμης ντ' Μοράν.

—Περί τίνος πρόκειται; ρώτησε ή Λευκή.

—Νά τί συμβαίνει, παιδί μου, άπεκρίθη ο Γκοντράν. ...'Ο μακαρίτης θείος σου, κόμης ντ' Μοράν, στη διαθήκη του άφησε έντολή στο συμβολαιογράφο του κ. Ντεγκαλτώ, παρόντα εδώ, να παραδώση στην κόρη του, Λευκή ντ' Μοράν, όταν αυτή συμπληρώση το δέκατον έβδομον έτος της ένα χαλύβδινο άνάγλυφο κιβώτιο.

—Ε, λοιπόν, έκαμε περιφρονητικά ή δεσποινίς ντ' 'Ωμόν, άφοδ ή Λευκή αυτή ντ' Μοράν δεν ύπάρχει πιά:

—'Ο μακαρίτης κόμης ντ' Μοράν, ο πελάτης μου, διέκοψεν ο συμβολαιογράφος, πρόβλεπε την περίπτωση που ή κόρη του θ' απέθνησκε πριν γίνη δέκα έπτά έτών...

—Τότε, έπενέθη ο Γκοντράν ντ' 'Ωμόν, το έν λόγω κιβώτιον πρέπει να πειριέλθη κατά νόμον στην κατοχή του κόμητος ντ' Μοράν.

—Άκριβώς! έκαμε ο συμβολαιογράφος. Είμαστε ντελώς ούμφωνοι πάνω σ' αυτό...

—'Α! φώναξε ή Λευκή, ύπάχει λοιπόν και κάποιο σημείο πάνω στο όποιο δεν είσθε ούμφωνοι;

—Μάλιστα! έδήλωσεν ο συμβολαιογράφος.

'Ο Γκοντράν έλαβε τότε τον λόγο:

—'Ο κ. Ντεγκαλτώ, είπε, βεβαίον ότι δεν μπορεί να ξαναβρή τη ληξιαρχική πράξι του θανάτου του κόμητος ντ' Μοράν ως επίσης και του θανάτου της κόρης του της Λευκής ντ' Μοράν.

—Είπε άρκετά περίεργο αυτό! μουμούρισε ή δεσποινίς ντ' 'Ωμόν.

—Εν τούτοις εινε αλήθεια, δεσποινίς, άπήντησε ο συμβολαιογράφος σοβαρώτατος και σχεδόν άυστηρός. Καί ή εξήγησις άλλωστε εινε πολύ εύκολη...

—Την περιμένω, κύριε!

—Μάθετε, λοιπόν, δεσποινίς, ότι ο κ. ντ' Μοράν και ή κόρη του έχάθηκαν σε μια πυρκαϊά τη στιγμή που το Παρίσι βρισκόταν επαναστατημένο. 'Η ληξιαρχική πράξις εξαφανίσθηκε λίγες μέρες μετά την σύλαξι της και τοϋτο γιατί το γραφείο που φυλόγονταν τα έγγραφα αυτά κατεστράφη από πυρκαϊά.

—Τότε δεν εινε δά και τόσο ύπουδαίο το πράγμα! φώναξε ή Λευκή. 'Όταν ένα έγγραφο λείπη το άντικαθιστούν...

—Μάλιστα, το συντάσσουν εκ νέου κι' αυτό άκριβώς ήλθα να προτεινω στον κύριο πατέρα σας. 'Αρκεί να συνέλθουν σε οικογενειακό συμβούλιο εκείνοι που γνωρίζουν ότι ο κόμης και ή κόρη του πέθαναν και κυρίως, εάν άπό εινε αδύνατον, τα λίγα πρόσωπα που παρέστησαν κατά την έκταφη των έρειπίων κάτ' άπ' τα όποια βρίσκονταν π' άπηνθρακωμένα πώματα των δυο νεκρών...

Τα πρόσωπα αυτά ήπείγραφαν την έκθεσι του άπινύμου, ή όποια έφερε και την μονογραφή του άντιπροσώπου του είσ-

αγγελώς.

—Πρέπει να τους βρούμε αυτούς - τους άντιπροσώπους! είπεν ή δεσποινίς ντ' 'Ωμόν. Θά ξερετε, θέβαια, πως όνομάζονται...

'Ο κ. Ντεγκαλτώ έθγαλε το σημειωματάριό του και διάβασε μεγαλόφωνα:

—«Παρίσαντο ο κ. 'Αντουάν Ταρντιέ, γραμματεϋς της άστυνομίας, Μαρσουλίνος, άστυνομικός κλητήρ, Φλαμανδός, άστυνομικός κλητήρ, Ζερόμ, άμαξηλάτης του κόμητος ντ' Μοράν και Φραγκίσκος Μπερέν, τροφός του κόμητος...».

'Ο συμβολαιογράφος διέκοψε για μια στιγμή το διάβασι και μετά εξηκολούθησε με άδιόρατο ειρωνικό μειδίαμα:

—Το δυστύχημα εινε ότι οι Ταρντιέ, Μαρσουλίνος και Φλαμανδός, πέθαναν. 'Ο άμαξας Ζερόμ εξαφανίσθη. Όσον άφορα την Φραγκίσκα Μπερέν...

'Η Λευκή έγινε κατακόκκινη, ενώ ο Γκοντράν διέκοπτε τον συμβολαιογράφο, λέγοντας:

—Έχουμε μπροστά μας τρεις ολόκληρους μήνες ως την ημέρα που όρίζει ή διαθήκη. Εινε περισσότερο άπ' όσο μας χρειάζεται για να βρούμε τα πρόσωπα που όφειλουν ν' άποτελέσουν μέλη του οικογενειακού συμβουλίου.

Και έκαμε μια υπόκλισι δίνοντας στον συμβολαιογράφο να καταλάβη ότι έπρεπε πιά ν' άποσυρθή.

'Ο κ. Ντεγκαλτώ εξήγησε. Όταν ο Γκοντράν επέστρεψε, άφοδ συνώδευε τον έπισκέπτη του, είχε κατορθώσει να κάμη το πρόσωπό του πιό γαλήνιο και με ύφος σχεδόν γελαστό, είπε:

—Τίποτε δεν μας έμποδίζει, παιδί μου, ως που να έλθη ο Μαρσιάλ που περιμένουμε από στιγμή σε στιγμή να δεϋμε τα πράγματα που θέλεις να διαλέξης. Δεν μοϋπες ότι σε συνώδευσε ως εδώ μια εργάτρια; Εινε άνωφελης λοιπόν να χάνη έδω τον καιρό της άφοδ φθάνουν λίγες στιγμές να κάμω την έκλογή που θέλεις.

Και προσφέροντας το μπράτσο του στη Λευκή:

—Πάμε άμέσως κι' όλας. παιδί μου! έπρόσθεσε.

ΘΥΤΗΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑ

Όταν ή πόρτα του γραφείου άνοιξε για ν' άφήση ελεύθερη τη διόδο στον Γκοντράν και την κόρη του, ή Τζέννη που είχε άκούσει τα βήματα, υπόκλιθηκε ελαφρά, διατηρώντας συγχρόνως ύψος άειοπρεπείας που δεν την έγκατέλειπε ποτέ και που της έδιδε κάποια ιδιαίτερη διάκρισι.

Άμέσως άρχισε ν' άνοιγη τα κουτιά για να παρουσιάση τα δυο προσκεφαλάκια σ' εκείνον που, όπως ήξερε, έπρόκειτο να διαλέξη. Επειτα περίμενε κυττάζοντας αλληλοδιαδόχως τα δυο άντικείμενα που παρουσίαζε.

'Ο Γκοντράν άφοδ έρριξε μια άπ' ή ματιά στην εργάτιδα, άρχισε άμέσως να περιεργάζεται τα προσκεφαλάκια.

—Θαυμάσια έργασία! έκαμε.

Και γυρίζοντας προς την κόρη του:

—Αλήθεια, άγαπητή μου Λευκή, είπε με χαμόγελο, δεν έβασα ποιδ να πρωτοδιαλέξω.

Αυτό όμως πολύ δλίγο έν διέφερε τη δεσποινίδα ντ' 'Ωμόν. Ενώ ο πατέρας της άφιέρωνε όλη του την προσοχή στα άντικείμενα που έβαλαν μπροστά του, άπαρατηρούσε με βλοσυρό βλέμμα την εργάτιδα που δεν έπρόσεχε τίποτε.

Για λίγες στιγμές ή κόρη του Γκοντράν ένοιωσε να στριφογυρίζουν μέσ' το μυαλό της οι χειρότερες σκέψεις.

Καιγόταν άπ' την άνυπόμονησι να δη τον υπηρέτη έρχόμενο για ν' άναγγείλη, όπως υπέλόγιζε και περίμενε την είσοδο του δικηγόρου.

Πώς θα έθριάμβευε τότε! Με ποιδ περιφρονητικό

βλέμμα έσκόπευε να κεραυνοβόληση την εργάτιδα αυτή που εμπαινε ανάμεσα στη θέλησή της και την ευτυχία της!

Ψαινόταν σαν ν' απολάμβανε από τώρα την επιτυχία της ενώ μέσα στο μυαλό της στριφογυρίζαν οι μισαρώτερες σκέψεις καθώς κρυφοκύτταζε την φτωχή εργάτιδα: «Θα σε δω να άχρηξες όπως άχρηξουν εκείνοι που σκληρά απογοήτευσις πληγώνει κατάκαρδα. Σε λίγο τα ροδοκόκκινα αυτά μάγουλα θα γίνουν πελιδνά. Τα μάτια αυτά τα τόνον γαλήνια θα εξαγριωθούν. Το όλο χαμόγελο αυτό στόμα θα συστασθή σε λίγο σε φρικτούς μορφασμούς...».

Κι' ενώ αυτά έσκεπτόταν η κόρη του κληρονόμου του κόμητος ντε Μοράν, άποκρίθηκε στον πατέρα της:

—Ωστόσο, πρέπει να διαλέξετε ένα απ' τα δυο αυτά προσκεφάλαια, που είναι το ίδιο, θαυμάσια, το άναγνωρίζω.

Μίλησε για να πη κάτι, διότι στην πραγματικότητα δεν ζητούσε παρά να κερδίση καρό.

Δυο φορές ως τώρα συμβουλευθηκε με το βλέμμα το έκκερμες του τοίχου και δεν μπόρεσε να συγκρατήσει κάπως αδιόρατο κίνημα άυπομονησίας.

—Ωστόσο η κατάσταση εκείνη δεν μπορούσε να δικαιωισθή και η Λευκή ρώτησε έτσι ξαφνικά την εργάτιδα:

—Ποιο απ' τα δυο θα διάλεγες εσύ;

Η Τζέννη, που δεν περίμενε καθόλου την ερώτησι, κοκκίνισε και:

—Δεν ξέρω κι' εγώ, δε σπούνη! έτραύλισε.

Ο ήχος της φωνής αυτής έκαμε τον Γκοντράν να πρυσέξη κρυφά εκείνην που μιλούσε και η έντιπωσίς του έπληρξε τόσο θαθεία που ο άθλιος για λίγα δευτερόλεπτα δεν μπορούσε ν' αποσπάση το βλέμμα του απ' το πρόσωπο εκείνο που του ξανάφερνε μακρινές άναμνήσεις. "Αθελά του έρριξε μια ματιά πάνω στη φωτογραφία που κρεμώταν στον τοίχο και σαν ήθελε να διαλύση το νέφος που ξαφνικά, σκέπασε το πνεύμα του, έφερε το χέρι στο μετωπό του.

Απ' εκείνη δέ τη στιγμή άρχισε να ενδιαφέρεται για αυτά που συζητούσαν οι δυο νέες.

—Ωστόσο είναι το άπαγγέλματός σας το να έχετε καλαισθησία, απήντησε η Λευκή στη Τζέννη. Το κάτω κάτω, έγκολούθησεν με τόνο περφρονήτικό, ίσως δεν

εργάζεσθαι και πολύ καιρό στής κ. Μποστέλ, ίσως να είσαι μαθητευομένη ακόμα.

—Για στάσου Λευκή, επενέβη ο Γκοντράν, μην εξακολουθής έτσι. Πρέπει να μάθης να μην πειράξης τις μικροφιλιτιμίες των άλλων, πρόσθεσε με χαμηλή φωνή.

Η Τζέννη όμως είχε ακούσει. Ενωίωσε προσβεβλημένη την αξιοπρέπεία της και άποκρίθηκε με ψυχρή ευγένεια:

—Δεν είμαι μικροφιλιτιμους, ούτε πρέπει να είμαι. Έχει δικαίο η δεσποσύνη απ' εδώ πιστεύοντας ότι έχω να κάμω πολλά άκόμη για να γίνω καλή εργάτρια. Άλλωστε η δεσποσύνη δεν γελάσθηκε, δεν είναι και πολύς καιρός που ήμουν άκόμη μαθητευομένη.

—Μαθητευομένη; Έκαμε ο Γκοντράν. Μά πόσων έτών είσαι λοιπόν, παιδί μου;

—Δέκα έπτά έτών, κύριε! Ο Γκοντράν άνεπήδησε άθελά του.

—Δέκα έπτά έτών! έπανέλαβε, δείχνοντας ξαφνικά πατρικό ενδιαφέρον για την εργάτιδα.

—Να σας πω, πατέρα, άνεφώνησε η Λευκή, χτυπώντας τα τακούνια της από άυπομονησία, μου φαίνεται ότι όλα αυτά δεν μάς ένδιαφέρουν έμας!...

Ένα γλυκό όμως θλέμμα του Γκοντράν την διέταξε με γλυκύτητα να μην εξακολουθήση πάνω σ' αυτό τον τόνο και να μην έπιμείνη στο ν' άποτεινή πειρακτικά λόγια στην εργάτιδα.

Και για να κολάση, διείχε τη κόρη του, πλησίασε την Τζέννη, λέγοντας:

—Πώς λέγεσαι, παιδί μου; —Τζέννη Μενιέ! απήντησε η νεαρή έρνάτρια σηκώνοντας το κεφάλι.

Στο ένομα αυτό ο Γκοντράν μόλις μπόρεσε να συγκρατήσει ένα έπιφώνημα έκπληξης.

Ευτυχώς ένας άπηρέτης παρουσιάσθηκε εκείνη την στιγμή στην πόρτα του γραφείου, μπρός από ένα τηλεγραφικό δισονομείο.

—Τηλεγράφημα! φώναξε η Λευκή κι' έγινε κατακίτρινη. Κατάλαβε περί τί νος έπρόκειτο.

Κι' όταν ο πατέρας, άφοι διέτρεξε με μια ματιά τις δυο γραμμές απ' τις όποιες άποτελείτο το τηλεγράφημα της το παρούσάσε, η Λευκή το διάβασε χωρίς άναπνοή.

Το τηλεγράφημα έλεγε τά έξης:

«Μη περατωθείς εισέτι της δίτης. άδυνατώ έπανελθείν Παρισίους σημερον. Λυπούμαι και ζητώ συνγνώμην. Μαρισιέλ».

—Νά παρ' η όργη! ξεφώνισε τσαλακώνοντας το χαρτί

μέσα στα χέρια της.

Το έπιφώνημα αυτό είχεν έκπληξει τον Γκοντράν. Σαν πατέρας έβεια φιλόστοργος και υπερβολικά άδυνάτου χαρκτήρος ως προς την κόρη του, δεν άγνοούσε βέβαια το άίσθημα της Λευκής. Δεν το πιστευε όμως τόσο φλογερό.

Ήταν η πρώτη φορά που παρουσία του η Λευκή άφηνε το άίσθημά της να έκδηλωθή τόσο φανερά.

Ένας πατέρας άξιος του όνόματός του θα εξέφραζε την έπιθυμία να γνωρίση την αίτια της άπογοητεύσεως που ένωίωσε η κόρη του, ο Γκοντράν όμως ήταν πολύ παράδοξος πατέρας γι' αυτό άρκέσθηκε να της χαμογέλαση κάπως.

Ός προς τη Λευκή, όταν είδε ότι έχανε την ευκαιρία να έπιτύχη εκείνο που ήθελε, να έξαναγκάση δηλ. τον Μαρισιέλ να έκδηλωθή μπροστά στην Τζέννη και τον πατέρα της, έτοιμάστηκε να ξεσπάση πάνω στη φτωχή εργάτρια. Ένα βλέμμα όμως του πατέρα της την σταμάτησε στη στιγμή.

Απ' τη στιγμή που το νεαρό αυτό κορίτσι του είπε ότι όνομάζεται Τζέννη Μενιέ, ο Γκοντράν ήταν καταταραγμένος. Έπρεπε να θυγή λοιπόν απ' την άβεβαιότητα εκείνη.

Και καταστέλλοντας όσο μπορούσε την ταραχή του, άγωνίσθηκε για να δώση στη φωνή του ήρεμο, φιλικό τόνο.

—Πόσον καιρό λοιπόν, παιδί μου, είπε στη Τζέννη, έχεις που είσαι μαθητευομένη;

Κατάπληκτη για το ένδιαφέρον που έδειχναν γι' αυτήν, η εργάτρια άποκρίθηκε άπλά:

—Από τότε που είμαι στο Παρίσι, κύριε!

Είς μάτην η Λευκή έδειχνε την έκπληξή της, θλέποντας τον πατέρα να άσχολείται με την άγνωστη εκείνη και το ζητούσε με νύματα άυπομονησίας να σταματήσει τη συζήτηση αυτή που έπεθράδυνε την έκτέλεσι των σκοπών της. Ο ντ' Ωμόν εξακολούθησε πάντοτε να έρωτά την εργάτιδα.

—Είνα πολλός καιρός που η οίκονγένειά σου μένει στο Παρίσι;

—Η οίκονγένειά μου μένει πάντοτε στο Μπορντώ, κύριε!

Ο Γκοντράν ένωίωσε τώρα ένα ρίνος να περνά απ' όλο του το κορμί.

—Όσον άπορά έμένα, συ νέχισε η Τζέννη, εγώ έχω περισσότερον από ένα χρόνο τώρα στο Παρίσι.

—Μόνη; φώναξε ο Γκοντράν ντ' Ωμόν που τώρα

κατέβαλλε ήρωικές προσπάθειες για να κρύψη εκείνο που ένωίωσε.

Για πρώτη φορά απ' τη στιγμή που άρχισε να την ρωτά, η Τζέννη διάτασε να άπαντήσει.

Η άνάμνησις του τρόπου του έρχομού της στο Παρίσι και οι δραματικές περιστάσεις υπό τις όποιες την θόηθησε ο Μαρισιέλ, της ξανάρχονταν στο μυαλό και διερρωάτο αν ήταν σωστό να φανερώση όλα αυτά σε ξένους άνθρώπους.

Ο Γκοντράν επανέλαβε την ερώτησί του και η Τζέννη άναγκάσθηκε τότε ν' άποκριθή.

Ήταν συγκινημένη και η φωνή της έτρεμε έλαφρά, όταν είπε:

—Μάλιστα, κύριε, ήλθα στο Παρίσι μόνη!

—Πολύ παράδοξο και πολύ έπικίνδυνο αυτό, δεσποινίς! είπε ο ντ' Ωμόν, ριχνοντας διαπεραστικό βλέμμα πάνω στην εργάτρια.

Η Τζέννη είχε χαμηλώσει τα μάτια της ενώ κάτι ένωίωσε να τάράσση το είναι της.

Ο Γκοντράν είδε την συγκίνησι που προξένησαν τά λόγια του πάνω στην Τζέννη και διαζόταν να μάθη την αλήθεια, ενώ συγχρόνως φοβόταν να την μάθη.

Υστερα από λιγόστιγμη σιωπή επανέλαβε:

—Γιατί τρέμεις, παιδί μου;

—Εγώ; Έκαμε η Τζέννη. Παρά την διαμαρτυρία της όμως αυτή, δεν κατόρθωνε να κρύψη τί συνέβαινε μέσα της.

—Είσαι συγκεκινημένη, το θλέπω καλά! είπεν ο Γκοντράν.

Η Λευκή τότε, θέλοντας να θέση τέρμα στη συζήτηση εκείνη απ' την οποία δεν καταλάβαινε τίποτε:

—Μπα! έκαμε, δεν είναι η πρώτη φορά, υποθέτω που οι γονείς στέλλουν μόνο το παιδί τους για να μάθη τέχνη στο Παρίσι. Δεν βλέπω λοιπόν, πατέρα, τίποτε το έξαιρετικό, τίποτε το έπικίνδυνο...

Και το θλέμμα της, όλο μίσος, ήταν καρφωμένο πάνω στην εργάτιδα.

Εκείνη δεν ήταν δυνατόν να το προσέξη, γιατί ήταν όλόκληρη άπορροφημένη από τη συγκίνησί της.

—Μάλιστα, κύριε, έμαρτεύσαστε, είπε χαμηλόφωνα, νιώθω κάτι στην καρδιά μου όταν μου μιλούν για την οίκονγένειά μου που έχω τόσο καιρό να την ιδώ.

Ήταν αδύνατον να μη σ' ένα ζαχαροπλαστείο χωρίς ένας τουλάχιστον απ' τους πελάτες να μη άφήση το ποτήρι του να πέση

(Ακολουθεί)

Ήτανε μια φορά ένα όμορφο κορίτσι, πάρα πολύ όμορφο, με πολλά όνειρα και άπειρη πληξή. Για μια γυναίκα η άσχήμια είναι ένα φοβερό μειονέκτημα, αλλά η μεγάλη όμορφιά είναι άσφαλώς δυστυχία. Είναι άδύνατο να περάση άπαρατήρητη στον περίπατο, γιατί όλοι στρέφονται και την κυττούν, της πετάνε γλυκόλογα, την πυρπολούν με πύρινες ματιές, και την παρακολουθούν παντού, δεν την αφήνουν σε ήσυχία.

Αν είναι έξυπνη δεν το πιστεύουν, γιατί είναι πασίγνωστο πως οι όμορφες γυναίκες είναι και κουτές. Και αν είναι κουτή, δεν θα κάνει την παραμικρή προσπάθεια για να ξυπνήση, γιατί η όμορφιά της δεν της το έπιτρέπει.

Έτσι, οι γυναίκες αυτές πάρα πολύ δύσκολα μπορούν να θρούν ένα άντρα. Γιατί, ποιός μπορεί ν' αναλάβη τέτοιες ευθύνες; Και άκόμα του είναι δύσκολο να έρωτευθούν, γιατί περιμένουν πάντα «κάτι καλύτερο».

Η Νέλλη ήταν μια απ' τις γυναίκες αυτές.

Ήταν αδύνατον να μη σ' ένα ζαχαροπλαστείο χωρίς ένας τουλάχιστον απ' τους πελάτες να μη άφήση το ποτήρι του να πέση

πολλά στούντιο. Ήταν μια ιδέα κι' αυτή. Άλλά πόσο ήταν δύσκολο να πραγματοποιηθή! Ήταν ένα ζήτημα γεμάτο έρωτηματικά και μυστήρια.

Ονειρα λοιπόν και πληξίς. Μια πληξίς θαιρεία, σκοτεινή, μια ζωή μονότονη χωρίς τίποτε το άπροσδόκητο, και όλ' αυτά έπιβαρμένα με μια φαντασία λιγγώδη, με μια φιλοδοξία τολμηρή, με άγάπη προς την περιπέτεια, για κάτι το νέο, το έξαιρετικό, το πρωτάκουστο, όπως διαθάζει κανείς στις θιογραφίες των κινηματογραφικών άστέρων.

Αυτές έπραγματοποίησαν τα όνειρά τους. Κι' εγώ γιατί όχι; σκεφτόταν με στενοχώρια η Νέλλη. Ήταν κι' αυτές σαν κι' έμένα, άσχημες, τελείως άγνωστες μέσα στο πλήθος. Έπειτα τις άρπαξε η τύχη, τις έδοήθησε η τόλη τους και άνέβαιναν, άνέβαιναν, όλο και πιο άπάνω, ως που έφτασαν εκεί όπου θρίσκονται.

Αστέρες! Όλο όμως καθόταν σίπι της κι' έκανε τσάνια για το συγγενολό της που έρχόταν να την έπισκεφθή. Τον κινηματογράφο δεν τον έγνώριζε παρά μονάχα ως θεατής.

Άλλά μια μέρα, της ήρθε μια περίφημη ιδέα. Οι ιδέες είναι σαν κάτι μικροσκοπικά έντομα, που παρουσιάζονται μπροστά σου χωρίς να ξέρης από που ήρθαν, και αν δεν τ' άσπάζης άμέσως, εξαφανίζονται μυστηριωδώς και δεν σου μένει στο χέρι παρά λίγη φαγούρα για άνάμνησι.

Η Νέλλη όμως την άρπαξε αυτήν την ιδέα στο φτερό, και την έβαλε άμέσως σ' έφαρμογή. Ένας άνθρωπος πάκος τόσος δά, γιατί τον έβλεπε από το τρίτο πάτωμα, πουλούσε πολύχρωμα μπολόνια. Κι' έπειδή κανείς δεν τ' άγόραζε, τὰ γύριζε στους δρόμους για να πάρουν τον άέρα τους. Ούτε και τα παιδάκια δεν τα καταδέχονταν πια. Και όμως η Νέλλη άγόρασε έξη.

Τι ντροπή, τόσο μεγάλο κορίτσι να παίξει άκόμη με τα μπολόνια, έμυρμούρισε ο άνθρωπάκος.

Η Νέλλη όμως δεν είχε καμιά διάθεσι να παίξη. Τουνάτιον μάστιγα, ήθελε να κάνει κάτι το πολύ σοβαρό.

Αν περιμένω τον Κάρολο με το αυτοκίνητό του ή τον Έρρίκο με τις ύποσχέσεις του ότι θα με παντρευτή, μετά δέκα χρόνια θα θρίσκωμαι άκόμη εδώ πέρα, λίγο πιο χοντρή, με άρκετές έλπίδες λιγώτερες και με πολλές ρυτίδες γύρω από τα μάτια. Άς ζητήσω, λοιπόν, λίγη βοήθεια από την τύχη.

Έγραψε με ώραία όλοστρόγγυλα γράμματα έξη πονομιοτύπια σημειώ

Έίσαι τόσο όμορφη! Γιατί δεν προσπαθείς να παίξης στον κινηματογράφο; Έδώ, στη Ρώμη, υπάρχουν

ματα, πού έλεγαν τὰ ξέησ'·

«Αξιότιμε κύριε, ελπίζω νά είσαι-
στε άντρες, γιατί έν προκειμένω δέν
άπευθύνομαι σέ γυναίκες. Μά λίγα
λόγια θά σάς πώ τί θέλω. Είμαι ένά
δυομορφο κορίτσι και άπεχθάνομαι την
μονοτονία. Θά ήθελα νά κάμω κάτι
τό έξαιρετικό και κατά προτίμησιν νά
παίξω στόν κινηματογράφο. Έάν σάς
ένδιαφέρη αυτό και θέλετε νά μέ
γνωρίσετε, σάς περιμένω τό Σάββατο
στις 5 στό σπίτι μου.» (Όνομα και
διεύθυνσις).

Και γιά σφραγίδα έβαλε τό άπο-
τύωμα τών χειλιών της, πού τάδα-
ψε επίτηδες μέ ένα άπαίσιο κοκκινάδι
πού έβγαине μέ τό παραμικρό.

Έδιπλωσε τὰ χαρτάκια, έδεσε στό
καθένα άπό μιά πετρίτσα και τὰ κρέ-
μασε άπό τὰ ξη μπαλονάκια. Τέλος
τ' άμόλησε όλα άπό τό παράθυρο,
τό ένα κατόπιν του άλλου, έμπιστευο-
μένη έτσι την τύχη της στήν έλαφρό-
τατη πνοή του άνέμου.

Έξη μπαλονάκια, έξη πιθανότητες
νά πραγματοποιηθούν τὰ τολημρά
σχέδιά της.

Ταξιθεύοντας τό καθένα γιά λογα-
ριασμό του, τὰ έξη μπαλονάκια έ-
κόρπισαν στόν αίθέρα, άπάνω άπό
τήν πολιτεία. Έπειτα, σιγά-σιγά άρ-
χισαν νά ξεφουσκώνουν και νά χαμη-
λώνουν.

Τό πρώτο, πού ήταν άσπρο, έπεσε
μέ τό σημειώμά του στή λιμνούλα
του πάρκου. Ένας άκατάδεκτος κύ-
κνος πέρασε άπό δίπλα, έχωσε περή-
φανα τό ράμφος μέσα στό νερό
κι' έτράβηξε πέρα.

Ένα άλλο, τό μπλέ, άφού έκαμε
μερικούς κύκλους στόν άέρα, έπεσε
σ' ένα στενό δρομάκο, σχεδόν άπάνω
στό κεφάλι ενός ήλικιωμένου κυρίου,
πού τ' άρπαξε άπό περιέργεια, έκού-
πισε μέ προσοχή τὰ γυαλιά του κι' έ-
διάβασε τό σημείωμα.

Αυτή είνε μουρλή!, έμουρμούρισε
τέλος. Μιά γυναίκα πού θάφει τὰ χεί-
λη της και θέλει νά παίξη στόν κινη-
ματογράφο. Τι μέ μέλει έμένα!...

Έχωσε όμως τό σημείωμα στήν
τσέπη, μέ την ιδέα ν' άφηγηθη σ' ο-
λους τούς φίλους του τό άπίστευτο έ-
κείνο συμβάν. Μετά όμως τό έχασε,
και την επομένη του τό θύμισε ή γυ-
ναίκα του μέ μιά φοδερή σκηνή πού
έσήκωσε δλη την γειτονιά στό πο-
δάρι.

Τό κόκκινο μπαλονάκι βρέθηκε στά
χέρια ενός χοντρού κυρίου, έργοστα-
σιάρχου ευριστικών λεπίδων.

Διάβολε!, είπε μέ τό νού του.
Είνε πρώτης τάξεως ευκαιρία πού δέν
τυχαίνει θέβαια κάθε μέρα. Έγώ ά-
πό κινηματογράφο δέν καταλαβαίνω
τίποτε, άφού δέν μπορώ νά ξεχωρίσω
τήν Γκρέτα Γκάρμπο άπό την Ντανιέλ
Νταρριέ. Η περιπέτεια όμως αυτή μ'
ένδιαφέρει και θά πάω στό ραντε-
βού. Έκτός άν είνε καμμία διαφήμι-
σις γιά τίποτε θερνίκια τών παπου-
τσιών. Γιατί όλα πρέπει κανείς νά τὰ
περιμένη.

Τό κίτρινο τώπιασε ένας νέος άπ'
αυτούς πού φοφούν γιά περιπέτειες,
και άμέσως σκέφτηκε νά πάη στό
ραντεβού. Τό λιλά βρέθηκε στά χέ-
ρια ενός μεσόκοπου πού άκριβώς ζή-
τούσε γυναίκα και ήθελε νά την βρή
«κατά τρόπον όχι πολύ συνηθισμέ-
νον».

Τό πράσινο ήταν τό πιο τυχερό.

— Έγώ, είπε αυτός πού τώπιασε,
δέν έχω καμμία σχέση μέ τόν κινημα-
τογράφο. Άλλά ό φίλος μου Κα-
βάλλι έέρει άπό τέτοια πράγματα
και πρέπει νά μέ βοηθήσῃ. Τό κορίτσι
φαίνεται έξυπνο μ' αυτό πού έκανε
και ή σφραγίδα τών χειλιών της δέν
είνε καθόλου άσχημη. Τι έχωμε λοι-
πόν νά χάσωμε άν πάμε στό ραντε-
βού;

— Έτσι, ήρθε τό Σάββατο και, έπει-
τα άπό πολλήν άγωνία και διαφόρων
ειδών συναισθημάτων, ήρθαν οι πέντε
τό άπόγευμα. Τέσσερα κουδούνισματα
σχεδόν άλληπαλλά, τέσσερις άφω-
γοι κύριοι-στό σαλόνι, πού άλληλοκυ-
τόζονταν μέ δυσπιστία, καθώς κρα-
τούσαν τό μυστηριώδες σημείωμα.

Και ή Νέλλη, μέ πολλή λαχτάρα
άλλ' άποφασισμένη νά παίξη τό τε-
λευταίο παιγνίδι γιά νά εξασφαλίσῃ
τό μέλλον της, έκαμε μιάν εμφάνισι
πραγματικά θριαμβευτική.

Οι τέσσερις άνδρες έμειναν κατά-
πληκτοι, γιατί κανείς δέν την έπει-
μενε τόσο άμορφη. Ό έργοστασιάρ-
χης πού έκανε ευριστικές λεπίδες, έ-
μίλησε πρώτος.

— Έγώ, δεσποινίς, έλασθαι τό ση-
μειώμα σας, και...

— Εισθε διευθυντής κανενός κινη-
ματογραφικού οίκου; τόν διέκοψε ή
Νέλλη συγκινημένη.

— Όχι. Έχω ένα έργοστάσιο πού
κατασκευάζει ευριστικές λεπίδες.

— Ούτε κι' έγώ δέν άνακατεύομαι
μέ τόν κινηματογράφο, είπαν μαζί δύο
ντροπαλές φωνές. Άν μπορώ όμως
νά κάμω κάτι γιά σάς...

Η Νέλλη άρχισε νά στενοχωρή-
ται.

— Έπιτρέψτε, δεσποινίς; είπε αυ-
τός πού είχε τώσσει τό πράσινο μπα-
λόνι. Έγώ κάτι θά μπορούσα νά κά-
νω γιά νά ίκανοποιήσω την έπιθυμία
σας...

Στούς άλλους τρεις δέν έμεινε πα-
ρά ν' άφήσουν τό έπισκεπτήριό
τους και τό πεδίον έλεύθερο στόν κα-
ταραμένο έκείνον τυχερό.

— Άστήρ πρώτου μεγέθους! Και τ' ο-
νομά της; Νέλλη, Νελούντα, Νελιού-
σκα. Δέν έχει σημασία. Αύριο θά έπή-
γαινε στό στούντιο, άπό αύριο ή ο-
μορφιά της δέν θά ήταν πιά περιττή,
άλλά θάόρισκε την δικαία άναγνώ-

ρισί της. Και άσφαλώς, ό κύριος Κα-
βάλλι (ένας μάγος στή φαντασία της
Νέλλης), θά μπορούσε ν' άνακα-
λύψῃ την φλόγα της τέχνης πού ήταν
κρυμμένη μέσα της ...

Ένας δυνατός προδολεύς την θαμι-
πώνει. Ένας όπερατέρ ξεχειριάζεται
γυρίζοντας μιά μανιβέλλα, άλλοι φω-
νάζουν πίσω του, κάποιοι έξακοντί-
ζει διαταγές, μερικοί διαμαρτύρον-
ται και θλαστημούν.

— Χαμογελάστε!
Χαμογελάει...

— Δεξιότερα τό κεφάλι!... Χαμο-
γελάστε λιγάκι!... Κλείστε τὰ μά-
τια!... Όχι, όχι έτσι!... Μήν στεκό-
σαστε τόσο μονοκόμματα!...

Μετά, ξεετάζουν τὰ δοκίμια. Μά ει-
νε άρα γε αυτή ή ίδια μ' έκείνη τὰ
πρησμένα μάγουλα, τὰ λιγωμένα μά-
τια, σάν σκιάχτρο; Περιεργο! Η
Νέλλη είνε άμορφη, πάρα πολύ ο-
μορφη στήν πραγματικότητα. Άλλά
δέν έχει φωτογένεια.

— Θά μπορούσαμε νά σάς δώσουμε
ένα μικρό ρολάκι, καμπάρσας λόγου
χάριν... Και βλέπομε.

— Όταν ξαναγύρισε πτώ σπύτι ή
Νέλλη, άπογοητευμένη και άπελπι-
σμένη άπό την πρώτη έκείνη έπαφή
μέ τόν κινηματογράφο, βρήκε τρία
γράμματα. Τρεις έρωτικές έκμυστη-
ρεύσεις, ίσως τρεις συζύγους. Και ή-
ταν άπ' τις γυναίκες εκείνες πού δέν
άρνούνται τίποτε, σέ κανέναν.

Τι ν' άποφάσιζε τώρα; Ποιόν νά
προτιμούσε; Πώς νά έλεγε «να!» στόν
έναν και «όχι» στούς άλλους;

Αναποφάσιστη, έκμηδενισμένη, πι-
άνει μέ άπελπισία τό κεφάλι και άρ-
χίζει νά κλαίη, δυνατά, μέ λυγμούς.

Έξαφνα όμως ήσυχάζει. Μιά ιδέα!
Ποιόν άπό τούς τρεις; Άς άφηνόταν
πάλι στήν τύχη. Γράφει τρία δνόματα
σέ τρία χαρτάκια, κλείνει τὰ μάτια.

Τ' άνακατεύει και πιάνει ένα.

Ό έργοστασιάρχης πού κατασκευά-
ζει ευριστικές λεπίδες άποδεικνύε-
ται πιο τυχερός.

Είνε λιγάκι χοντρός, είν' ή άλήθεια,
λίγο μεγάλος γιά την ήλικία της —
άλλά δέν θαυρέσαι! Και ό κινημα-
τογράφος; Θά πηγαίη κάθε θράδυ
μαζί του, όταν θά παντρευθούν.

A. MATE

ΤΟΝ ΠΑΛΗΟΝ ΡΟΜΑΝΤΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΚΑΙΡΟΝ

«ΤΟ ΣΥΝΟΡΟ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ»

ετυχία. Άν τόν αγαπάς, νά τόν πάρης.
Άλλά φοβάμαι, ότι ό πατέρας σου δέν
θά δεχθί εύκολα.

Ό πατέρας της Θάλειας, ήταν ένας
σκληρός γέρος, πολύ πιο ήλικιωμένος ά-
πό την μητέρα της, αλλά πολύ πλούσιος.
Γι' αυτό και μόνο τόν είχε παντρευτή ή
μητέρα της, πού ήταν, ή καυμένη, φτωχο-
κόριτσο. Άνθρωπος τσιγκούνης, ύπολο-
γιστικός, στεγνός άπό κάθε αίσθημα ό γέ-
ρος, δέν θάβλεπε μέ καλό μάτι τό γάμο
της Θάλειας και του Άλέκου.

Και πράγματι. Μόλις τούκαμε καυθέν-
τα ή γυναίκα του, εξαγριώθηκε.

— Ποιός είναι αυτός; οώτησε.

— Ένας καλός νέος.

— Έχει περιουσία;

— Όχι.

— Τι δουλειά κάνει;

— Σκέπτεται νά καταταγῇ στό στρατό,
έφεδρος.

Ό γέρος την κύτταξε μ' νά βλέμμα
πού έσταζε όξος και χολήν.

Μή μου ξαναμιλήσης γι' αυτό τό ζή-
τημα, της είπε, γιατί δέν ξέρω τί είμαι
ίκανός νά κάμω!...

Απελπισία κατέλαβε τούς νέους, όταν
έμαθαν την απάντησι του γέρου. Οι ψυ-
χές των έδυθίστηκαν στό κλάμα.

Άλλ' ό μεγάλος έρως δέν έχει μόνο
δάκρυα. Έχει και τόλμη.

— Άκουσε, Θάλεια, της είπε ό Άλέ-
κος.

Η νέα έσήκωσε τὰ μάτια και τόν εκύτ-
ταξε πίσω άπό την όμικλη των δακρύων
της.

— Άκουσε με: Δέν είμαι πλούσιος, τό
ξέρεις. Τό μέλλον μου είναι άγνωστο. Κι'
όμως σου λέγω: Στηρίξου στό χέρι μου
και άς προχωρήσουμε μαζί στή ζωή.

Η νέα έπεσε στήν άγκαλιά του και
έγειρε μ' έμπιστοσύνη τό κεφάλι της στό
στήθος του.

Και νά, ή άποψινή βραδυά ήταν ή τε-
λευταία πού περνούσε στό πατρικό της
σπίτι.

— Άκουσε με: Δέν είμαι πλούσιος, τό
ξέρεις. Τό μέλλον μου είναι άγνωστο. Κι'
όμως σου λέγω: Στηρίξου στό χέρι μου
και άς προχωρήσουμε μαζί στή ζωή.

Η νέα έπεσε στήν άγκαλιά του και
έγειρε μ' έμπιστοσύνη τό κεφάλι της στό
στήθος του.

Και νά, ή άποψινή βραδυά ήταν ή τε-
λευταία πού περνούσε στό πατρικό της
σπίτι.

— Άκουσε με: Δέν είμαι πλούσιος, τό
ξέρεις. Τό μέλλον μου είναι άγνωστο. Κι'
όμως σου λέγω: Στηρίξου στό χέρι μου
και άς προχωρήσουμε μαζί στή ζωή.

Η νέα έπεσε στήν άγκαλιά του και
έγειρε μ' έμπιστοσύνη τό κεφάλι της στό
στήθος του.

Και νά, ή άποψινή βραδυά ήταν ή τε-
λευταία πού περνούσε στό πατρικό της
σπίτι.

— Άκουσε με: Δέν είμαι πλούσιος, τό
ξέρεις. Τό μέλλον μου είναι άγνωστο. Κι'
όμως σου λέγω: Στηρίξου στό χέρι μου
και άς προχωρήσουμε μαζί στή ζωή.

Η νέα έπεσε στήν άγκαλιά του και
έγειρε μ' έμπιστοσύνη τό κεφάλι της στό
στήθος του.

Και νά, ή άποψινή βραδυά ήταν ή τε-
λευταία πού περνούσε στό πατρικό της
σπίτι.

— Άκουσε με: Δέν είμαι πλούσιος, τό
ξέρεις. Τό μέλλον μου είναι άγνωστο. Κι'
όμως σου λέγω: Στηρίξου στό χέρι μου
και άς προχωρήσουμε μαζί στή ζωή.

Η νέα έπεσε στήν άγκαλιά του και
έγειρε μ' έμπιστοσύνη τό κεφάλι της στό
στήθος του.

Και νά, ή άποψινή βραδυά ήταν ή τε-
λευταία πού περνούσε στό πατρικό της
σπίτι.

— Άκουσε με: Δέν είμαι πλούσιος, τό
ξέρεις. Τό μέλλον μου είναι άγνωστο. Κι'
όμως σου λέγω: Στηρίξου στό χέρι μου
και άς προχωρήσουμε μαζί στή ζωή.

Η νέα έπεσε στήν άγκαλιά του και
έγειρε μ' έμπιστοσύνη τό κεφάλι της στό
στήθος του.

Και νά, ή άποψινή βραδυά ήταν ή τε-
λευταία πού περνούσε στό πατρικό της
σπίτι.

— Άκουσε με: Δέν είμαι πλούσιος, τό
ξέρεις. Τό μέλλον μου είναι άγνωστο. Κι'
όμως σου λέγω: Στηρίξου στό χέρι μου
και άς προχωρήσουμε μαζί στή ζωή.

Η νέα έπεσε στήν άγκαλιά του και
έγειρε μ' έμπιστοσύνη τό κεφάλι της στό
στήθος του.

Και νά, ή άποψινή βραδυά ήταν ή τε-
λευταία πού περνούσε στό πατρικό της
σπίτι.

— Άκουσε με: Δέν είμαι πλούσιος, τό
ξέρεις. Τό μέλλον μου είναι άγνωστο. Κι'
όμως σου λέγω: Στηρίξου στό χέρι μου
και άς προχωρήσουμε μαζί στή ζωή.

Η νέα έπεσε στήν άγκαλιά του και
έγειρε μ' έμπιστοσύνη τό κεφάλι της στό
στήθος του.

του. Τὰ μηνίγγια της σφυροκοπούσαν.
Την έπνιγε ή ετυχία.

Ανοιξαν την πόρτα του κήπου και ά-
πομακρόνθηκαν. Μπήκαν πιο κάτω στό
μόνιμπο, πού τούς περίμενε. Τό όχημα
ξεκίνησε. Τότε μονάχα έστειλε μιά γρήγο-
ρη, λυπημένη σκέψι της, πίσω, στήν μη-
τέρα της.

Άλλά τό παρελθόν της έσβυσε άποτό-
μως. Μπροστά της έλαμπε τό πρόσωπο του
αγαπημένου της. Τό μέλλον της χαμογε-
λούσε.

— Δέν θά μετανιώσης, άρά γε, μιά
μέρα, Θάλεια, πού μ' άκολούθησες; τη
ρώτησε εκείνος ένθ' στά μάτια του τρε-
μούλιαζαν δυο σταγόνες δακρύων.

Η νέα σφίχτηκε μέ λαχτάρα επάνω
του.

— Σε πήρα, της ξαναέλεε εκείνος, άπό
την άνεσι, τόν πλούτο, την καλοπέρασι.
Και σέ πηγαίνω στό άδέσβατο, στό άγνω-
στο, ίσως και στή δυστυχία.

Και τὰ δάκρυα εκύλισαν στά μάγουλά
του. Η Θάλεια έστέγνωσε μέ τὰ φιλιά
της τὰ δάκρυα του φτωχού νέου.

★

Την πήγε την αγαπημένη του στό σπίτι
της αδελφής του, πού ήταν κοντά στό
σταθμό Λαυρίου. Εκεί θά έμενε, μέχρις
ότου θά επαντρευόταν. Ό νέος στό διά-
στημα αυτό, επειδή τό σπίτι της αδελφής
του δέν είχε πολλά δωμάτια, θά έμενε
στό ξενοδοχείο.

Την πρώτη μέρα της άπαγωγής τους
την πέρασαν περιμένοντας νά ξεσπάσῃ
ή όργη του πατέρα της Θάλειας. Τό σπίτι
της αδελφής του Άλέκου τό ήξερε και ή
μητέρα της Θάλειας και ή δηγρέτρια των
γονέων της. Αυτή, γιά νά πολυλήσῃ
πρητέισι στό γέρο, θά έσπευδε ν' άπο-
καλύψῃ τό κρησφύγετο της κόρης του.
Περιμένα, λοιπόν, γεγονότα άπό ώρα
σέ ώρα.

Άλλά, περιεργο! Αυτ' όμεις είχαν πε-
ράσει και τίποτε δέν είχε συμβῇ.

Τό άπόγευμα της δεύτερης ήμέρας ό
Άλέκος είχε θυγῇ νά κανονίσῃ μέ μερι-
κούς φίλους του τὰ του γάμου, και γυρ-
νούσε στό σπίτι, όπου τόν περίμενε ή Θά-
λεια. Πλησίαζε νά μπῇ στήν έξώπορτα,
όταν συναντήθηκε μέ τρεις διαβάτες, πού
έρχονταν άπό αντίθετη διεύθυνσι. Τόν έ-
να τόν ήξερε. Ήταν ό Τζανής ό Ρέμπε-
λος, γνωστός τύπος της γειτονιάς, ένα
παλιοτόμο, πού έκανε τόν νταή και δι-
αρκώς έφιλονικούσε μ' όλο τόν κόσμο.
Είχε κάμει και δυο τρεις μονομαχίες.
Είχε φήμη δεινού σκοπευτού και ξιφο-
μάχου.

Ό Άλέκος μόλις τούς πρόσεξε. Και
έχοντας τό νού του μονάχα στήν έρωτική
του ετυχία, επροχώρησε νά μπῇ στό σπί-
τι. Άλλά δέν κατάλαβε πώς συνεκρούσθη
μέ τόν Τζανή. Ένόμισε μάλλον, ότι ό
Τζανής έπεσε επίτηδες επάνω του.

— Συγγνώμη, είπε.

— Στροβομάρα, αποκρίθηκε ό Τζανής.
Δέν προσέχεις, βρε έῶνον;

— Έγώ νά προσέξω; Έσύ έπεσες έ-

ΣΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

— Τι θάάκω νά της πώ πώς θά μ' άνε-
γνωρίσει άπό τή στογγυλή λαβή του μπα-
στουνιού μου, ένθ' έχει την ίδια λαβή και
ή όμπρέλλα μου!

ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

— Έτρεχα. Άγιε Πέτρο μου, στό δρό-
μο νά προφτάσω, γιατί δέν ήθελα τ' ώς
κλείνετε τό κατάστημά.

πάνω μου.
—Τὸν κακό σου τὸν καιρό.
Ὁ Ἀλέκος ἔγινε ἔξω φρε-
νῶν καὶ χύμηξε κατὰ τοῦ Τζα-
νῆ. Ἀκούσαν τὸν καυγὰ ἀπὸ
μέσα ἡ Θάλεια καὶ ἡ ἀδελφή
τοῦ Ἀλέκου καὶ πετάχτηκαν
στὸ παράθυρο.
—Ἀλέκο!, τοῦ φώναξαν.
Μή! Ἔλα ἀπάνω!..
Ἀλλὰ τὸ κακό εἶγε γίνε-
ται. Ὁ Ἀλέκος μὲ τὸν Τζανῆ εἶ-
χαν συμπλακῆ στα σοβαρά.
Τοὺς ἐχώρισαν οἱ δύο ἄλλοι
παριστάμενοι, ἀλλὰ τὸ ζήτημα
δὲν ἐτελείωσε. Θὰ ἐρρυθμίζετο
μονάχα μὲ τὴν μονομαχία.
Εἴμαστε στὸ 1896. πού οἱ
διαφορὲς ἐλύονταν μὲ τὴν μο-
νομαχία.

★
Ἐστάλησαν καὶ ἀπὸ τὰ δύο
μέρη οἱ μάρτυρες. Ὅλα ἔκανο
νύσθηκαν. Καὶ ἡ μονομαχία θὰ
γινόταν τὴν ἄλλη μέρα πρωί—
πρωί.

Τὴν τελευταία νύχτα οἱ δύο
ἐρωτευμένοι καὶ ἡ ἀδελφή τοῦ
Ἀλέκου ἔμειναν ἄγρυπνοι. Οἱ
δύο γυναῖκες προσπαθοῦσαν
νὰ πείσουν τὸν νέο νὰ μὴ μο-
νομαχήσῃ. Ἡ Θάλεια εἶχε δυ-
εῖσθῃ σὲ μαύρη ἀπελπισία.

—Σκέψου τὴν εὐτυχία μας,
Ἀλέκο, τοῦ ἔλεγε. Δὲν ἔχεις
τὸ δικαίωμα νὰ τὴν διακινδυ-
νεύῃς.

—Δὲν μπορῶ, ἀγαπημένη
μου. Δὲν θὰ ἔχω τὴν τόλμη νὰ
σὲ κυττάξω τοῦ λοιποῦ κατὰ-
ματα, ἂν φερθῶ ἄνδρα. Εἶ-
ναι μιά δοκιμασία πού πρέπει
νὰ τὴν περάσουμε.

—Ὅχι, ἀπαντοῦσε μὲ спа-
ρακτικὴ φωνὴ ἡ νέα. Ἀκουσε
με, Ἀλέκο..

—Δὲν μπορῶ..

—Θεέ μου, τί νὰ κάμω!..
Καὶ ἡ νέα ἐξέσχιζε τὰ μά-
γουλά της ἀπὸ ἀπελπισία ἀ-
πάνω στὸν ἀνοιχτὸ τάφο τοῦ
ἐρωτός της. Μιά κακιὰ μοῖρα
εἶχε φθονήσει τὴν εὐτυχία της,
πού, πρὶν καλὰ—καλὰ ἀνατεί-
λῃ, θὰ ἐβασίλευε.

Ὁρὲς βαθεῖας λύπης καὶ δα-
κρύων πικρῶν ἐπέρασαν. Ἐ-
πλησίαζε νὰ ξημερώσῃ. Χτύποι
ἀκούστηκαν στὴν πόρτα.

—Θὰ εἶναι οἱ μάρτυρες, εἶ-
πε ὁ Ἀλέκος. Καὶ σηκώθηκε
ν' ἀνοίξῃ. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς Θά-
λειας σταμάτησε..

Ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ στὸ ἀ-
νοιγμά της, τί βλέπει; Δὲν
πίστευε στὰ μάτια της. Ἦταν
ἡ μητέρα της!..

—Μητέρα, εἶπε καὶ τὴν ἔ-
βλιναν οἱ λυγμοί.

Μάνα καὶ κόρη ἀγκαλιάστη-
καν καὶ ἔνωσαν τοὺς θόητους
των. Δὲν ἀκούγονταν ἐπὶ ἀρ-
κετὴν ὥρα, παρὰ τὸ σπαρακτι-
κὸ ἀναφυλλτὸ τῶν δύο γυ-
ναικῶν.

—Μητέρα, εἶπε ἡ Θάλεια, εἶ-
μαι δυστυχισμένη. Δὲν προφθα-
σα, νὰ χαρῶ τὴν εὐτυχία μου.
Ὁ Ἀλέκος σὲ λίγη ὥρα, θὰ
μονομαχήσῃ.

—Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ μη-
τέρα.

Ὅλοι ἐξεπλάγησαν.
—Τὸ ξέρεις; Πῶς τὸ ξέ-
ρεις, μητέρα;
—Τὸ ξέρω, παιδί μου, καὶ
γι' αὐτὸ εἶμαι ἐδῶ. Τὸν Τζα-
νῆ τὸν πλήρωσε ὁ πατέρας
σου, νὰ προκαλέσῃ τὸν Ἀλέ-
κο καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ σὲ μο-
νομαχία..

Ἐφρίξαν ὅλοι. Ἦταν δυνα-
τόν, νὰ αἰσθάνεται πατέρας
τόσο μίσος κατὰ τῆς εὐτυχίας
τῆς κόρης του;

—Μὰ ἐσύ, Ἀλέκο, παιδί
μου, συνέχισε ἡ μητέρα τῆς
Θάλειας, δὲν πρέπει νὰ δεχθῇς
τὴν μονομαχία.

—Δὲν μπορῶ, ἀπάντησε ὁ
νέος. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ
πράγμα, ἐγὼ πρέπει νὰ μονο-
μαχήσω.

—Ἀφῆσε τοὺς γελοίους ἐ-
γωϊσμούς, παιδί μου!

—Ὡστε πρέπει νὰ δείξω ἀ-
νανδρία;

—Πολλὲς φορὲς εἶναι ἀληθι-
νὰ πὺρ γενναῖος ἐκεῖνος πού
μπορεῖ καὶ συγκρατεῖται.

—Δὲν μπορῶ..

—Πρέπει νὰ μὴ γένης. Πρῶ-
το καθήκον ἔχεις νὰ προσπί-
σης τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀ-
γάπη σου. Δὲν ὑπάρχει τίποτε
ἱερώτερο γιὰ σένα αὐτὴ τὴ
στιγμὴ ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ σου.

Στὸ δευτερευόν αὐτὸ μιά δυ-
στυχισμένη γυναῖκα, πού ἔ-
ζησε μιά μαύρη ζωὴ μ' ἑναὶ
ἄνθρωπο, πού δὲν τὸν ἀγάπη-
σε. Ἐχετε ἕνα ἄνθρωπο, παι-
δί μου, πού θὰ τὸν ἐξήλευαν
ὅλοι οἱ πλούσιοι μελλόνυμφοι
τῆς γῆς. Ἐχετε τὸ καθαρό, ἀ-
τίμητο χρυσάφι τῆς ἀγάπης
σας..

★
Σὲ λίγο ἦρθαν καὶ οἱ μάρ-
τυρες τῆς μονομαχίας. Ὃταν
ἔμαθαν τὰ καθέκαστα, ὅτι ὁ
Τζανῆς ἦταν πληρωμένος ἀπὸ
τὸν πατέρα τῆς Θάλειας, ἀπε-
φάνθησαν, ἐπὶ τῇ βάσει «τῶν
κειμένων διατάξεων τῆς τι-
μῆς», ὅτι ἀπρόκειτο περὶ σκευ-
ωρίας περὶ προμελετημένης
δολοφονίας καὶ ἡ μονομαχία
δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἀπῆλ-
ξαν τὸν Ἀλέκο ἀπὸ τὴν ὑπο-
χρέωσι νὰ μονομαχήσῃ. Καὶ
ἀνεχώρησαν.

Ἡ Θάλεια καὶ ὁ Ἀλέκος
τραβήχτηκαν πρὸς τὸ παράθυ-
ρο καὶ στάθηκαν ἀγκαλιασμέ-
νοι. Ἡ νύχτα ἐφευγε. Καὶ μα-
ζὶ τῆς σηκωνόταν ἀπὸ τὰ
στήθη τοὺς ὁ μεγάλος ἐφιάλ-
της τοῦ κινδύνου, πού διέτρε-
ξεν. Τὸ ὑπερούσιον φῶς τῆς
αὐγῆς ἐπότιζε γλυκὰ τὴν πλά-
σι..

Ἡ μητέρα τῆς Θάλειας τοὺς
ἐνύπτιζε μὲ μιά ματιὰ ἀπει-
σοργίας καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀδελ-
φὴ τοῦ Ἀλέκου βγῆκαν διακρι-
τικὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἀφῆσαν
τοὺς δύο ἐρωτευμένους μόνους,
μπροστὰ στὸ ἀόριστο, αὐγινὸ
φῶς, πού εἶναι, ὅπως εἶπε ὁ
ποιητής, «τὸ σύννογο τῆς αἰω-
νιότητος»..

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ἡ πατροπαράδοτη ἀμφίεση γιὰ τὴν «παρουσίασι» μιάς νέας στὴν Ἀγγλικὴ Αὐλὴ: Φορετὰ μακρὰ, ἄσπρα γάντια ὡς ἐπάνω ἀπ' τὸν ἀγκῶνα καὶ 3 ἄσπρα φτερά στὰ μαλλιά

Ἡ «ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ» στὴν Ἀγγλικὴ Αὐλὴ ...καὶ τὸ μαρτύριο τῶν κοριτσιῶν γιὰ τὴν πατροπαράδοτη ὑπόκλισι

Ἐνῶ ὁλος ὁ κόσμος πε-
ρμιέται μὲ τὴν ἀγωνία
τὴν ἐξελίξει τῆς διεθνούς
καταστάσεως, ἡ καλὴ κοι-
νανία τοῦ Λονδίνου ἐνδια-
φέρεται... γιατί νομίζετε;
Γιὰ μίαν ὑπόκλισιν, ἂν θὰ
εἶναι ἐπιτυχημένη ἡ δὴ.

Ἡ ὑπόκλισις ὅμως αὐτὴ
πρόκειται νὰ γίνῃ μπροστὰ
στοὺς Ἀγγλους βασιλεῖς,
ἀπὸ κορίτσια πού παρου-
σιάζονται γιὰ πρώτη φορὰ
στὴν Αὐλὴ.

Εἶναι ἕνα παλαιὸ ἔθιμο
αὐτό, πού ἐπαναλαμβάνε-
ται κάθε χρόνο, ἐπὶ δύο
αἰῶνες καὶ πλέον καὶ ἀ-
ποτελεῖ τὴν εὐτυχία τῶων
νεαρῶν ὑπάρξεων. Ἐφέτος
ὅμως, πολλὰς θὰ στενοχω-
ρηθοῦν, πολλὰς θὰ κλά-
ψουν.

Πράγματι, ἀπὸ τὴς αἰτή-
σεις πού ἔχουν σταλῇ στὸ
παλάτι, ἐλάχιστες ἔγιναν
δεκτές. Ἔως τώρα τοῦλά-
χιστον ἔχουν ἀπορριφθῇ 58
καί... ἔπεται συνέχεια.

Ἀπὸ λεπτότητα, ἡ σχετι-
κὴ εἰδοποίησις τῆς ἀπορρί-
ψεως δὲν ἔχει σταλῇ σὲ
ἀμέσως ἐνδιαφερόμενες,
ἀλλὰ σὲ μεγάλες κυρίες
τῆς ἀριστοκρατίας πού ἐ-
πρόκειτο νὰ τις παρουσιά-

σουν.
Γιὰ νὰ γίνῃ δεκτὴ μιά
νέα στὰ ἀγγλικά ἀνάκτο-
ρα, ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς,
πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἔ-
χη τὴν ὑποστήριξι μιάς πα-
τρικίας, ἀπ' αὐτὲς πού σχε-
τίζονται μὲ τὴν Αὐλὴ. Τὸ
προνόμιον αὐτὸ τὸ ἔχουν
οἱ πατρικίαι ἀπὸ χρόνια
πολλὰ. Καὶ τώρα προσπα-
θοῦν νὰ τὸ ἐκμεταλλεθοῦν
ὅσο μποροῦν πὺρ καλὰ.

ΔΥΣΚΟΛΟΙ ΧΡΟΝΟΙ!..

Καθὼς ξέρετε, οἱ πύργοι
μὲ τὴς ἀπέραντες ἐκτάσεις
πού ἔχουν γύρω τοὺς, δὲν
ἀποδίδουν μεγάλο εἰσόδη-
μα, ἐνῶ ἀπεναντίας ἕνας ἀ-
ριστοκράτης γιὰ νὰ ζῆσῃ
ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πάρα
πολλὰ ἔξοδα: θέλει τὰ ἄ-
λογά του, τὰ θεατρά του,
τὴν θαλαμηγὸ του καὶ τό-
σα ἄλλα!..

Ἀπὸ ποῦ θὰ βγοῦν τόσα
ἔξοδα; Ἐπρεπε νὰ βρεθῇ
κάποιος τρόπος, ἔστω καὶ γιὰ
ἕνα μέρος, καὶ βρέθηκε.
Δὲν ξέρομε ποῖος ἔκαμε
τὴν ἀρχή. Πάντως, τώρα
πελευταία εἶχε καταντήσῃ
ἕνα εἶδος χρηματιστηρίου,
στὸ ὁποῖον ἐπαίξαν ὅσοι εἶ-

χαν μιά κόρη πού ἤθελε
νὰ «παρουσιασθῇ» στὴν Αὐ-
λὴ.

Ἐννοεῖται, ὅτι στὸν πλει-
στηρισμὸ αὐτὸν ἐκέρδιζαν
πάντα οἱ μεγαλέμποροι ἐ-
κεῖνοι καὶ οἱ βιομήχανοι
πού προσέφεραν τὰ πὺρ
πολλὰ γιὰ νὰ δοκιμάσουν
οἱ θυγατέρες τοὺς τῇ μι-
κρῇ αὐτῇ καὶ ἐφήμερῃ
εὐτυχίᾳ, πού δὲν διαρκεῖ
παρὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥ-
ρας. Μερικοὶ ἔφθασαν νὰ
πληρώσουν τὸ ποσὸν τῶν
τριῶν καὶ πέντε χιλιάδων
λίρων!

Αὐτὸ ὅμως δὲν μποροῦσε
παρὰ νὰ μαθευθῇ στὴν Αὐ-
λὴ, πού ἔλαθε ἀμέσως τὰ
κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ
σταματήσῃ τὸ κακό. Καὶ
ἔβγαλε ἕνα ἀνακοινωθέν,
πού ἔκανε τὴν ἐντύπωσι
κεραυνοῦ.

«Αἱ πατρικίαι, λέει τὸ
ἀνακοινωθέν, εἶνε ἐλεύθε-
ραι νὰ παρουσιάσουν ὅ-
ποιαι θέλουν εἰς τὴν Αὐ-
λὴν. Θὰ ἀπορριφθοῦν ὅμως
αἱ αἰτήσεις ἐκείνων πού ὑ-
πεχρεώθησαν, λόγω τῆς
οἰκονομικῆς των καταστά-
σεως, νὰ λάθουν χρήματα
ἀπὸ τὰς ἐνδιαφερομένας ἡ
τοὺς συγγενεῖς των.

»Παρ' ὅλην τὴν συμπα-
θειαν τὴν ὁποῖαν τρέφει ἡ
Αὐλὴ διὰ τὰς πατρικίας
αὐτάς, εἶναι ὑποχρεωμένη
νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκμετάλ-
λευσιν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν
θεωρήσῃ ὡς ἀπολύτως ἀν-
επιθύμητον. Πάντως, δὲ, θὰ
διεξαχθῶν καὶ σχετικαὶ ἀ-
νακρισεῖς ἐπὶ τοῦ προκει-
μένου.»

Κανεῖς βέβαια δὲν μπο-

ρεῖ νὰ κατηγορήσῃ τοὺς
Ἀγγλους βασιλεῖς πού φέρ-
θηκαν κατ' αὐτὸν τὸν τρό-
πον. Τουναντίον ἔκαμαν
πάρα πολὺ καλὰ πού ἐ-
φρόντισαν νὰ διαφυλάξουν
τὴν ἀξιοπρέπειά τους καὶ
νὰ θάλουν κάποια τάξι στὸ
παλαιότατο αὐτὸ ἔθιμο.

ΣΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ ΤΟΥ ΜΕ- ΓΑΛΕΙΟΥ

Ἀπὸ τώρα, λοιπόν, καὶ
στὸ ἐξῆς θὰ εἶναι πολὺ πε-
ριωρισμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν
κοριτσιῶν ἐκείνων πού θὰ
γίνονται δεκτὲς κάθε χρό-
νο στὴν ἀγγλικὴ Αὐλὴ.

Πρῶτος ἔδωσε τὸ καλὸ
παράδειγμα ὁ πρεσβευτὴς
τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, πού
ἀρνήθηκε νὰ παρουσιάσῃ
τὴς κόρες τῶν ἑκατομμυ-
ριούχων πού εἶχαν ἔρθει ἐ-
πίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ.
— Δὲν θὰ παρουσιάσω,
εἶπε, παρὰ τὴς θυγατέρες
τῶν Ἀμερικανῶν ἐκείνων
πού εἶνε ἐγκατεστημένοι ἀ-
πὸ πολλὰ χρόνια στὸ Λον-
δίνον.

Ἀπὸ τὴς 155 αἰτήσεις
πού τοῦ ὑπέβαλαν, δὲν ἐ-
κράτησε παρὰ καμμιά δε-
καριά.

Τὸ πολὺ κοινόν, ἀπὸ ὅ-
λες τὴς πρότοιμασίες πού
γίνονται γιὰ τὴν μεγάλην
αὐτὴ δεξίωσι, δὲν θέλει
παρὰ ἐλάχιστα πράγματα:
μόνον δηλαδὴ τὴν παρέλα-
σιν τῶν πολυτελῶν αὐτοκι-
νήτων πού μεταφέρουν τὴς
τυχερὲς ἐκεῖνες νέες, ἀφοῦ
κάμουν σχεδὸν ὅλον τὸν
γύρο τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ
σταματήσουν μπροστὰ στὰ

ἀνάκτορα τοῦ Βούκιγχαμ.
Ὅλα αὐτὰ τὰ κορίτσια
ἔχουν τὸν τίτλο τῶν ἀρ-
χαρίων τῆς χρονιάς καὶ
μερικὰ προνόμια, ὅπως λό-
γου χάριν νὰ ἀπαρτίζουν
ἐπιτροπὲς γιὰ διαφόρους
φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς:
νὰ διοργανώσουν ἐορτές, χο-
ροὺς κλπ.

Ὅλες, λοιπόν, αὐτὲς πού
ἔχουν τὴν τύχη νὰ τοὺς
γίνῃ δεκτὴ ἡ αἴτησις, θὰ
πᾶνε τὴν ὁρισμένην ἡμέρα
καὶ ὥρα στὸ παλάτι, μὲ
πολυτελέστατο αὐτοκίνητο,
συνοδευόμενες ἀπὸ τὴν κυ-
ρία πού πρόκειται νὰ τις
παρουσιάσῃ, εἴτε καὶ μό-
νες τοὺς ἢ μὲ τοὺς γονεῖς
των.

Ἡ ΔΕΞΙΩΣΙΣ

Τὸ ντύσιμό τους εἶναι
κάπως αὐστηρὸ, παρ' ὅλην
τὴν κομψότητά του. Φοροῦν
ἄσπρη τουαλέττα, μὲ γυ-
μνὰ τὰ μπράτσα καὶ τὸν
λαϊμό, μὲ ἄσπρα γάντια
ὡς τὸν ἀγκῶνα καὶ τρία ἄ-
σπρα φτερά στὸ κεφάλι.
Σχεδὸν ὅλες κρατοῦν μιά
θεινάλεια καὶ ἔχουν κοσμή-
ματα ἀνάλογα μὲ τὴν πε-
ριουσία τους.

Ὃταν συγκεντρωθοῦν ὅ-
λες σὲ μίαν αἴθουσα τοῦ
παλατιοῦ, ὁ κόμης Κρό-
μερ, πού εἶναι ὁ Τελετάρ-
χης, τοὺς κάνει μιά πρόχει-
ρην ἐπιθεώρησι, γιὰ νὰ
πεισθῇ ὅτι δὲν ἔχουν παρα-
λείψει τὴν παραμικρὴ λε-
πτομέρεια.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι οἱ
βασιλεῖς δὲν κάθονται στὸν
θρόνον τους, γιὰ νὰ παρα-
κολοθήσουν τὴν παρέλα-

σιν αὐτὴν τῶν κοριτσιῶν,
ἀλλὰ σὲ δύο μεγάλες πο-
λυθρόνες ντυμένες μὲ δα-
μάσκο.

Ὁ βασιλεὺς φορεῖ στολὴ
ναυάρχου ἢ στρατηγοῦ καὶ
ἡ βασίλισσα, μὲ τὴν βασι-
λομήτορα Μαίρη τὴν πολυ-
τελέστερη τουαλέττα τῆς μέ-
λα τὰ διάσημα τῶν παρα-
σῆμων.

Ἀμέσως μετὰ τὸ δείπνο,
ὁ λόρδος Κρόμερ παρου-
σιάζεται γιὰ νὰ ρωτήσῃ
τὴν Μεγαλειότητά τοὺς ἂν
θέλουν νὰ δεχθοῦν τὰ κο-
ρίτσια, καὶ ὁδηγεῖ τὸ βασι-
λικὸ ζεύγος ὡς τὴ μεγάλη
πόρτα τῆς αἰθούσης ὅπου
πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ παρου-
σίασις.

Τὰ κορίτσια εἶνε ἐκεῖ πα-
ρατεταγμένα καὶ περιμέ-
νουν τρεῖς-τέσσερις ὥρες.
Μόνον αὐτὲς πού ἦρθαν
πρῶτες μπόρεσαν νὰ καθῇ-
σουν στὰ λίγα καθίσματα
πού εἶνε ἀραδιασμένα ἐκεῖ
μέσα.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ, ΕΞΩ!

Στοὺς ἀνδρες ἀπαγοί-
ρεται αὐστηρότατα νὰ
παρακολουθήσουν αὐτὴν τὴν
δεξίωσι. Μπαίνουν στὸ πα-
λάτι μόνον γιὰ νὰ συνοδεύ-
σουν τὰ κορίτσια πού πρό-
κειται νὰ παρουσιαστοῦν
στὴν Αὐλὴ καὶ τὴς κυρίες
πού εἶνε μαζί τους. Δὲν
μπαίνουν σὴν μεγάλην αἴ-
θουσα τῆς δεξιώσεως, ἀλ-
λὰ μποροῦν νὰ παρακολου-
θῶσιν τὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴς ἀ-
νοιχτὲς πόρτες.

Ἀπόλυτη σιγὴ βασιλεύει
κατὰ τὴν εἰσοδο τοῦ βασι-
λικοῦ ζεύγους. Ὁ λόρδος
Κρόμερ καὶ οἱ ἀξιωματού-
χοι βαδίζουν μπροστὰ, πο-
λὺ ἀργά, ὀπισθοχωρῶντας
διαρκῶς.

Ἡ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

Ἐπειτα ἀρχίζει ἡ παρου-
σίασις κατὰ τὸν ἐξῆς πε-
ρίεργον τρόπο. Ἡ νέα,
καθὼς καὶ ἡ κυρία πού τὴν
συνοδεύει, ὅταν μπαίνουν
δίδουν τὰ ἐπισκεπτήριά
τους, πού μεταβιβάζονται
ἀπὸ ἕνα ἀξιωματικὸ σὲ
ἄλλον καὶ καταλήγουν στὸν
λόρδο Κρόμερ, πού στέκε-
ται ἀριστερὰ τοῦ βασιλέως.

Τὸ περίεργον δὲ εἶναι, ὅ-
τι τὰ ἐπισκεπτήρια προχω-
ροῦν μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα
τοῦ κατόχου, εἰς τρόπον
ὥστε ὁ λόρδος τελετάρχης
δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ κάμῃ
λάθος καὶ νὰ προφέρῃ ἕ-
να ὄνομα ἀντὶ ἄλλου.

Ὃταν φθάσῃ μπροστὰ
στοὺς βασιλεῖς, τὸ κορίτσι
τρέμοντας πάντα ἀπὸ τὴν
συγκίνησι, πρέπει νὰ προ-
χωρήσῃ σταθερὰ καὶ ἀγέ-
ρωχα μερικὰ θήματα, νὰ
κάμῃ μιά θαθεῖα ὑπόκλισι
μπροστὰ στὸν βασιλέα καὶ
μὴν ἄλλῃ, θαυότερη ἀκό-

(Τὸ τέλος σὴ σελ. 66)

Τὸ δυσκολότερον ὅπ' ὅλα εἶνε νὰ μάθουν οἱ νέες τὴν κλασσικὴν ὑπόκλισιν, πρῶτα τὸ ὁποῖον ὁ βασι-
λεὺς, ἑπ' αὐτῶς ἀπὸ εἰδικὲς καθηγήτριες

ΜΑΧΝΤΙ

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.)

Ο Νότης πραγματοποιώντας την εκδίκησή του για την προσβολή που του κάμνε ο 'Αδδελ Κερίμ, ο άρραβωνιαστικός της αδελφής του 'Ελέγκω, τον άπαντα με τη βοήθεια της ληστούμοιας του Φίτ Ντεμπεούντ. Ο ληστής παίρνει την αμοιβή του από τον Νότη για την εξόντωσή του 'Αδδελ Κερίμ και κλείνοντας τον σ' ένα φρικτό υπόγειο του λέγει ότι τη Φατμά θα την κάμη γυναίκα του για τι είναι έρωτευμένος μαζί της. Ο 'Αδδελ Κερίμ φρίττει στο άκουσμά της εξομολογήσεως του ληστού και καταλαμβάνεται από μανία.

Εν τώ μεταξύ φθάνει η 'Ελέγκω στο κρησφύγετο αυτό των ληστών και μαθαίνοντας ότι ο προσδόχτος άρραβωνιαστικός της είναι φυλακισμένος στη φρικτή φυλακή του σπυδρεί να τον ελευθερώσει. Βλέποντας την ό φοβλήσσης Ντεμπεούντ, σφύριξε συνηθιστικά, έδω ή έσραει φωνή του άντηχσε γύρω.

— Έμπρε παιδιά! Φεύγουμε! Έρχεται η 'Ελέγκω...)

Τον

Μετά ήρθε ο πόλεμος και ο 'Αδδελ Κερίμ έπηγε με τον λόχον του να τεθή υπό τάς διαταγάς του Νταφάρ πασά.

Η 'Ελέγκω θέλησε να τον ακολουθήσει, αλλά της τό απαγόρευσαν και αφού έκλαψε πολύ έκατάλαβε πως δεν μπορούσε να κάμη άλλο τίποτε παρά να περιμένη την επιστροφή του.

Όταν ο Τακίρ της έφερε την τρομερήν έκείνην είδησι, ότι ο 'Αδδελ Κερίμ είχε πέσει στην άγκαλιά της Φατμάς, ένόμιζε πως θα τρελλάθη από την ζήλειαν και τον θυμό της. Μετά την έπιασε φλογερή δίψα έκδικήσεως και ώρκίστηκε να σκίση με τα δόντια της την καρδιά της μισητής αντιζήλου.

Έφυγε άμέσως, έξω φρενών, τρελλή, από τό κακό της. Δεν έσταμάτησε πουθενά, ούτε μία στιγμή, ούτε τη νύχτα, παρά μόνο για ν' αλλάξει τις καμηλές που τις έκούραζε στο έξαντλητικό εκείνο τρέξιμο. Καί μετά δυο μέρες, έφθασε μπροστά στις καλύβες του Χασανιέ.

Οι μπεντουίνοι την έπερίμεναν στην πεδιάδα, και την ώδήγησαν άμέσως στο 'Ελ Γκάρτε, άκριθώς τη στιγμή που ο Φίτ Ντεμπεούντ ξυπνούσε τον Νότη για να του πη πως έφε-

—Τί θα τον έκανες αυτόν τον προσδόχτη άν τον είχες στα χέρια σου;

—Δεν ξέρω... Πού βρίσκεται;

—Σ' ένα μέρος πολύ άσφαλισμένο.

Η 'Ελέγκω τον έκύτταξε με άπορία.

—Μήπως είναι έδω σιμά; έρώτησε με συγκίνησι.

—Ναί. Κάτω άπ' τα πόδια μας.

—Νεκρός; έφώναξε κάνοντας ένα πήδημα προς τα πίσω, τρομαγμένη. Νότη, τί έκαμες!...

—Όχι άκόμα.

—Πού είναι λοιπόν; ιες μου, πού βρίσκεται;

—Κλεισμένος μέσα σ' ένα υπόγειο.

—Πάμε, θέλω να τον έδω!, έφώναξε η 'Ελέγκω.

Ο Νότης έβαλε τα γέλια, χαϊδεύοντας τα μουστάκια του.

—Μήπως τον άγαπας άκόμα; έρώτησε σαρκαστικά.

—Δεν ξέρω άν τον άγαπώ ή άν τον μισώ. Ξέρω μονάχα ότι πρέπει να τον ιδω για να του πω ότι την έρωμένη του θα την ποδοπατήσω, θα την κομματιάσω με τα νύχια μου, θα της πιω τό αίμα!...

—Δεν θα την πειράξεις καθόλου! Γιατί την άγαπώ έγώ αυτή τη γυναίκα, και θα την κάμη δική μου, έστω και άν πρόκειται αυτό να τό πληρώσω με τη ζωή μας.

—Εσύ;! Άγαπάς αυτή τη γυναίκα;

—Την λατρεύω. Καί χωρίς αυτήν μου είναι άδύνατον να ζήσω.

—Άγαπάς μία πρόστυχη άλμέα;

Η 'Ελέγκω έρρίχτηκε άπάνω του και τον άρπαξε άπ' τους ώμους με τέτοια δύναμη που ο Νότης δεν μπόρεσε να μην ξεφωνίση.

—Εγώ όμως την μισώ, και θα την σκοτώσω αυτή την άλμέα!, έφώναξε η 'Ελέγκω.

—Κι' έγώ την άγαπώ, την λατρεύω!, ούρλιασε ο Νότης.

—Θέλεις, λοιπόν, ν' ανοίξωμε πόλεμο; Θα φανώ άμειλικτη!

Ο άδελφός της της έδειξε τους μπεντουίνους, που είχαν σταθή έκεί γύρω, άκουμπιμένοι στα ντουφέκια τους.

—Τους βλέπεις αυτούς; Είπε. Άρκεί να τους κάμη ένα νεύμα για να σκοτώσουν άμέσως τον 'Αδδελ Κερίμ. Είσαι τρελλή, 'Ελέγκω, κι' έγώ πιό τρελλός από σένα που χάνομαι σε τέτοιες λεπτομέρειες. Είπες πως θέλεις τον 'Αδδελ Κερίμ. Σου τον δίνω. Εγώ θέλω την Φατμά και θα την πάρω.

—Έχεις δίκιο, άπήντησε η άδελφή του προσπαθώντας να χαμογελάσει. Είμαστε και οι δυο τρελλοί. Τί ήρθα να κάμη έδω; Πρέπει να ιδω τον 'Αδδελ Κερίμ. Πήγαινε κοντά του και άφησέ με να σου τον κάνω άρνάκι, όπως τον έκανα στο Χαρτούμ.

—Για στάσου, άδελφούλα μου!, είπε ο Νότης με μυστηριώδες ύφος. Ξέρεις πως τον αλχηματώσαμε τον 'Αδδελ Κερίμ και ότι με νομίζει τώρα νεκρόν. Ο σείχης τον έκλεισε στο υπόγειο, του είπε πως άγαπάει την Φατμά και ότι θα τον άφήση έκεί κάτω να πεθάνη της πείνης. Πρέπει, λοιπόν, να φανη πως έβρεθηκε τυχαίως σ' αυτά τα μέρη και ότι τον ελευθερώνεις από την αλχημαλώσι. Δεν είναι σωστό αυτό;

—Και ο σατανάς άκόμη δεν θα μπορούσε να καταστρώση καλύτερο σχέδιο.

—Εύχαριστώ, άδελφή μου, άπήντησε ο Νότης γελώντας. Έσύ, λοιπόν, θα κατέβης στο υπόγειο και θα τον ελευθερώσης, αφού του μιλήσης για την παλιά σας άγάπη και αφού τον πείσης να ξεχάση την Φατμά.

—Καλά. Καί αυτή η γυναίκα τί θ' άπογίνη;

—Πρέπει να θγάλης από τό νού σου κάθε ιδέα έκδικήσεως, αφού η άλμέα θα γίνη γυναίκα μου.

—Είσαι τρελλός, χίλιες φορές πιό τρελλός από τον 'Αδδελ Κερίμ. Δεν ξέρω τί θάδινω για να θουτήξω τα χέρια μου στο αίμα της.

—Εγώ θάδινω δέκα χρόνια της ζωής μου, για να ιδω τον αντίπαλό μου να σπαρταράη στα πόδια μου. Είμαστε πάτσι, καθώς βλέπεις. Άς τους άφήσωμε, λοιπόν, να ζήσουν.

Πήγαινε να έρρης τον προσδόχτη και ο Θεός μαζί σου.

Ο Νότης άφησε ένα παρατεταμένο σφύριγμα. Οι μπεντουίνοι έρριξαν τα όπλα στον ώμο, έμάζψαν τις σκηνές, έφόρτωσαν τα πράγματά τους στις καμήλες κι' έπροχώρησαν μέσα στο δάσος.

Οχέδιο.

—Όταν τελειώσης, σφύριξε και θάρθω, είπε ο Νότης της άδελφής του.

Μετά απομακρύνθηκε, κατά τό μέ-

ρος όπου έπηγε η συμμορία.

Η 'Ελέγκω έστάθηκε άκίνητη, με τα χέρια κρεμασμένα, σκυθρωπή, σαν να την έβασάνιζε κάποια σκέψη.

Μετά κύτταξε γύρω της, σαν ν' άπορούσε πού έβρέθηκε μόνη. Τέλος έκανε μία κίνησι άποφασιστική κι' έπλησίασε τους δυο μπεντουίνους, που την περίμεναν άκίνητοι σαν άγάλματα στην είσοδο του υπογείου.

—Όδηγήστε με στον αλχημαλωτο, τους είπε, με μία συγκίνησι που δεν μπορούσε να την κρύψη.

Οι μπεντουίνοι άναψαν τους πυρσούς κι' έπροχώρησαν στον υπόγειο διάδρομο, με προσοχή, για να μη πατήσουν κανένα φίδι άπ' αυτά που ήταν κολουριασμένα κάτω άπ' τα έρείπια.

Η 'Ελέγκω τους άκολουθήσε σιωπηλή, κυττώντας τριγύρω με μία περιέργεια που έμεγάλωνε διαρκώς.

Καθώς προχωρούσε έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατώτερα και παράξενοι φόβοι την έτάραζαν.

Λες και φοβόταν να βρεθί μπροστά στον άρραβωνιαστικό της, στον προσδόχτη, έκεί κάτω, στο φοβερό εκείνο υπόγειο, και κυττούσε με τρόμο τό βάθος του διαδρόμου και τους ύγρους τοίχους όπου περπατούσαν σκορπιόι, σαύρες και άλλα έρπετά.

Ένόμιζε πως όλ' αυτά δεν ήσαν παρά ένας κακός έφιάλτης.

—Θέέ μου!, έμουρμούριζε. Τόσο πολύ, λοιπόν, τον έμισούσε ο Νότης, για να τον θάψη ζωντανόν έδω μέσα;

Εξαφνα ένας από τους μπεντουίνους έσταμάτησε κι' έστράφηκε προς αυτήν μ' ένα σκληρό χαμόγελο στα χείλη.

—Ακούτε; έρώτησε με φωνή που γινόταν πιό θαραία άπ' την ήχώ.

Η 'Ελέγκω άνατρίχιασε κι' έτεινε την άκοή της. Άπό τό βάθος τ ο ύ διαδρόμου έρχονταν κομμένα θογγητά και κάτι σαν κλάμα που έδυνάμωνε και μετά έσθυνε άπότομα, σαν να πέθαινε ξαφνικά αυτός που τώθγαζε.

—Τί είναι; έρώτησε τρομαγμένη.

—Ο αλχημαλωτος που πεθαίνει από την πείνα.

—Κακ ο ύ ργοι!...

—Έτσι θέλησε ο ρωμικός.

—Προχώρει! έκανε η 'Ελέγκω άπειλυντικά.

Οι μπεντουίνοι υπήκουσαν και έ-

Η 'Ελέγκω ώρμησε έπάνω στον Αιγύπτιο σαν ύαινα. Στο σημάδι μένο χέρι της κρατούσε ένα στυλέτο.

στερα από λίγο έσταμάτησαν μπροστά στην σιδερένια πόρτα. Η 'Ελέγκω άρχισε να τρέμη άκούοντας πιό καθαρά τώρα τα θογγητά του δυστυχισμένου 'Αδδελ Κερίμ που ψυχωρραγούσε από την πείνα.

Οι δυο άντρες άνοιξαν με κόπο την πόρτα. Εκείνη άρπαξε έναν πυρσό, τους έκαμε νεύμα να την περιμένουν στην άκρη του διαδρόμου και έπροχώρησε άποφασιστικά στο ψυχρό και ύγρό εκείνο υπόγειο.

Στην άρχή δεν είδε παρά τις νυχτερίδες που επέταζαν τρομαγμένες στο ξαφνικό εκείνο φώς. Μετά διεκρίνε σε μία γωνιά, ξαπλωμένον κάτω, με τό κεφάλι στα χέρια, τον 'Αδδελ Κερίμ.

Τότε, όλος ο θυμός που είχε μείνει άκόμη στο βάθος της καρδιάς της διαλύθηκε σαν καταχνία στον ήλιο. Ένας θαυότατος οίκτος, άπ' την άγάπη που έτρεφε άκόμη για τον προσδόχτη, την κατέληξε τότε, και στάθηκε άκίνητη στην είσοδο του υπογείου, δίχως νάχη τη δύναμη να προφέρη λέξι.

—Ποιός κακούργος έρχεται να με ιδη πού πεθαίνω; έρώτησε ο Αιγύπτιος, καρφώνοντας τα μάτια στην 'Ελέγκω.

—'Αδδελ Κερίμ!, έφώναξε εκείνη.

—Ποιός με φωνάζει; Ποιός με καλεί έδω κάτω στον τάφο μου; έξασκολούθησε ο Αιγύπτιος με άγρια παραφορά.

—Δεν με άναγνωρίζεις, λοιπόν; Άπήντησε ένα μουγκρητό σαν έκείνα που αφήνουν τα θυμωμένα θηρία.

—Κύτταξέ με στο πρόσωπο, 'Αδδελ Κερίμ! Κύτταξέ με καλά!

—Ποιός είσαι; έρώτησε έκείνος κάνοντας μία προσπάθεια για να σηκωθεί.

—Η 'Ελέγκω, η άρραβωνιαστική σου, που έρχεται να σε σώση!

—Έσύ!... Έσύ!... έβρυχήθηκε με άπερίγραπτο μίσος στη φωνή.

Άρπαχτηκε άπ' τον τοίχο, σαν τρελλός, σηκώθηκε, έπροχώρησε λιγάκι τρικλίζοντας και μετά ώπισθοχώρησε, σαν να είδε κάποιο φάντασμα.

—Μπα! έφώναξε ειρωνικά. Είσαι έσύ, η 'Ελέγκω, η όμορφη και καλή 'Ελέγκω που έλεγε πως μ' άγαπάει τόσο πολύ και μ' έκλεισε στον φοβερό αυτόν τάφο για να πεθάνω της πείνας; Φύγε, τρομερό πλάσμα, φύγε!...

Η 'Ελέγκω στηρίχτηκε στον τοίχο και τον έκύτταξε σαστισμένη μερικές στιγμές.

—Είσαι τρελλός, 'Αδδελ Κερίμ, είπε μετά με φωνή που έτρεμε.

—Τί θέλεις από μένα τώρα πιά; Κάθε δεσμός έκόπηκε μεταξύ μας, μία μεγάλη άβυσσος μάς χωρίζει, δεν είμαι πιό δικός σου. Πήγαινε και άφησέ με να πεθάνω ήσυχος, αφού έστάθηκες άμειλικτη στην τρομερή σου έκδίκησι!

Η 'Ελληνόπουλα τον έκύτταξε με τρόπο κι' έννοιωσε τις δυνάμεις της να την έγκαταλείπουν στο άκουσμα αυτής της κατηγορίας, την όποιαν δεν μπορούσε καν να ύποπτευθί. Πώς έλεγε αυτός ότι έρισκόταν στο φοβερό εκείνο υπόγειο από έκδίκησι δική της; Ήταν άπλη ύποψια ή μήπως του είπε κανείς τίποτε;

Οι μπεντουίνοι υπήκουσαν και έ-

Η 'Ελέγκω αναρρώθηκε για δευ-
τερη φορά μήπως ονειρεύεται.

—'Αδελ Κερίμ, είπε κάνοντας
μιά απεγνωσμένη προσπάθεια για
να κρυφί τον τρόπο της. Σου όρκί-
ζομαι ότι με κατηγορείς άδικα. Περ-
νούσα απ' εδώ, πηγαίνοντας στο
στρατόπεδο του Χασανιέ, με την έλ-
πίδα να σε βρω και να σμιζώμε πά-
λι. Ένας μπεντουίνος μου είπε πως
άκουσε βογγητά εδώ κάτω και κα-
τέβηκα για να ιδω ποιος είναι. 'Ερ-
χομαι, λοιπόν, να σ' ελευθερώσω και
όχι να εκδικηθώ.

—Σώπα, 'Ελέγκω, σώπα!, εφώνα-
ξε αυτός με άγρια παραφορά.

—'Αδελ Κερίμ, σε παρακαλώ, έ-
λα στα λογικά σου, άφησε τις ύπο-
ψίες που μου πληγώνουν την καρ-
διά.

—Ο Αιγύπτιος την έκτύπαζε θλοσυ-
ρά. Μετά την έπλησίασε, την άρπα-
ξε απ' τους ώμους και την έτίναξε
με μανία.

—'Ημουν εκεί, της είπε, κι' έπερί-
μενα τον χάρο να με πάρη, όταν ά-
κουσα τον άρχιληστή που μ' έφερε
εδώ κάτω, να φωνάζη: «'Ερχεται η
'Ελέγκω! 'Ευείς πάμε!» 'Εκείνη τη
στιγμή τα κατάλαβα όλα!...

Η 'Ελέγκω έβριζε μιά κραυγή ά-
γωνίας. Και ο Αιγύπτιος, με μιά
σπρωξιά, την έστειλε να κυλιστή
κοντά στην πόρτα.

—Κακούργα!, εφώναξε με περιφρό-
νησι.

Μέσα στο υπόγειο έγινε τότε θα-
θεία σιγή, διακοπτομένη από την
βαρειά άναπνοή της 'Ελληνοπούλας
και τον μονότονο κρότο που έκαναν
οι σταγόνες του νερού καθώς έπε-
φταν άπάνω στον θάλαο.

—'Αδελ Κερίμ! έμυρμούρισε η
'Ελέγκω με κομμένη φωνή. 'Αδελ
Κερίμ!

Ο Αιγύπτιος της έστρεψε τα νώτα
και δεν καταδέχτηκε να της άπαν-
τήση.

—Λοιπόν, ναι, έξακολούθησε η 'Ελ-
ληνίδα. 'Εγώ σ' έκλεισα μέσα σ' αυ-
τή τη φυλακή, όχι όμως για να σε
θασανίσω. Φοβώμουν μήπως μου φύ-
γης, ή ζηλοτυπία με τύφλωσε και
θέλησα να σε κρατήσω κοντά μου
προτού σβύση μέσα σου και ή τελευ-
ταία σπίθα αγάπης για μένα. Είμαι
ένοχη, το ξέρω, εφάνηκα άμειλικτη
και τρομερή στην εκδίκησή μου, άλ-
λά φταίς έσύ που μ' έκανες σαν πει-
νασμένη ύαινα. 'Αδελ Κερίμ, συγ-
χώρεσέ με, για την αγάπη που...
—Τέτοια αγάπη δεν υπάρχει πιά
στην καρδιά μου! την διέκοψε υπό-
κωφα ο Αιγύπτιος.

—Δεν είναι δυνατόν! Δεν μπορώ
να το πιστέψω!... Με αγαπάς ακό-
μη!...

—'Οχι!... 'Οχι!...

—Μά τί σουάνα για να με ξεχά-
σης; Δεν θυμάσαι πιά τώρα τις ό-
μορφες εκείνες νύχτες, που καθό-
μουνά στις όχθες του Νείλου, κάτω
απ' την μυστηριώδη σκιά των χουρ-
μαδιών και έσύ, εαπλωμένος στα πό-
δια μου, μου άρκιζόσουν αιώνιον έ-
ρωτα, μου μιλούσες για μιά άτέ-
λειωτη εύτυχία;... Ξέχασες, λοι-
πόν, για πάντα τις εύτυχισμένες έ-
κείνες στιγμές, όταν έπαιζες την
ραμπάντα και τραγουδούσες τα τρα-
γούδια της πατρίδος σου άνακατεύ-
οντας τά πιά γλυκά λόγια της αγά-
πης; Τότε μ' εθαύμαζες, ελάτρευες

τότε την περήφανη 'Ελέγκω που την
είχες θαμάσει με τις διαπεραστικές
ματιές σου, της άπέραντης αγάπης
σου, του θάρρους. 'Εγίνα, λοιπόν,
τόσο συχαμερή για σένα;

—Μη μου μιλάς για όρκους, αφού
τους ξεχάσα όλους.

—Δεν σου μιλάω για όρκους, παρά
μονάχα γι' άναμνήσεις.

—Τις έχω σβύσει απ' την καρδιά
μου.

—Είσαι, λοιπόν, άμειλικτος μαζί
μου, με την γυναίκα που λάτρευες
τόσο πολύ; 'Εσκότωσες τον άδελφό
μου, τον μόνο άνθρωπο που μ' έπρο-
στάτευε, τον μόνο που έμενε στον
κόσμο απ' την οικογένειά μου, και
τώρα θέλεις να με τρελλάνης, θέλεις
να με πεθάνης κι' εμέναι! Θάσαι πό-
λύ κακούργος για να τό κάμης αυ-
τό!

—Σώπα, 'Ελέγκω, σώπα! έμυρ-
μούρισε ο άλλος με πνιγμένη φωνή:

—Πές μου πώς μ' αγαπάς ακόμα,
πές μου πως θα ξαναγίνης δικός
μου και θα σε συγχωρέσω που έσκό-
τωσες τον άδελφό μου. Είμαι, μονά-
χη, 'Αδελ Κερίμ, όλομόναχη σ' αυ-
τόν τον κόσμο, δεν έχω πιά παρά έ-
σένα και σου όρκίζομαι ότι θα σ' ά-
γαπάω ίσαμε που να πεθάνω.

—Δεν μπορώ... Πάει πιά... 'Εσκα-
ψα μιά άβυσσο που δεν περνιέται,
με κανένα τρόπο. 'Ασε με κλειμέ-
νον εδώ μέσα, άσε με να πεθάνω της
πείνας, εκδικήσου για τον θάνατο
του άδελφού σου, που τον έσκότωσα
μονομαχώντας τίμια μαζί του, άλ-
λά πήγαινε, φύγε, μη μου ζητάς τ'
άδύνατα...

—'Εκρυψε το πρόσωπο στα χέρια,
έκαμε μερικά θήματα τρικλίζοντας,
έκάθισε σε μιά πέτρα, μετά σηκώ-
θηκε και άρχισε να θηματίζει, στε-
νάζοντας διαρκώς και διαγκώνοντας
τά χείλη του, που έσταξαν αίμα.

—'Αδελ Κερίμ, έξακολούθησε η
'Ελέγκω με ίκετευτική φωνή. Μη
με διώνης, μη μ' αφήνης μόνην
στον κόσμο, μη μ' έγκαταλείψης. Τί
κακό σουάνα για να μου φέρνεις
τόσο σκληρά; Μήπως γιατί σ' αγά-
πησα πολύ; Δεν είναι αλήθεια, λοι-
πόν, πως μ' αγαπάς ακόμα; Δεν εί-
ναι αλήθεια πως ή καρδιά σου χτυ-
πάει ακόμα για μένα; Πές μου πως
είναι αλήθεια, κάνε με άλλη μιά
φορά εύτυχισμένη!

—Σου λέω πως είναι άδύνατον!
Σε μισώ, δεν το καταλαβαίνεις πως
τώρα σε μισώ;

—Είσαι, λοιπόν, άμετάπειστος;

—Αφού στο λέω.

—Για κύτταξέ με, εγώ που ήμουνά
τόσο περήφανη, τόσο άκατάδεκτη,
σέρνομαι τώρα στα πόδια σου και
σε παρακαλώ. Κάνε με ό,τι θέλεις,
θα είμαι σκλάβος σου, θα κάνω ό,τι
με προστάξης, δίχως ποτέ να παρα-
ποινεθώ, χωρίς να στενάξω.

Το πρόσωπο του Αιγυπτίου έπηρε-
μιά άλλη έκφρασι, έστράφηκε από-
τομα προς την 'Ελέγκω, που είχε
τεντωμένα τά χέρια προς αυτόν, σε
στάσι ίκεσίας. Και άπομακρύνθηκε
άκόμη περισσότερο απ' αυτήν, σαν
να του προκαλούσε τη φρίκη.

—Πήγαινε!, της είπε. Δεν θέλω πιά
ούτε να σε βλέπω.

Η 'Ελληνοπούλα τινάχτηκε άπά-
νω, σαν σιδερένια βέργα, που την
κρατούσαν τόσην ώρα λυγισμένη.
Τά μάτια της πετούσαν φλόγες, θυ-
μού,

—Και για ποιάν με ξεχάσες; έρώ-
τησε με φωνή που άκούστηκε σαν
σφύριγμα.

—Για την Φατμά!

—'Α, προδότη!...

—'Ωρμησε άπάνω του σαν ύαινα.
Στο σηκωμένο χέρι της κρατούσε
ένα στίλετο.

—'Αδελ Κερίμ, του είπε, είμαστε
μόνοι και βρίσκεσαι στην διάθεσί
μου!...

—Σκότωσέ με αν θέλεις. 'Ετσι θα
πεθάνω πιο γρήγορα.

—'Οχι, γιατί τέτοιος θάνατος θα
ναι γλυκός για σένα. 'Εγώ θέλω
μιά εκδίκησι πιο τρομερή, που να
σε θασανίση περισσότερο. 'Ενόμι-
ζες, λοιπόν, ότι έτσι εύκολα μπορώ
σε να προδώσης την περήφανη 'Ε-
λέγκω; 'Απατήθηκες! 'Εχω μιά
άντιζηλο, που βρίσκεται στο Χασα-
νιέ, θα πάω να την βρω και θα της
πιώ τό αίμα!...

Είχε τόσο μίσος στη φωνή της και
τά μάτια της πετούσαν τέτοιες φλό-
γες, ώστε ο Αιγύπτιος ώπισθοχώρη-
σε ως τον τοίχο, τρομαγμένος.

—'Αμέσως έκατάλαβε πως ήρθε το
τέλος το δικό του και της Φατμάς
και ότι δεν έπρεπε να ελπίζη τίποτε
από την αποθηριωμένη εκείνη γυ-
ναίκα που θάθελε τώρα να εκδικηθί
με κάθε θυσία. Και σ' αυτή τη σκέψι
σηκώθηκαν οι τρίχες της κεφαλής
του.

—'Ελέγκω, της είπε με πνιγμένη
φωνή που είχε τον τόνο της παρακλή-
σεως και της άπειλης. Σκίσε μου
την καρδιά αν θέλεις, πίες μου όλο
τό αίμα, αλλά μην πειράξης καθό-
λου την αλμέα. 'Αλλοίμονό σου αν
την άγγίξης, αλλοίμονό σου!...

—'Ενα στριγγό και σαρκαστικό γέ-
λιο έβγήκε απ' τά σφιγμένα χείλη
της 'Ελέγκως.

—Θα σάς συντρίψω και τους 'δυ
κάτω απ' τά πόδια μου!

—Σώπα, κακούργα!

—Η 'Ελληνίδα έπροχώρησε ως την
πόρτα. 'Επειτα έστράφηκε με τις
γροθιές σφιγμένες, και τούπε θα-
ρείά.

—'Αδελ Κερίμ, τρέμε!... Τρέμε!.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ

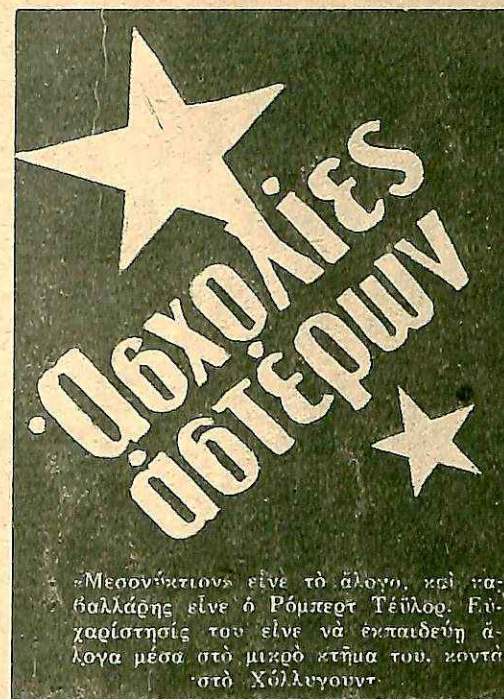
—'Οταν έβγήκε από το υπόγειο, ά-
φού έκλεισε καλά την πόρτα, δεν ή-
ταν πιά ή ίδια γυναίκα.

Το ώραιότατο πρόσωπό της, που
είχε πάντα κάτι το περήφανο και το
άκατάδεκτο, έπροκαλούσε τώρα τον
τρόμο. Τά μάτια της πετούσαν φω-
τιές, τά χείλη της ήταν ζαρωμένα
και στο μέτωπο έφούσκωνε κάποια
φλέβα.

Μιά άπέραντη δίψα εκδικήσεως έ-
θασάνιζε αυτήν την γυναίκα, που
δεν θα ήσυχάζε αν πρώτα δεν έτα-
πίνωνε τον άρραβωνιαστικό της που
την έπρόσβαλε, και μετά δεν έσκό-
τωνε αυτήν που της είχε σπαράξει
την καρδιά.

—Πήγαινε!, της είπε. Δεν θέλω πιά
ούτε να σε βλέπω.

Η 'Ελληνοπούλα τινάχτηκε άπά-
νω, σαν σιδερένια βέργα, που την
κρατούσαν τόσην ώρα λυγισμένη.
Τά μάτια της πετούσαν φλόγες, θυ-
μού,

—Μεσονύκτιους είχε τό άλογο, και να
βαλλάρης είχε ο Ρόμπερτ Τέλλος. Εύ-
χαρίστησις του είχε να εκπαιδευή ά-
λογο μέσα στο μικρό κτήμα του, κοντά
στο Χόλλεγουντ.

Ο Τζέιμς Στίουαρτ με το πρώτο ταξί-
διό που πληρώθηκε, άγόρασε μιά κινημα-
τογραφική μηχανή έγχρώμων ταινιών.
Έχει «τραβήξει» ήδη περισσότερα ά-
πό 3.500 μέτρα έγχρωμες ταινίες.

Η Φάννυ Μπαρζις περνά την ώρα τη-
ς χαλάρωντας τον μικρό της κηπάο.

Η 'Ελινος Πόουελ αγαπά το κεντή-
μα. Τώρα κεντά ένα μαξιλάρι, για έ-
να απ' τά καθίσματα της κρεβατοκά-
μαράς της.

Ο Γκρέιπλ έπάνω στο όρος Μάλλιπτιον
αρέσκεται να φωτογραφί διάφορες
σημνές εκ του φυσικού.

Ο Σπένσερ Τρέντ βρίσκει τον καιρό
να κάνει τον μηχανικό επιδιορθώνοντας
τον κινητήρα της άυαμάτου του. Κάτι
φάνεται νάη ή έλξη του.

Η Τζάνετ Γκρέινος αρέσκεται να περ-
νά την ώρα της μέσα στο ιδιόκτητο
τερεαίν του γιόλου.

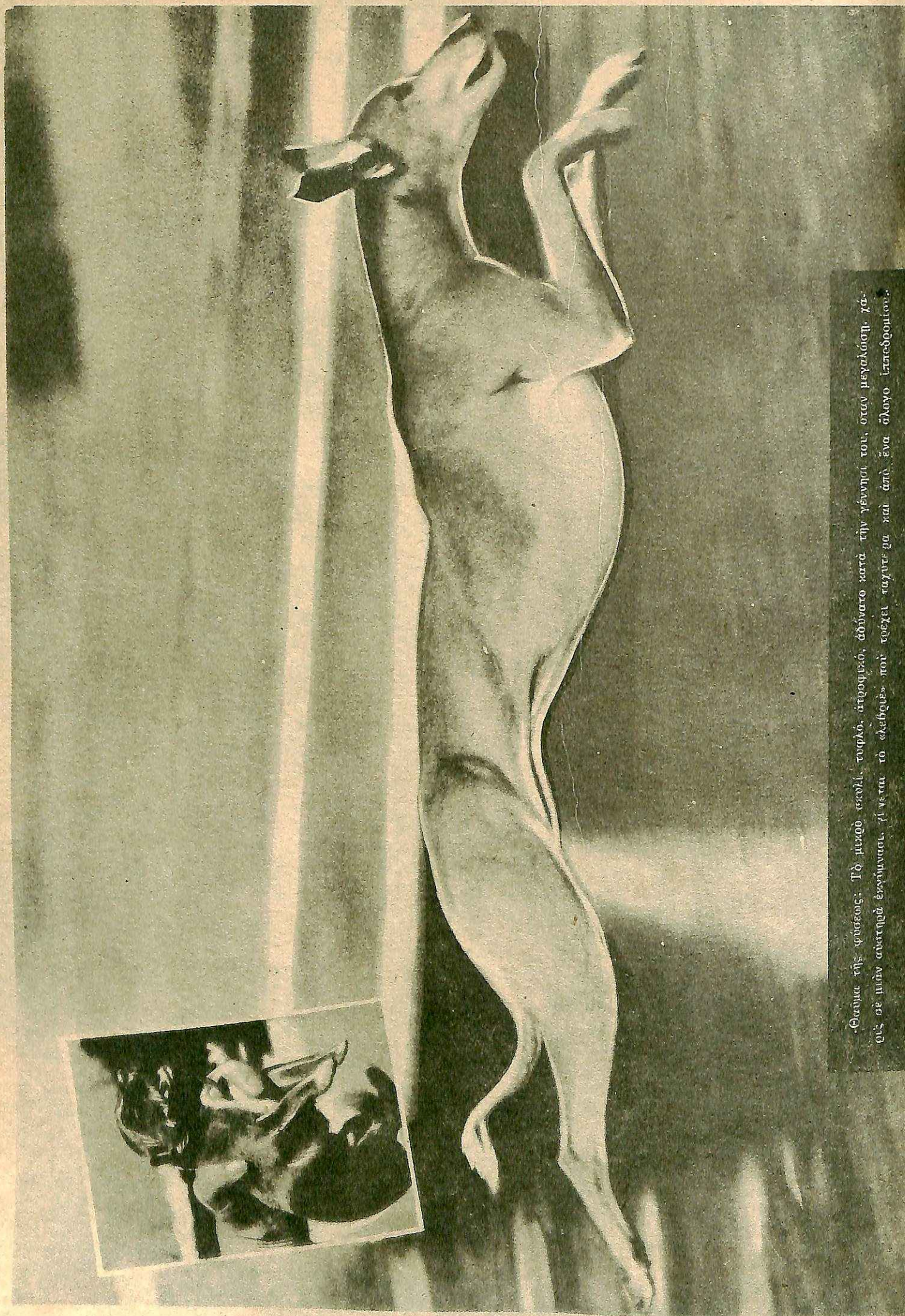

ΝΤΟΡΟΕΝ
ΛΑΜΟΥΡ

ΝΤΙΑΝΑ
ΝΤΑΡΜΠΙΝ

Θάψαμε της ψήφους; Το μικρό κεφάλι, τυφλό, ατροφικό, αδύνατο κατά την γέννησή του, όταν μεγαλώσει, χά-
νεται σε μίαν ανώτερη ενέργεια, γίνεται το «αέθριον» που κινείται ταχύτερα και από ένα ελικοπτερόπτερο.

Ο κόνδωρ των "Ινκας

Έκτενές περιπετειώδες διήγημα του "Αγγλου
συγγραφέως

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΝΙΟΥΤΟΝ

Μόλις οι δυο νεαροί άνδρες θγή-
καν από το ρεστωράν Κλάρο στη γω-
νία του Πικαντίλλυ, πολλοί διαβάτες
γύρισαν και κύτταζαν τον μικρότε-
ρο. Το λεπτό, ηλιοκαμένο πρόσωπό
του ήταν πολύ γνωστό στον τόπο αυ-
τές τις τελευταίες ημέρες.

— Ο μεγάλος εξερευνητής είναι
διάσημος ακόμα κι' όταν τον βλέ-
πουν στα πεζοδρόμια, ψιθύρισε ο
σύντροφός του ο Ντόμινικ Φέν, ένας

ψηλός και σωματώδης άν-
δρας.

Ο Στέφεν Κόνσταντ πε-
ριωρίσθηκε σ' ένα
νεύμα.

— Μήπως υπο-
φέρεται, έπειδή δεν

Μόλις είδε τον Στέ-
φεν ο μεταμφιεσμέ-
νος "Ινδός, έφερε το
χέρι του πίσω, έτοι-
μος να τον πληξεί με
το άκοντίο που κρα-
τούσε.

κινδυνεύεις στη
ζούγκλα; έρώτη-
σε ο Ντόμινικ.
— Μη με πειρά-
ζεις. Άλλωστε
κίνδυνοι υπάρ-
χουν παντού και
στο πεζοδρόμιο
αυτό που διαβαί-
νουμε. Κύτταξε.

Τον δρόμο διέσχισε με τα-
χύτητα ασυλλόγιστη και α-
νεξέλεγκτη ένα διθέσιο αυ-
τοκίνητο. Παραθάνοντας δ-
λους τους κανονισμούς της
τροχαίας, προσπερνούσε δ-
τ' άλλα αυτοκίνητα, αφήνοντας τους
οδηγούς τους με ανοικτό το στόμα.
Για να τρέχει αυτό το κεντρικό μέρος
έτσι, ασφαλώς ο οδηγός του θα ήταν
τρελλός ή θα υπήρχε κάποια σοβαρω-
τάτη αίτια. Το περίεργο ακόμα ήταν
ότι στο θολόν καθόταν μια νέα, με
δολφώντα τον φόβο στο πρόσωπό
της.

Ήταν νέα και ωραία κοπέλλα για
μάτη φως. Και οι δυο άνθρωποι έ-
μειναν άφωνοι από το θέαμα αυτό.
Κι' ιδίως τη στιγμή που το μικρό αυ-
τοκίνητο έξυσε το φτερό ενός
προπορευομένου και το προσπέρασε
σαν θολίς.

Για μία στιγμή το βλέμμα του Στέ-
φεν συνάντησε το δικό της. Ή συνάν-
τησε αυτή των θλεμμάτων έκαμε το
πρόσωπό της νέας να φωτιστεί. Κι'
όπως περνούσε από μπροστά τους,
ύψωσε τόνα χέρι της και πέταξε κάτι.
Το αντικείμενο χτύπησε τον Στέφεν
στη μέση και κατόπιν κύλισε στο
ρείθρο.

— Διάβολε! τί παιχνιδάκι είναι
αυτό!

Ο εξερευνητής απέσπασε το
βλέμμα από το μέρος όπου εξα-
φανιζόταν η όπτασία της νέας
και κύτταξε ό,τι κρατούσε ο φί-
λος του στο χέρι. Ήταν μία μι-
κρή σιγαροθήκη μ' ένα μονόγραμμο
στη γωνία. Μέσα υπήρχαν μερικά τσι-
γάρα κι' ένα κόσμημα που έκαμε τον

Στέφεν ν' αναφωνήση ?

— Ύψιστε Θεέ! 'Ο 'Ιερός Κόν-
δωρ... Τό Σημείον της Δυνάμεως!

★
— Όπως μιλούσε, παίρνοντας τη σι-
γαροθήκη από το χέρι του Ντόμινικ
για να ξετάσσει το κόσμημα, ένα δεύ-
τερο αυτοκίνητο φάνηκε να τρέχει στο
δρόμο με την ίδια διαβολικότητα ταχύ-
τητα. Ήσαν ταχύτερο και μέσα σ'
αυτό ήταν κ'ετ' άλλοκοτοι άνθρωποι
που ο Ντόμινικ δεν τους είχε δει πο-
τέ του. Ήσαν θρυθρόδερμοι! Και ό-
πως έπλησίαζε τὸ αυτοκίνητό τους,
τὰ βλέμματα όλων καρφώθηκαν πάνω
στον λεπτό εξερευνητή. Σὲ λίγο χά-
θηκαν και αυτοί όπως ή άγνωστη
νέα και ο Ντόμινικ θρήκε τὸν καιρό
να ρωτήσει τὸ φίλο του:

— Φαίνεται πὸς κυνηγοῦν νὰ πι-
σουν αὐτὴ τὴ γυναίκα. Τί λὲς εσύ;

— Έτσι φαίνεται. 'Αλλά ποιά νὰ
εἶναι αὐτὴ ἡ νέα; εἶπε ὁ Στέφεν. "Ε-
κλείσει τὴ σιγαροθήκη καὶ κύτταξε τὸ
μονόγραμμα.

— Λ. Μ., μουρμούρισαν κι' οἱ δυό.
"Εκείνη ὥμος τὴ στιγμή πρόβαλε
ἀνάμεσα τους ἕνα χέρι. "Αρπάξε τὴ
σιγαροθήκη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Στέφεν,
ἐσπρωξε συγχρόνως τὸν νεαρό ἐξε-
ρευνητὴ πάνω στὸν φίλο του, καὶ
πρὶν προλάβουν καὶ οἱ δυό ν' ἀντιλη-
φθῶν τί τοὺς εἶχε συμβῆ, ὁ άγνωστος
με τὸ τολμηρὸ καὶ ἀρπακτικὸ χέρι
εἶχε ἀπομακρυνθῆ.

Ήταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ
δευτέρου αυτοκινήτου. Τὴν διαπίστω-
σε ὥμος αὐτὴ τὴν ἔκαμαν ἀργά, γιατί
ὁ κλέφτης εἶχε ἐξαφανιστῆ ἀνάμεσα
στὸ πλήθος.

Ο Ντόμινικ φώναξε ἕνα ταξὶ ἀμέ-
σως.

— Περιττὸς κόπος, τοῦπε ὁ Στέφεν
ὥπως ἐπαιρναν θέσι καὶ οἱ δυό στὸ
ταξὶ καὶ γυρίζοντας στὸν σωφὲρ, ἐ-
πρόσθεσε :

— Μπάρρον στρήτ 49, παρακαλῶ.

Ήταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ διαμερίσμα-
τός του.

— Μὰ γιατί; ἔκαμε νευριασμένος ὁ
Ντόμινικ. Δὲν θὰ τοὺς καταδιώξουμε
τοὺς λωποδύτες;

— Γιατί εἶναι ἀπὸ τοὺς λωποδύτες
πού πρέπει ἐμεῖς οἱ δυό νὰ τοὺς ἀθή-
σουμε ἡσυχούς, εἶπε μειδιῶντας ὁ
Στέφεν Κόνσταντ. Εἶναι ἐπικίνδυνοι
ἄνθρωποι. Τὸ ἀπέδειξε αὐτὸ τὸ κό-
σμημα. Γιὰ κείνον πού τὸ κατέχει δι-
κάια καὶ νόμιμα ἀποτελεῖ Δύναμι,
ἀλλὰ γιὰ κείνον πού τὸ κατέχει πα-
ράνομα καὶ ἀδίκᾳ σημαίνει Θάνατο!
Ένα θάνατο βασανιστικὸ.

— Δύναμι! ἔκαμε ὁ Ντόμινικ συνο-
φρυῶμενος. Τότε γιατί τοὺς ἄφησες
νὰ στὸ πάρουν πίσω;

— Λές; εἶπε ὁ Στέφεν καὶ ἄνοιξε
τὴν παλάμη του. Μέσα σ' αὐτὴν θρι-
σκοῦσαν τὸ κόσμημα. "Ήξερα ὅτι αὐτοὶ
οἱ 'Ινδοὶ εἶδαν τὴν σιγαροθήκη πού
μᾶς πέταξε ἡ άγνωστὴ νέα καὶ ὅτι
θάρχονταν νὰ μᾶς τὴν πάρουν, με τὴν
ιδέα ὅτι θάπαιρναν καὶ τὸ κόσμημα.
Γι' αὐτό, κι' ἐγὼ ἐφρόντισα νὰ τοὺς
τὴ δώσω, ἀλλὰ χωρὶς τὸν 'Ιερό
Κόνδωρα.

— Όταν ἔφθασαν στὸ διαμερίσμα τοῦ
Στέφεν ὁ Ντόμινικ ἐξέτασε τὸ κό-
σμημα προσεκτικώτερα. Ήταν κα-
τασκευασμένο ἀπὸ ἕνα ἀκατέργαστο
μίγμα χρυσοῦ, καὶ στὴν κορυφὴ ἔ-
μοιαζε σὰν ἕνας γύπας με μισσανοι-
γμένα τὰ φτερά. Τὸ σκάλισμα καὶ τὰ

στόλισμα τοῦ ὄρνεου ἦταν ἀψυχα,
μολοντί στὸ μυτερό του κεφάλι ἀ-
κτινοβολοῦσε ἕνα βλέμμα πού προκα-
λοῦσε τὸ δέος. 'Απὸ τὸ πόδι τοῦ
πουλιοῦ κρεμῶταν με χρυσὴ ἀλυσίδα
ἕνα περίεργο κλειδί.

— Μ' αὐτὸ τὸ κλειδί, εἶπε ὁ Στέ-
φεν, ἀνοίγουν ὅλες οἱ πόρτες τῆς φυ-
λῆς τῶν ἀνθρώπων πού τὸ κατα-
σκεύασαν. "Α! εἶναι δαιμόνιοι χαρά-
κτες... 'Αλήθεια διάβασες ποτέ κάτι
ἀναποκρίσεις μου γιὰ τὸ Περού καὶ
τὴ Χιλί;

— Μολοντί εἰμαι φίλος σου, ἐν
τούτοις τίς διάβασα, τοῦ ἀπήτησε
ἀσπτερυόμενος ὁ Ντόμινικ. Κι' ἰδίως
αὐτὲς πού ἀφοροῦσαν τὸ τελευταί-
ου ταξίδι, καὶ στίς ὁποῖες κάνεις ὑ-
παινυμὸ γιὰ τίς μυστηριώδεις ἀνα-
καλύψεις πού ἔκαμες ἐκεῖ.

— 'Ακριβῶς. Λοιπὸν αὐτὸ ἐδῶ θὰ
μοῦ λύση ὅλες τίς ἀπορίες, εἶπε ὁ
Στέφεν δείχνοντας στὸ φίλο του τὸ
κλειδί.

— 'Εκεῖ πού εἶχα πάει μελετοῦσα
τίς φυλὲς τῶν ἀρχαίων 'Ινκας: τίς
φυλὲς τοῦ Κόνδωρος καὶ τοῦ Γυπός,
ὥπως τίς ὀνομάζουν. Κατοικοῦν σὲ
ἀπομακρυσμένες χαράδρες τῶν "Αν-
δεων ἀπὸ τὸ Γιουκατάν ὡς τὸν κόλ-
πο τοῦ Μαγγελάνου. Αὐτὸ τὸ κλειδί
δὲ πού κρατῶ εἶναι τὸ Σύμβολο στὸ
ὁποῖο ὅλοι αὐτοὶ οἱ 'Ινδοὶ θὰ ὑπα-
κούσουν αὐθωρεῖ, ὅταν σταλῇ ἀπὸ
κάποιον στὰ βουνὰ πού ὑψώνονται πίσω
ἀπὸ τὴν ἱερὴ λίμνη Τιτικάκα. 'Εκεῖ
εἶναι τὸ ἄντρον τῶν βασιλέων καὶ ἡ
ρῶν τῶν 'Ινκας, τὸ κέντρον τῶν ἀρ-
χαιοτάτων παραδόσεων τῆς φυλῆς,
μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβά-
νεται καὶ τὸ ἀσπὸνδ μῖσος τοὺς ἐναν-
τίον τῶν λευκῶν. Αὐτὸ τὸ μῖσος τὸ
καλλιεργοῦν ἀπὸ αἰῶνες καὶ ζοῦν με
τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποια μέρα θὰ τοὺς
ἐξοντώσουν. Θὰ μοῦ πῆς ὅτι αὐτὸ τὸ
ὄνειρο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πραγμα-
τοποιηθῇ ποτέ. Κι' ὥμος κάποτε ὁ
πῆρξε κίνδυνος νὰ πραγματοποιηθῇ.

— 'Αλλὰ σήμερα ὅχι... Κατὰ τὸ τελευ-
ταῖο μου ταξίδι στὸ Περού ἄκουσα
κάτι φήμες! ὅτι τὸ Σύμβολο τῆς Δυ-
νάμεως εἶχε κάμει φτερά, πράγμα
πού ἐσήμαινε ὅτι μεταξὺ τῶν 'Ινκας
κυκλοφοροῦσαν κατάσκοποι. "Αλ-
λῶστε γιὰ τὴν ἀπόκτησί του ἐνδιαφέ-
ρονται οἱ Μεξικανοὶ καὶ οἱ 'Αμερικα-
νοί. Τίς πληροφορίες μου αὐτὲς τίς ἐ-
τηλεγράφησα στὴν βρετανικὴ Κυ-
βέρνησι. Διερωτῶμαι λοιπόν... ἡ
μᾶλλον ἀπορῶ τί νὰ σημαίνουν αὐτά
τ' ἀρχικά γράμματα τῆς σιγαροθή-
κης: Λ. Μ. κι' ἂν μποροῦμε νὰ ρυθου-
με σ' ἐπαφὴ μαζὶ του, θὰ μάθουμε
πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

— "Εγείρε τὸ κορμὶ τῆς πρὸς τὰ ὀπί-
σω, ἐπιπρασμένη ἀπὸ τὸν ἀόρατο φό-
βο, πού τὴν συνέιχε.

— Μήπως φοβήστε γιὰ κανέναν;...
Γιὰ κανέναν συγγενὴ σας;... γιὰ τὸν
σὺγγυό σας;

— Ναι, γιὰ τὸν ἀδελφὸ μου, εἶπε με
ἀπελπισία. Τὸν Φέννερ Μάννινγκ.

— Τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ 'Υ-
πουργείου 'Εξωτερικῶν, τῆς Οὐά-
σιγκτον; ρώτησε ὁ Στέφεν, διαγρά-
φοντας ἕνα μεϊδίσμα στὰ χεῖλη. "Ε-
ξερευνοῦσε τίς "Ανδεις ἐδῶ καὶ μερι-
κοὺς μῆνες, ὅταν διακόμενα ἐκεῖ κι'
ἐγὼ. "Ετσι νόμιζα. Φαίνεται ὥμος ὅτι
καὶ οἱ δυό θριασκόμεστε ἐκεῖ μὲς Λυ-
δία γιὰ τὴν ἴδια δουλειά. Γιὰ μυστι-
κὲς ὑποθέσεις πού ἐνδιαφέρονται οἱ
χώρες μας.

— "Α! ἔκαμε ἡ νέα χαρούμενη. Τὸ
κοινὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον μας εἶναι εὐ-
χάριστο. Μποροῦμε νὰ ἐμπιστευθοῦ-
με ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Νὰ σὰς πῶ τὴν
ἀλήθεια, ἐγὼ δὲν ἔχω ἀκόμα ἀναμι-
χθῇ σ' αὐτὰ τὰ μυστήρια. "Εχω με-
σάνυκτα. 'Ο Φέννερ ὅταν μοῦ ἔδωσε
αὐτὸ τὸ κλειδί, μοῦ εἶπε νὰ μὴ πῶ
τίποτε σὲ κανένα. Καὶ μόνον στὴν ἀ-
νάγκη νὰ πλησιάσω τὸν 'Αμερικανὸ
πρεσβεῦτὴ καὶ νὰ τοῦ τὸ δώσω.

— "Α! ἔκαμε ἡ νέα χαρούμενη. Τὸ
κοινὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον μας εἶναι εὐ-
χάριστο. Μποροῦμε νὰ ἐμπιστευθοῦ-
με ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Νὰ σὰς πῶ τὴν
ἀλήθεια, ἐγὼ δὲν ἔχω ἀκόμα ἀναμι-
χθῇ σ' αὐτὰ τὰ μυστήρια. "Εχω με-
σάνυκτα. 'Ο Φέννερ ὅταν μοῦ ἔδωσε
αὐτὸ τὸ κλειδί, μοῦ εἶπε νὰ μὴ πῶ
τίποτε σὲ κανένα. Καὶ μόνον στὴν ἀ-
νάγκη νὰ πλησιάσω τὸν 'Αμερικανὸ
πρεσβεῦτὴ καὶ νὰ τοῦ τὸ δώσω.

— Καταλαβαίνω γιατί, εἶπε ὁ Στέ-
φεν, καὶ συμφωνῶ μαζὶ του. Μπορεῖ-
τε ὥμος νὰ μᾶς πῆτε τί σὰς συνέβη,
ὥστε νὰ νομίζετε ὅτι κινδυνεύετε ἀπ'
αὐτοὺς τοὺς 'Ινδοῦς.

— "Ω! Κύριε Στέφεν. Πρὸ ὀλίγου
σὰς πέταξα ἀπὸ ἕνα αυτοκίνητο μιά
σιγαροθήκη. Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύ-
νῃ νὰ μοῦ τὴν ἐπιστρέψετε, παρακα-
λῶ;

— Ποιὰ εἰσθε; ρώτησε ὁ Στέφεν.
Καὶ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ χειρονομία

σας;

— Αὐτὸ σὰς ἐνδιαφέρει; ρώτησε ἡ
γυναίκα φωνή. Ήταν μιά δερμάτι-
νη σιγαροθήκη με τ' ἀρχικὰ Λ. Μ. στὴ
γωνία. Καὶ σὰς εἶδα νὰ τὴν παίρνετε
ἀπὸ κάτω. 'Αλλὰ δὲν εἶχα καιρὸ νὰ
σταθῶ.

— Καὶ πῶς εἴσατε τόσο θεθαία ὁ-
τι, ὁ ἄνθρωπος πού εἶδατε νὰ παίρνη
τὴ σιγαροθήκη σας, εἰμαι ἐγώ;

— Μὰ εἰσθε πολὺ γνωστὸ πρόσω-
πο, μίστερ Κόνσταντ. 'Η φωτογρα-
φία σας ἔχει φιγουράρει ἀναρίθμητες
φορὲς στίς ἐφημερίδες. Μόλις σὰς
εἶδα ἀμέσως σὰς ἀνεγνώρισα. Γι' αὐ-
τὸ σὰς πέταξα τὴν σιγαροθήκη: γιατί
ἤξερα ὅτι θὰ σὰς ξανάβρισκα.

— Θὰ μοῦ εἶναι εὐκολο νὰ σὰς συ-
ναντήσω; ρώτησε ἀπότομα ὁ Στέφεν.

— "Ωραία. Θὰ βρισκοῦμαι σ' ἕνα
καφενεδάκι, κοντὰ στὸ πάρκο Ρίτσ-
μοντ, ἀπάντησε ἡ νέα.

— "Ετσι ἀνεκάλυψε τὴν θεοτρελλή σω-
φρίνα: τὴ Λυδία Μάννινγκ. 'Ο Ντό-
μινικ ἐτηλεφώνησε νάρθη τὸ ἄκομφο
αὐτοκίνητό του, νὰ τοὺς πάρη κι' ἐ-
πειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα θρίσκονταν πλάι
τῆς. Ήταν ὠραιότερη ἀπ' ὅτι τὴν
εἶχαν σκεφθῇ καὶ ἰκανὴ νὰ τοὺς κα-
ταλάβῃ ἀμέσως, γιατί μόλις ὁ Στέ-
φεν τῆς ἐξήγησε ὅτι ἔσωσε τὸ κλειδί
με τὴ θυσία τῆς σιγαροθήκης, ἐκείνη
φώναξε:

— Θὰ τὸ μάθουν ὅτι πήρατε ἐσεῖς
τὸ κλειδί, μίστερ Κόνσταντ. Ξέρετε
τώρα ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ σας;

— "Ωστε ξέρετε τί σημαίνει τὸ Σύμ-
βολο τῆς Δυνάμεως; ρώτησε ὁ Στέ-
φεν.

— "Οχι... Δὲν ξέρω ἀκόμα ὅτι ὀνο-
μάζεται Σύμβολο τῆς Δυνάμεως. Φο-
βάμαι ὥμος ἐπειδὴ ξέρω πῶς ἐνε-
ργοῦν αὐτοὶ οἱ 'Ερυθρόδερμοι... Καὶ
ἀπὸ ὅτι ἔχει συμβῆ ὡς σήμερα....

— "Εγείρε τὸ κορμὶ τῆς πρὸς τὰ ὀπί-
σω, ἐπιπρασμένη ἀπὸ τὸν ἀόρατο φό-
βο, πού τὴν συνέιχε.

— Μήπως φοβήστε γιὰ κανέναν;...
Γιὰ κανέναν συγγενὴ σας;... γιὰ τὸν
σὺγγυό σας;

— Ναι, γιὰ τὸν ἀδελφὸ μου, εἶπε με
ἀπελπισία. Τὸν Φέννερ Μάννινγκ.

— Τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ 'Υ-
πουργείου 'Εξωτερικῶν, τῆς Οὐά-
σιγκτον; ρώτησε ὁ Στέφεν, διαγρά-
φοντας ἕνα μεϊδίσμα στὰ χεῖλη. "Ε-
ξερευνοῦσε τίς "Ανδεις ἐδῶ καὶ μερι-
κοὺς μῆνες, ὅταν διακόμενα ἐκεῖ κι'
ἐγὼ. "Ετσι νόμιζα. Φαίνεται ὥμος ὅτι
καὶ οἱ δυό θριασκόμεστε ἐκεῖ μὲς Λυ-
δία γιὰ τὴν ἴδια δουλειά. Γιὰ μυστι-
κὲς ὑποθέσεις πού ἐνδιαφέρονται οἱ
χώρες μας.

— "Α! ἔκαμε ἡ νέα χαρούμενη. Τὸ
κοινὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον μας εἶναι εὐ-
χάριστο. Μποροῦμε νὰ ἐμπιστευθοῦ-
με ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Νὰ σὰς πῶ τὴν
ἀλήθεια, ἐγὼ δὲν ἔχω ἀκόμα ἀναμι-
χθῇ σ' αὐτὰ τὰ μυστήρια. "Εχω με-
σάνυκτα. 'Ο Φέννερ ὅταν μοῦ ἔδωσε
αὐτὸ τὸ κλειδί, μοῦ εἶπε νὰ μὴ πῶ
τίποτε σὲ κανένα. Καὶ μόνον στὴν ἀ-
νάγκη νὰ πλησιάσω τὸν 'Αμερικανὸ
πρεσβεῦτὴ καὶ νὰ τοῦ τὸ δώσω.

— Καταλαβαίνω γιατί, εἶπε ὁ Στέ-
φεν, καὶ συμφωνῶ μαζὶ του. Μπορεῖ-
τε ὥμος νὰ μᾶς πῆτε τί σὰς συνέβη,
ὥστε νὰ νομίζετε ὅτι κινδυνεύετε ἀπ'
αὐτοὺς τοὺς 'Ινδοῦς.

— "Ω! Κύριε Στέφεν. Πρὸ ὀλίγου
σὰς πέταξα ἀπὸ ἕνα αυτοκίνητο μιά
σιγαροθήκη. Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύ-
νῃ νὰ μοῦ τὴν ἐπιστρέψετε, παρακα-
λῶ;

— Ποιὰ εἰσθε; ρώτησε ὁ Στέφεν.
Καὶ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ χειρονομία

ὥπως ξέρετε. Πρὶν τρεῖς ἐβδομάδες
ἀντὶ τὰ ἐπιστρέφῃ στίτι μας στὴ Νέα
'Υόρκη, ὥπως ἤλπιζα, μοῦ ἐτηλεγρά-
φησε νάρθῶ νὰ τὸν συναντήσω στὸ
Λονδίνο. "Επρεπε νάρθῃ ἐδῶ τὸ γρη-
γορώτερο. Φυσικά δὲν μοῦ ἐγνώρισε
τὴν αἰτία, αὐτὸ εἶναι μυστικὸ τῆς Κυ-
βερνήσεώς μας. 'Υπωπευθῆκα ὅ-
μως ὅτι κάτι συνέβαινε. Πράγματι
τὸν συνάντησα ὅπου μοῦ εἶχε ὀρίσει,
ἀλλὰ τὸν βρήκα πολὺ ἀνήσυχο. Τίς
νύκτες ἔβγαινε κρυφὰ χωρὶς νὰ μοῦ
λέη πού πηγαίνει. "Όταν, ἐδῶ καὶ
τέσσερες μέρες ἐπέστρεψε τὴ νύκτα
πολὺ ἀργὰ καὶ ταραγμένος ὥπως ἦ-
ταν, κάθησε κι' ἔγραφε, ἔγραφε... Τὴν
ἐπόμενη μέρα, τὴν ὥρα πού γεύμα-
τος, με πλησίασε, μοῦδωσε αὐτὸ τὸ
κλειδί κι' ἕναν σφραγισμένον φά-
κελλο, λέγοντάς μου νὰ τὰ κρύψω καὶ
τὰ δυό στὸ ἀσφαλέστερο μέρος πού
γνώριζα. Νὰ τὰ φυλάξω σὰν τὴ ζωὴ
μου μέχρις ὅτου ἐπιστρέψῃ, ἢ, ἐάν
δὲν ἐπιστρέψῃ νὰ τὰ παραδώσω στὸν
'Αμερικανὸ πρεσβεῦτὴ. 'Εν ἀνάγκη
ὥμος κι' ὅταν περάσῃ μιά ἐβδομάδα
χωρὶς νὰ φανῇ.

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτ' ἄλλο; ἐ-
ρώτησε ὁ Στέφεν.

— Μόνον ἕνα πράγμα — καὶ πιθα-
νὸν σ' αὐτὸ νὰ φέρθηκα ἀνόητα. Φο-
βάμουνα ὥμος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ μί-
στερ Κόνσταντ. 'Η ἔκφρασις τοῦ προ-
σώπου του μοῦλεγε ὅτι θρίσκόταν σὲ
πραγματικὸ κίνδυνο. Ήταν ντυμένος
με παληόρρουχα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο
ν' ἀναμιχθῇ μ' ἐχθρούς του καὶ νὰ
εἶχε μεταμφιεσθῇ. "Επίσης εἶδα τὴν
τοσέπη του νὰ φουσκῶν ἀπὸ τὸ ρεθόλ-
θερ του. Φοβήθηκα... "Υστερα οἱ 'Ιν-
δοὶ ἔχθρες παρὰ λίγο νὰ με πιά-
σουν....

— Οἱ 'Ινδοὶ; 'Απὸ πού εἶχαν ἔλθει;
τὴν διέκοψε ὁ Στέφεν.

— Δὲν ξέρω. "Εχθὲς τὸ ἀπόγευμα
τοὺς ἀντίκρισα. Τὸ κλειδί τὸ κρα-
τοῦσα ἐπάνω μου. Τὸ εἶχα πάρει ἀ-
πὸ τὸ γραφεῖο του, τὸ ὁποῖο καὶ ἐ-
ρευνῆσα μήπως θρῶ κανένα πειστή-
ριο... "Όταν βγήκα στὸ διάδρομο ἀν-
τελήθηκα ἕναν 'Ινδὸ, πού ἔλεγε κάτι
ἀκατάληπτο. 'Η παρουσία του δὲν μ'
ἐξένισε. "Όταν ὥμος πῆγα νὰ στρίψω
στὸν διάδρομο, θρέθηκα ἀντίκρου σ' ἕ-
ναν δεύτερο. Τότε κατάλαβα ὅτι τὸ
δαμάτιο τοῦ Φέννερ εἶχε ἐρευνηθῇ...
Ζητοῦσαν, φαίνεται, τὸ κλειδί. Γιὰ
κύτταξε τὸ προφίλ αὐτοῦ τοῦ πουλιοῦ
δὲν μοιάζει σὰν ἕνας 'Ινδός; 'Απὸ
τότε ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ. Μὲ εἶχε κυ-
ριεύσει ἡ προαίσθησις ὅτι ὁ ἀδελφός
μου εἶχε πέσει στὰ χέρια αὐτῶν τῶν
ἀνθρώπων, καὶ ὅτι τώρα ζητοῦσαν τὸ
πολύτιμο κλειδί τους. "Επράξα λοι-
πόν, ὅτι με εἶχε ὀδηγήσει. Πῆγα
νὰ βρῶ τὴν κλειδαρότρυ-
πα στὴν ὁποία ἐφήρμοζε
αὐτὸ τὸ κλειδί.

— Πῶς! ἔκαμε ταραγμένος ὁ Στέ-
φεν. Εἶχε θρῆ αὐτὸ τὸ πράγμα ἐδῶ
στὸ Λονδίνο... "Ε! Βέβαια γι' αὐτὸ
εἶχε ἔρθει ἐδῶ; νὰ θρῆ τὰ διαμερί-
σματα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ σοῦ
εἶπε τίποτε σχετικὸ;

— Βέβαια. Καὶ σκέφθηκα νὰ τὸ πῶ
στὸν πρεσβεῦτὴ. Νὰ τοῦ στείλω γράμ-
μα ἦταν ἐπικίνδυνον. "Εκαμα ὥμος
τὴν ἀνοησίᾳ νὰ μὴ περιμένω νὰ συ-
ναντήσω τὸν πρεσβεῦτὴ τὴν ὥρα πού
μοῦ εἶχε ὀρίσει ὁ ἀδελφός μου. 'Ο
νοὺς μοῦ ἔτρεχε στὸν Φέννερ.

— Καὶ ἔτρεφες νὰ τὸν σώσω, μὲς
Μάννινγκ, τῆς εἶπε ὁ Στέφεν με θαυ-

μασμό στὴ φωνή του. Βρήκες τὸ με-
ρος;

— Δὲν ἦταν καὶ δύσκολο. Βρίσκεται
στὴν Φιτζμούνδεν Στρήτ, ἕνα γωνια-
κὸ κτίριο. 'Απὸ τὴ μιά πλευρὰ ὁ τοί-
χος εἶναι γυμνός, με ἀπλὰ τοῦβλα
καὶ πλασιωμένους ἀπὸ δυὸ πόρτες. 'Η
μιά εἶναι χρώματος μπλε καὶ ἔχει δυὸ
κλειδαρότρυπες. 'Η μιά συνηθισμένη.
'Η ἄλλη ὥμος δὲν διακρίνεται πῶς
εἶναι κλειδαρότρυπα. Μοιάζει σὰν
αὐτό.

Κι' ἔδειξε τὸ κλειδί τοῦ Κόνδωρος.
Τὸ Σύμβολο τῆς Δυνάμεως.

— Φέρνοντας τὸ ἕνα δάκτυλο στὴν
κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ Κόνδωρος
καὶ σπρώχνοντας τὴ μικρὴ πλάκα τῆς
πόρτας, γλυστρά πρὸς τὰ κάτω, ἀπο-
καλύπτοντας μιά λεπτὴ σχισμὴ, πού-
μοιάζε σὰν ράμφος.

Πέρασα μιά νύκτα ἀγωνίας καὶ
στὸ τέλος ἀποφάσισα νὰ εἰσδύσω τὸ
πρῶτὸ μὺστηριώδες αὐτὸ ἄντρον.
'Ο δρόμος ἦταν ἔρημος καὶ μόλις
πλησίασα στὴν πόρτα με τὴν περιεργὴ
κλειδαρότρυπα, ἔβγαλα τὴν σιγαρο-
θήκη μου, στὴν ὁποία ἔκρυβα τὸ κλει-
δί... Ξάφνου ὥμος ἡ πόρτα ἀνοιξε
μόνη τῆς καὶ θρέθηκα ἀντίκρου σὰν
δύο ἀνδρες ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁ ἕνας ἦταν
'Ινδός.

Καὶ οἱ δυὸ ὠπισθοχώρησαν ὥπως
κι' ἐγώ. 'Ιδίως ὁ 'Ινδὸς τοῦ ὁποῖου
τὰ μάτια ὀρθάνοιξαν μόλις εἶδε τὸ
κλειδί στὴν ἀνοιγμένη σιγαροθήκη
πού κρατοῦσα.

Τὸ βλέμμα του μοῦλεγε ὅτι θρι-
σκόμενα ἀντίκρου σὲ πραγματικὸ κίν-
δυνο. "Εκαμα ἀπότομη μεταβολὴ κι'
τὴν ὥρα. Μέσα στὸ σκοτάδι βρήκαν
τὴν μεγάλη θύρα, καὶ ὁ Στέφεν ψη-
λαφώντας τὴν ἐπιφάνειά τῆς θρήκε
τὴν μεταλλινὴ πλάκα τοῦ Κόνδωρος...
καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή ἐγύριζε τὸ
κλειδί. "Ωσπου ν' ἀνοίξῃ ἀθόρυβα ἡ
πόρτα ἡ ἀναπνοὴ τοὺς ἦταν πασιμέ-
νη. "Όπως ἀνοίγε ὥμος ἔκαμε τὴν
Λυδία ν' ἀφήσῃ μιά πινυμένη κραυγὴ!

— Μὰ αὐτὴ ἀνοίγει ἀνάποδα! ψιθύ-
ρισε. Τὸ πρῶτὸ ἀνοίγε ἀλλοιῶς.

— Καὶ οὔτε ὁ κῆπος ὑπάρχει ἀπὸ
μέσα, ἐπρόσθεσε ὁ Στέφεν. "Αφήστε
τώρα αὐτὲς τίς παρατηρήσεις καὶ
προσέχετε στὸ βῆμα σας.

Πράγματι ἐξεπλάγησαν ὅταν βρέ-
θηκαν ἀμέσως μέσα σ' ἕνα μικρὸ καὶ
σκοτεινὸ θάλαμο, με σκαλιὰ πού ὀ-
δηγοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Στὸ
τέταρτο σκαλοπάτι, ὁ Ντόμινικ, ὁ ὁ-
ποῖος εἶχε μὴ μπροστά, ἐφώνασε τι-
γὰ στοὺς ἄλλους ὅτι τὸ σκαλοπάτι
πού πατοῦσε εἶχε φύγει λίγο ἀπ' τὴ
θέσι του.

— Καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε αὐτομάτως
ἀπὸ πίσω μου, ἐφώνασε ὁ Στέφεν ἀπὸ
τὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Σὰς τὸ εἶπα ὅτι
οἱ 'Ινδοὶ εἶναι δαιμόνιοι στὴν ἀρχιτε-
κτονική. Καλύτερα ἀφήστε μένεα νὰ
μῶ μπροστά. "Εχω ἄρκετὴ πείρα
ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα τους.

Στὸ εἰκοστὸ τέταρτο σκαλοπάτι
θρέθηκαν σ' ἕνα μικρὸ κελλάρι με
τρία ἀνοίγματα μπροστά τους. Ήταν
φυσικὸ νὰ προχωρήσουν στὸν διάδρο-
μο, πού βρισκόταν μπροστά τους, ἀλ-
λὰ ὁ Στέφεν τὸν ἐξερευνῆσε με τὸ φα-
νάρι του πρῶτα καὶ μετὰ ὀδήγησε τοὺς
ἄλλους μέσα. 'Ο διάδρομος αὐτός ἦ-
ταν κυκλικός· ἔτσι

Ερπύκεια ή οδός Φιτζμούνδεν και πόσο μακριά;

Κανείς δεν μπορούσε ν' απαντήσει. Έξακολουθούσαν να προχωρούν στον σκοτεινό και ατελείωτο υπόγειο διάδρομο μέχρις ότου άρχισαν ν' ανησυχούν. Ο Στέφεν κύτταζε την ώρα:

— Σε σαράντα λεπτά ξημερώνει, είπε. Γρήγορα. Και άρχισε να τρέχει.

— Υπάρχει κανείς φόβος αν ξημερώσει; έρώτησε ή Λύδια όπως έτρεχε από πίσω του.

— Αν ο ουρανός είναι διαυγής και έχουμε ήλιο, απάντησε ο Στέφεν, υπάρχει μεγάλος φόβος.

Ο διάδρομος τέλειωσε απότομα μπρός σ' ένα τοίχο από τούβλα. Δεν φαινόταν πουθενά κανένα άνοιγμα στον τοίχο όπου ο Στέφεν βρήκε το Σύμβολο της Δυνάμεως που έκρυβε την κλειδαρότρυπα. Μόλις το κλειδί του Κόντορος περιστράφη στη κλειδαριά έλος ο τοίχος κουνήθηκε και άνοιξε σαν μια πόρτα.

Βρέθηκαν αντίκρυ σέ μια σκάλα που πήγαινε προς τα επάνω.

Τότε ο Στέφεν ψιθύρισε: — Έκεί πάνω στέκει κάποιος. Σταθήτε.

Πράγματι στο πρώτο επάνω σκαλοπάτι ήταν ένας κοντός και ρωμαλέος 'Ινδός, ο οποίος με έστραμμένα τα νώτα σ' αυτούς κύτταζε από ένα μικρό άνοιγμα της πόρτας. Κάτι παρακολουθούσε από μέσα.

Μόλις άκουσε τα βήματα του Στέφεν που πλησίασε, γύρισε απότομα και παρουσίασε ένα καταπληκτικό θέαμα. Το πρόσωπό του ήταν σκεπασμένο με μια χρυσή μάσκα, που πλαιωνόταν με φτερά, τα οποία είχαν το σχήμα φτερών ενός Κόντορος. Έπίσης το στήθος του προστατευόταν από μια χρυσή πανοπλία με φτερά. Μόλις αντίκρυσε τον Στέφεν ο μετρηφισμένος 'Ινδός έφερε το χέρι του πίσω έτοιμος να τον πλήξει με το ακόντιο που κρατούσε.

Μπρός στην άπειλή αυτή ο Στέφεν σπαιμάτησε και άρχισε να του μιλά στη γλώσσα του.

Ο 'Ινδός έδιστασε και χαλάωσε πάλι νεύρα του για μια στιγμή. Κατόπιν έφερε το χέρι του έτοιμος να τον κτυπήσει. Εκείνη τη στιγμή ο Ντόμινικ, άφησε ένα βρυχηθμό αναλογιζόμενος ότι ήταν χαμένοι, ενώ ή Λύδια με το ρεβόλβερ στο χέρι ώρμησε μπροστά.

Δεν χρειάστηκε να πυροβολήσει, γιατί πρόλαβε ο Στέφεν και τον χτύπησε στο κεφάλι με τη λαβή του δικού του ρεβόλβερ. Ο 'Ινδός έπεσε αναίσθητος, και μόλις ο Στέφεν του έβγαλε την περικεφαλαία του Κόντορος, γύρισε και είπε στους άλλους:

— Γρήγορα! Η μακάβριος τελετή έχει άρχισι από δέκα λεπτά τώρα. Φαίνεται ότι ξημέρωσε.

Εύτυχως δεν υπήρχαν άλλοι φύλακες στους έπόμενους δροφους, μολονότι στον καθένα υπήρχε μια πόρτα με μια γρίλλα, που έβλεπε στο έσω-εξωτερικό. Ο Στέφεν μόλις πλησίαζε στη πόρτα του κάθε δρόφου κύτταζε από το άνοιγμα και κατόπιν συνέχιζε τον δρόμο του με τούς άλλους από πίσω. Μόνον όταν έφτασε στον τέταρτο δρο-

φο είδε κάτι από το άνοιγμα της πόρτας, που τον έκανε να μείνει ακίνητος και να διστασει. Την ίδια στιγμή ή Λύδια είπε:

— Κάτι μου μυρίζει. Λιθάνι. — Άκούω να τραγουδούν, είπε συγχρόνως ο Ντόμινικ κυττάζοντας ψηλά μαζί με την Λύδια.

Ο Στέφεν φαινόταν ότι ήταν αναποφάσιτος. Είχε να διαλέξει δυο τρόπους ένεργείας. Χούφτωσε με το χέρι του το πόμολο της πόρτας, σκοπεύοντας να την άνοιξει. Κατόπιν κύτταζε την ώρα στο ρολόι του χεριού του.

— Σε επτά λεπτά ανατέλλει ο ήλιος, είπε σχεδόν με άεμπισία και κύτταζε την Λύδια. Φαίνεται ότι αυτή ή ματιά τον έκανε να πάρει την απόφασί του, γιατί γύρισε και άρχισε να τρέχει στις σκάλες.

— Γρήγορα, προς Θεού! Γρήγορα, έφώναξε.

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΥΨΩΝΕΤΑΙ....

Έφθασαν στον πέμπτο δροφο κι εκεί ο Στέφεν κύτταζε από το άνοιγμα της πόρτας. Μόλις άνοιξε όμως τη γρίλλα άκουσαν ένα σιγανό θορυβικό τραγούδι, κι ένοιωσαν μια δυνατή μυρουδιά σαν του λιθανίου. Το πρόσωπο του Στέφεν, όπως κύτταζε στο έσω-εξωτερικό, πλημμύρισε από τρόμο. Συνήλθε όμως γρήγορα και γυρίζοντας άρχισε πάλι να τρέχει στις σκάλες.

Ο δροφος αυτός δεν είχε πόρτα, άλλ' έναν διάδρομο που οδηγούσε σέ μια στοά που αποτελούσε μέρος του αποκάτω δωματίου. Η στοά αυτή ακολουθούσε γύρω τις τρεις πλευρές του τοίχου και ήταν τελείως έρημη. Τα κιγκλιδώματα της στοάς ήταν κατασκευασμένα με βερειά σιδερα που είχαν διάφορα παράξενα σχέδια. Ο Στέφεν έγονάτισε κι άρχισε να προχωρή στην άκρη για να μη φαίνεται από κάτω. Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ξάφνου άκουσαν να πιάνεται ή αναπνοή του Στέφεν.

— Έγώ πρέπει να σάς αφήσω, τούς είπε. Αλλά προς Θεού, μην κάμετε τίποτε ως την τελευταία στιγμή... Ός τη στιγμή που θ' ανατελιη ο ήλιος!... Μόλις όμως ανατελιη μην καθυστερήσετε ούτε στιγμή, γιατί κατόπιν θα είναι άργα.

Κι έπροχώρησε γονατιστός για να μη δινή στόχο ως την είσοδο της στοάς κι από εκεί άρχισε να κατεβαίνει σαν τρελλός τις σκάλες. Κάτω το θέαμα ήταν καταπληκτικό. Ήταν μια μεγάλη αίθουσα γεμάτη από 'Ινδούς. Όλοι φορούσαν παράξενες ρόμπες στολισμένες με φτερά, και τα πόδια τους γυμνά. Γύρω στους τοίχους έστεκαν φρουροί που φορούσαν τις θάρβαρες χρυσές πανοπλίες που συμβόλιζαν το ιερό πουλί των Έρυθροδέρμων. Ένώ στο κέντρο στεκόταν μια ομάδα από μασκοφομένους Ιερείς, οι οποίοι τραγουδούσαν. Και έλος έκτός από τούς φρουρούς ήταν γονατισμένοι και κύτταζαν το μεγάλο παράθυρο που γιόμιζε όλη την ανατολική πλευρά της αίθουσας.

Το παράθυρο αυτό ήταν έξωτικό. Τα τζάμια του ήταν πολύχρωμα και πάνω σ' αυτά ήταν ζωγραφισμένοι Θεοί και δαίμονες. Μόνο μια στενή λουρίδα από κάτω ως επάνω και στο κέντρο του παραθύρου ήταν αχρωμά-

τιστη και τώρα μόλις άρχιζε να την φωτίζουν οι πρώτες αντανακλαστικές ακτίδες του ήλιου, οι όποιες εισερχόμενες μέσα στην αίθουσα σέ διαφόρους και χρωματιστούς συνδυασμούς, έκαναν όλη την σκηνή υποβλητική.

Ο Ντόμινικ δεν έκαταλάβαινε και πολλά πράγματα απ' ό τι έβλεπε, όταν ή Λύδια έψιθύρισε ξαφνικά και τρομακτικά: Κύττα οι ακτίδες του ήλιου αγγίζουν το κεφάλι αυτού του άπαισιού ειδώλου... Είναι ή ώρα που έννοοις ο Στέφεν για να δράσουμε.

Τα λόγια της Λύδιας έφερον ανατριχίλα στο κορμί του Ντόμινικ. Και τούτο, γιατί του θύμιαν πολλά σχετικά πράγματα με τούς 'Ινκας: "Ότι έλάτρευαν τον 'Ηλιο: "Ότι έσυνήθιζαν να κάμουν ανθρωποθυσίες, οδηγώντας τά θύματά τους σέ ύψηλά μέρη την αυγή και εξαπλώνοντάς τα πάνω, σέ ειδικά θάβρα, περίμεναν να τά χαϊδέψουν οι πρώτες ακτίδες του ανατέλλοντος ήλιου... Και τότε ύφωναν τά φοβερά και γυαλιστερά λεπίδια τους και τά εβύθιζαν κατά-σαρκα...

Και νά τώρα που ο ήλιος μόλις είχε ανατελιει και έστελνε από την άδοχη λαβρίδα του τζαμού τις πρώτες ακτίδες του μέσα στην αίθουσα, πάνω σ' αυτό το ειδώλο και την σωρό των λίθων — το θυσιαστήριο — τώρα ο ήλιος ακτινοβολούσε στο μέτωπο του ειδώλου. Άκούστηκαν σάλπιγγες. Κι εύθύς άμέσως σχηματίσθηκε μια πομπή από μασκοφομένους Ιερείς πάνω 'Ινκας, οι όποιοι πλησίαζαν στο θυσιαστήριο. Προηγείτο ένας Ιερέας γεμάτος κοσμήματα και φτερά, ο οποίος έπληγε και κάθισε σ' έναν θρόνο που θρισκόταν πάνω από το θυσιαστήριο. Πίσω του ακολουθούσε το θύμα: ένας άνθρωπος δεμένος με σχοινιά, που κρυβόταν από λουλουδένιες γιρλάντες. Ένας λευκός και γυμνός άνθρωπος.

Εκείνη τη στιγμή ο Ντόμινικ άκουσε την Λύδια ν' αφήνει μια κραυγή. Στο πρόσωπο αυτού του νέου είχε αναγνωρίσει τον άδελφό της.

Μ' έφιαλτική ταχύτητα ή πομπή πλησίασε στο ειδώλο όπου οι ακτίδες του ήλιου έλουζαν τώρα όλο το πρόσωπό του. Το θύμα, ανάμεσα στους φρουρούς, είχε σταθή μπρός στο μεγάλο θυσιαστήριο. Οι Ιερείς συγκεντρώθηκαν γύρω έκτός από έναν που φορούσε μια διαβολική μάσκα κι ο οποίος έστεκε μπρός στον καθημένο στο θρόνο άρχιερά των 'Ινκας. Σ'α γυμνό του χέρι κρατούσε ένα τεράστιο μαχαίρι με μια λαβή από σμάλτο, που μαζί με την κοφτερή λεπίδα έγυάλιζε στον ήλιο. Τώρα ο ήλιος έφτασε στο στήθος του ειδώλου.

Η Λύδια έφησε μιάν ύστερική οί-μαγή και πέρασε το ρεβόλβερ της μέσα από μια τρύπα του κιγκλιδώματος.

Ο Ντόμινικ της έψιθύρισε:

— Περίμενε! Θυμήσου τί μάς είπε ο Στέφεν.

— Πώς μπορώ να περιμένω! είπε. Πώς μπορούμε να ριψοκινδυνεύσουμε τη ζωή του Φέννερ;

— Ναί αλλά τώρα δεν κινδυνεύει μόνον ή ζωή του Φέννερ, αλλά και του Στέφεν. Περίμενε!

Η νέα άναστενάξε και περίμενε. Τό τραγούδι τότε μετ'έλθη κι ένα πανδαμόνιο φωνών, ενώ πυκνοί κι

ευδιαστικοί καπνοί που άνθρώπωναν από όρειχάλκινα δοχεία πλημμύριζαν την ατμόσφαιρα.

Οι ποικιλόχρωμες ακτίδες του ήλιου άρχιζαν τώρα να φωτίζουν όλη την αίθουσα.

Μια στενωρία φωνή βγήκε από όλων τά στόματα.

Ο ήλιος θρισκόταν πάνω στο θυσιαστήριο. Ο φρουρός με μιάν απότομη κίνησι εκάθησε τον Φέννερ επάνω στο θυσιαστήριο κι άρχισε ν' αποσπεί τα λουλούδια από το στήθος του, που άρχισαν τώρα να τά χαϊδεύουν και αυτό οι ακτίδες του ήλιου, ενώ ο Ιερέας που κρατούσε στο γυμνό χέρι του το μαχαίρι, το ύψωσε, έτοιμος να τό βυθίση στο στήθος του Φέννερ.

Στό μεταξύ αυτό ο Ντόμινικ βλαστημούσε από το κακό του. Κι εκείνος δεν τολμούσε να πυροβολήσει για την ίδια αιτία...

Ένα δευτερόλεπτο ακόμα και το μαχαίρι κατερχόταν... Ξάφνου εκείνη την κρίσιμη στιγμή ακούστηκε ένας πυροβολισμός. Η λάμψη της έκπυρσοκροτήσεως φάνηκε μπρός στον άρχιερά, ενώ ο Ιερέας που πήγαινε να βυθίση το μαχαίρι στο στήθος του Φέννερ έπεφτε νεκρός, αφήνοντας από το χέρι του το μαχαίρι.

Και μέσα στον πανικό και στην σύγχυσι που έπηκολούθησε από αυτή την παράξενη και ανεξήγητη πράξι του άρχηγού τους, οι 'Ινδοί υπάκουσαν στις θρονιερές διαταγές του που τούς διέτασσε να μείνουν ήσυχoi και νά μη προσέουν σέ τίποτε όπου εισέβαλε ή άστυνομία πριν νά προλάβουν ν' αντίληφθουν την άπάτη.

ΕΣΩΘΗΚΕ !

— Ήταν πολύ άπλούστατο, είπε έπειτα από μια ώρα ο Στέφεν μειδώντας στην Λύδια, στον άδελφό της και στον Ντόμινικ. Θυμάστε που έδισταζε την ώρα που εκύτταζα από το άνοιγμα της πόρτας του τετάρτου πατώματος. Ήταν έπειδή άντελήφθηκα ότι στο δωμάτιο αυτό κατοικούσε ο Ιδιος ο άρχιερέας των 'Ινκας. Τόν είδα που έμπαινε σ' ένα παλιό δωμάτιο και σκέφθηκα να του έπιτεθώ για να μάθω απ' αυτόν ό τι ζητούσα. Είχε ξημερώσει όμως και ή ζωή του Φέννερ θρισκόταν σέ άμεσο κίνδυνο. Γι' αυτό δεν έπρεπε να χάσω καιρό. Γι' αυτό σάς ώδήγησα επάνω στη στοά απ' όπου, στην ανάγκη θα μπορούσατε να σώσετε τον Φέννερ αν δεν τό κατώρθωνα έγώ. Κατόπιν κατέβηκα στο δωμάτιο του 'Ινκα και του έπιτέθηνα.

— Κι αν σκατωνόσουν Στέφεν; έρώτησε ή Λύδια.

— Θά έπρεπε να τό περιμένω κι αυτό, φίλη μου, άλλ' ήμουν τυχερός. Πολύ τυχερός. Βλέπεις οι άρχιερείς είναι τόσο ιερά πρόσωπα, ώστε σέ κανένα ακόμα και στους φρουρούς, δεν έπιτρέπεται να τούς πλησιάσουν κι' ιδίως όταν βρίσκονται μόνοι σά διαμερίσματά τους. Ωστόσο κατώρθωσα να φθάσω στο διαμέρισμά του, άπαρτήρητος και απ' αυτόν τον Ιδιον και με μ'α γροθιά να τον στείλω νοερά στο... Περού. Το σχέδιό μου ήταν πρωτότυπο και τολμηρό. Θά ντυνόμουν με την έξωτική άμφιεσί του και ως 'Ινκας άρχιερέα θά έδινα τη διαταγή να σφάζουν τον Φέννερ...

Η Λύδια γέλασε:

— Μή γελάς Λύδια, παρατήρησε ο

Στέφεν. Η θέσις μου ήταν τραγική. Εύτυχως όμως υπήρχε το σωτήριο τηλέφωνο στο διαμέρισμα του άρχηγού των Έρυθροδέρμων. Και μόλις φόρεσα τη μάσκα του Κόντορος κι' εξαφάνισα την ταυτότητά μου πίσω απ' αυτή, πήρα το άκουστικό κι' έξεθέσα με λίγα λόγια τον κίνδυνο που διέτρεχα στη Σκώτλαντ Γυάρντ και ζήτησα τη βοήθειά της. Κατόπιν εγκάτελειψα τον άρχιερά αναίσθητο μέσα στο δωμάτιο και άνεμίχην με την πομπή που πλησίαζε στο θυσιαστήριο. Φυσικά το θάρρος και το ρεβόλβερ δεν έλειπαν από πάνω μου... Μόλις κάθησα στο θρόνο και τό μαχαίρι κατερχόταν έτοιμο να ξεσχίση τις σάρκες σου, Φέννερ, τράβηξα τη σκανδάλη και εξαπλώσα τό δημό σου νεκρό....

— Και τά μυστικά σχέδια; ρώτησε ο Ντόμινικ.

— Βρίσκονται σά χέρια της Στώ-λαντ Γυάρντ, έξήγησε ο Στέφεν.

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΝΙΟΥΤΟΝ

ΕΠΙΔΕΞΙΟΤΗΣ

Ο διαβάτης πήρατε τουλάχιστον τον άριθμό του άμαξίου: Ο ταχυδακτυλουργός: Ο νι, αλλά πήρα τό πορτοφόλι, τό ρολόι, τη χρυσή αλυσίδα και τό στυλό του οδηγού του άμαξίου!

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ — Που πήγες χτες τό θράδυ; — Σ' ένα έργο με δύο θαυμάσια διαλεξιματα!

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ένας Σκωτσέζος φεύγοντας για την έξοχή έδάνεισε στο γείτονα του τό γραμμόφωνό του και όταν έστρεψε τον έρώτησε αν διεσκεδάσε αρκετά με αυτό.

— Όχι και τόσο άσχημα, του απάντησε ο γείτονας του. Μόνον ότι έπαιξα μια πλάκα.

— Γιατί, έρώτησε ο Μάκ. Έγώ σου είχα δώσει τώσες πλάκες...

— Τό ξέρω, απάντησε ο άλλος. Άλλά μου έδωσες μόνο μια θελόνα.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ — ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑΣ

Ήταν ο τρίτος καυγάς και τό δριστηκό λεξιλόγιο της νεαρής συζύγου εξακολουθούσε να είναι άνεξάντλητο.

— Φίδι! Κακούργε! Παληάνθρωπε! του έβροντοφωνούσε.

Έκείνος όμως άτάραχος εξακολουθούσε να διαβάζει την έφημερίδα του.

— Κτήνος! Καννίβαλε! Πρόστυχε! του έφώναζε ή γυναίκα του.

Έκείνος όμως πάλι έμειδιοσε και διάβαζε: Ήταν έρασιτέχνης διαίτητης ποδοσφαιρικών αγώνων.

ΤΙ ΑΛΛΑΞΕ

— Μήπως ο άνδρας σου φορή κανένα νέο κοστούμι;

— Όχι.

— Και όμως μου φαίνεται τόσο διαφορετικός!

— Ναί. Έχεις δίκη. Είναι ο δευτερος άντρας μου.

ΑΦΕΛΕΙΑ

Ο πόλισμα ν.—Τί κάνεις αυτή την πόρτα;

Ο διαρρηκτης.—Νά σάς έξηγήσω, κύριε πόλισμα ν. Βρήκα στο δρόμο ένα κλειδί και τό δοκιμάζω σέ όλες τις πόρτες για να βρω τον πραγματικό κάτοχό του και να τό δώσω.

Η ΦΑΚΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Η νεαρά σύζυγος.—Τζών, όταν έπιστρέψης σπίτι θα θυμηθής να μου φέρης μια φάκα για τό ποντίκια;

Ο σύζυγος.—Μά την περασμένη έβδομάδα δεν σου έφερα μια φάκα;

—Ναί, αλλά μέσα σ' αυτή υπήρχαν τώρα ένα ποντίκια.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο δάσκαλος.—Μπορεί κανείς από σάς να μου πη ποιά είναι ή διαφορά μεταξύ του κεραυνού και του ήλεκτρισμού;

Ο μικρόεστώνης.—Έγώ, κύριε. Τόν κεραυνό δεν τον πληρώνουμε.

ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

**...υπάρχουν πολλοί και
περιμένουν τον τολμηρό
πού δα τους μαζέψει!**

Κάθε φορά που διαβά-
ζουμε για κρυμμένους θη-
σαυρούς των κουρσάρων,
και για τις τολμηρές κι' έ-
ξωτικές εξερευνήσεις που
γίνονται για να τους ανα-
καλύψουν, μας κυριεύει ή
άκαταμάχητη έλξη και ή έ-
πιθυμία του τυχοδιωκτι-
σμού και θέλουμε τους
εαυτούς μας μαζί με τους
τολμηρούς εξερευνητές.

Ό,τι όμως δεν γνωρίζουν
οι άφελείς φαντασιόκοποι
είναι το γεγονός ότι θη-
σαυροί υπάρχουν διασκορ-
πισμένοι σε όλα τα μέρη
του κόσμου. Σε κάθε χώ-
ρα, στο βάθος κάθε θά-
λασσας, κίτονται θησαυ-
ροί που περιμένουν τον τυ-
χερό και τον τολμηρό για
να τους μαζέψει.

**Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΗΣ «ΦΛΟΡΕΝΤΙΝΑ»**

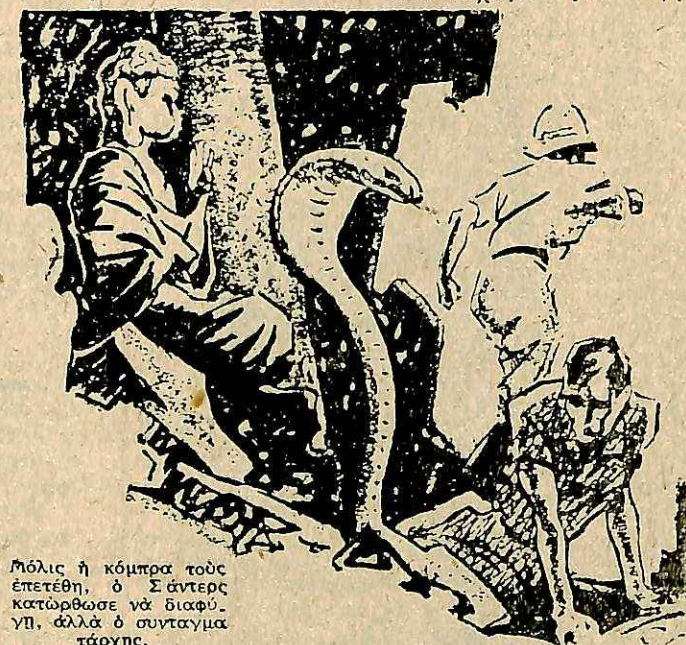
Πολλές απ' αυτές τις ά-
ζήτητες περιουσίες βρίσκον-
ται στα βάθη των θαλάσ-
σων που περιβάλλουν την
Ευρώπη. Κατά περιόδους
οι άνθρωποι προσπάθησαν
να θρουν τον θησαυρό του
Βασιλέως 'Ιωάννου της
'Αγγλίας για τον οποίο
λένε ότι χάθηκε στη Μάγ-
χη. Επίσης στο λιμάνι του
Τομπέρμου, της σκωτσέζι-
κης νήσου Μούλ, κίτονται
και το πλοίο «Φλορέντινα»,
που βυθίστηκε μαζί με τον
χρυσό που περιείχε, αξίας
30.000.000 λιρών.

Για την ανέλκυσι του θη-
σαυρού έγιναν πολλές
προσπάθειες, και ανέσφρα-
σαν από τον πυθμένα της θά-
λασσας αρκετά εξαρτήμα-
τα του πολεμικού πλοίου
μαζί και μερικά νομίσμα-
τα. Ο όγκος όμως του θη-
σαυρού εξακολουθεί να πα-
ραμένει στον θυθό.

Όταν ή «Φλορέντινα» έ-
ξουθενώμένη από τα κύμα-
τα και καταδιωκόμενη από
τα έχθρικά πλοία, κατέφυγε
στον κόλπο Τομπέρμου
μία μέρα του 1588, ή 'Ι-
σπανός κυβερνήτης ζήτησε
από τους Σκωτσέζους κα-
τοίκους τρόφιμα για το
πλήρωμα. Οι Σκωτσέζοι ά-
πήντησαν άρνητικά, κι' έ-
στησαν να τα πάρουν κοι-
τάζοντας το πλοίο ως θύ-
λη.

τώντας στο πλοίο ως θύ-
λη. Ο τελευταίος όμως δεν είχε
καμιά επιθυμία να πά-
ρη στην 'Ισπανία. Έκαμε λοι-
πόν μία τρύπα στον μεσό-
τοιχο του κελλιού του με
την πυριτιδαποθήκη και τι-
νάχθηκε στον αέρα μαζί με
όλο το πλοίο.

Αυτή είναι ή αιτία που ό

Μόλις ή κόμπρα τους
έπεσε, ή Σάντερς
κατάβηκε να διαφύ-
γη, αλλά ή συνταγμα-
τάρχης...

θησαυρός βρίσκεται ακόμα
στον θυθό του κόλπου
Τομπέρμου.

**Ο ΣΜΑΡΑΓΔΕΝΙΟΣ ΒΟΥ
ΔΑΣ ΤΗΣ ΚΑΛΠΟΝΤΙΑ**

Μιά άλλη πολύ διαφορε-
τική ιστορία λέγεται για
τον Σμαραγδένιο Βούδα
της Καλπόντια. Ο μύθος
είναι φανταστικός. Μολα-
τούτα πολλές αποστολές
ανεζήτησαν το πολύτιμο
αυτό είδωλο μέσα στην
πυκνή ζούγκλα που περι-
βάλλει την πόλι του 'Αν-
κόρ. Το είδωλο θεωρείται
ότι είναι σε φυσικό μέγεθος
και κατασκευασμένο από
αμαράγδια με τόσο επιτυ-
χία συνδεδεμένα, ώστε να
φαίνονται σαν μία μονο-
κόμμη πέτρα.

Τό 1908, δυό 'Αγγλοι, ή
συνταγματάρχης Φορσάιθ
και ή λοχαγός Σάντερς
πήγαν σ' αναζήτηση του θη-
σαυρού. Έπειτα από λίγο
καιρό ή Σάντερς βρέθηκε

έτοιμοθάνοντας από τραύ-
ματα που είχε υποστή από
μία σοβαρή πτώσι. Πριν ά-
φήσθην τελευταία του πνοή,
είπε ότι θρήκε το αγαλμα,
αλλά έφυλασσόταν από έ-
ναν πελώριο άσπρο κόμ-
πρα. Μόλις τό θηρίο τους
προσέβαλε, κατάρθωσε ν'
άπομακρυνθώ, άλλ' ή σύν-
τροφός του, ή συνταγμα-
τάρχης Φορσάιθ δεν μπόρε-
σε να διαφύγη... Τί να έ-
σμαιναν όλ' αυτά; Νά
ήταν τό παραλήρημα ενός
έτοιμοθάνοντος ή ή πρα-
γματική αλήθεια; 'Ισως
μία μέρα να τό μάθουμε.

**Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΟΥ ΛΟΜΠΙΓΚΟΝΕΛΑ**

Οι κρυμμένοι θησαυροί
της 'Αφρικής είναι πολλοί.
Τό 1890 μερικοί Ιθαγε-
νείς του Κογκό έδωσαν
στον λοχαγό Τζών Καρμί-

ήττηθη από τους Βρετα-
νούς, έφάρωσε αρκετά βα-
γόνια με χρυσό, διαμάντια
και έλεφαντόδοντο. Και
μαζί με τον Τζών Ζάκομπς
— τον γραμματέα του —
και δεκαοκτώ πιστούς Ιθα-
γενείς κατέφυγε στη ζούγ-
κλα, κι' άκριβώς στην πε-
ριοχή του ποταμού Ζαμβέ-
ζη. Κάπου εκεί άνοιξε μία
μεγάλη τάφρο κι' έθαψε
τους θησαυρούς του. Και
για ν' αποκλείση κάθε τυ-
χόν άκριτομήθεια, ή φοβε-
ρός φύλαρχος έσφαξε όλους
τους Ιθαγενείς την ώρα που
κοιμόντουσαν, μαζί και τον
Ευρωπαίο γραμματέα του.
Έτσι ή κρύπτη σήμερα δεν
είναι σε κανέναν γνωστή.

**ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ
ΤΩΝ ΜΠΟΕΡΣ**

Όταν οι 'Αγγλοι είσεβα-
λον στο Τράνσβαλ τό 1900,
ή αρχηγός των Μπόερς
Κρούγερ δραπέτευσε σιδη-
ροδρομικώς στην πορτογα-
λική άποικία Λαρέντζο
Μάρκες. Όταν ξεκίνησε ά-
πό την Πρετόρια ή Κρού-
γερ είχε μαζί του μία με-
γάλη ποσότητα χρυσού ή
αξία του οποίου είχε εκτι-
μηθώ πάνω από 2.000.000
λίρες. Κι' όμως όταν πέ-
ρασε τα σύνορα και μπήκε
στην πορτογαλική περιοχή,
δεν είχε μαζί του παραπά-
νω από 100.000 λίρες. Κά-
που στο δρόμο ή θησαυρός
έχάθηκε. Διάφορες εξηγή-
σεις δόθηκαν για την εξα-
φάνισι αυτή. 'Η επικρατέ-
στερη όμως ήταν ότι 14 και
πλέον κιβώτια γεμάτα χρυ-
σάφι έθάρτηκαν κάπου σ'
ένα μέρος 40 μίλια από την
σιδηροδρομική γραμμή. Τή
δήλωσι αυτή έκαμε στις
άγγλικές άρχές κάποιος
'Ολλανδός, ή οποίος είχαν
επιζητήσει από την ομάδα
των οπαδών του Κρούγερ,
που παρέστη στην απόκρυ-
ψη του θησαυρού. Μαζί του
είχε και τον σχετικό χάρ-
τη.

Όταν όμως οι 'Αγγλοι
έφθασαν στο μέρος που τους
είχαν υποδείξει ή 'Ολλαν-
δός προδότης, ήταν άργά.
Κάποιος άλλος είχε έπισκε-
φθώ τό μέρος και είχε πά-
ρει τον θησαυρό. Ποιός ή-
μως ήταν αυτός και πού
πήγε τον θησαυρό, κανείς
δεν τό έμαθε μέχρι σήμερα.

NORMAN EVERETT

**ΠΟΙΑ είναι ή άλυγώτερη θάλασσα της
ύψηλιν;**

Την ιδιότητα αυτή
την έχει μόνον ή Νε-
κράς Θάλασσα, στην
οποία από τό πολύ ά-
λάτι δεν βυθίζεται
τό ανθρώπινο σώμα,
αλλά έπιπλέει, χωρίς
τή βοήθεια των χεριών ή των πο-
διών. Τό νερό της Νεκράς Θαλάσ-
σης είναι επίσης τόσο άλυμρό, που
είναι αδύνατο να πλυθώ κανείς μ'
αυτό ή να κολυμήσει. Τού προκαλεί
ανυπόφορες φαγούρες και δερματι-
κά εξανθήματα.

Η χημεία, παρά τις μεγάλες προ-
όδους και τις ποικίλες συνθέσεις
της, δεν έπέτυχεν ακόμη να φτιάσει
νερό θαλασσινό, όπως δεν κατάρθω-
σε να συνθέσει νερά μεταλλικά σαν
τού Βισώ ή του Κάρλσμπαντ, παρα-
δείγματος χάριν.

**ΑΠΟ ΠΟΤΕ είναι γνωστή ή ασθένεια
του «ύπνου»;**

Ο λήθαργος, ή φρι-
κτητή αυτή ασθένεια που
ναρκώνει τό ανθρώπι-
νο σώμα για πολλές
ήμερες είναι παλιά
ασθένεια. 'Η μακρο-
τέρα περίπτωση ή-
θάργου είναι της «κοιμώμενης» του
Τενέλ της Γαλλίας. 'Η Μαργαρίτα
Μποζεβάλ από τό Τενέλ της Γαλλίας
κοιμήθηκε κατόπιν μιας ισχυράς
συγκινήσεως την 29 Μαΐου 1883 σε
ήλικία 16 έτών και ξύπνησε επί ένα
τέταρτο της ώρας μόνον την 2 'Ιου-
λίου 1901 για να πεθάνη άμέσως.
Κατά τό διάστημα αυτό των 18 χρό-
νων δεν ξύπνησε ούτε για ένα λεπτό,
ήταν αδύνατη σαν σκελετός και ή-
μως ή σφυγμός της ήταν κανονικός,
καθώς και ή λειτουργία της καρδιάς
της.

**ΠΟΣΑ είναι τα μοναχικά τάγματα των
καθολικών και ποιά είναι τα κυριότερα;**

Στή Δυτική έκκλη-
σία υπάρχουν 350 χι-
λιάδες καλόγηροι δι-
αφόρων δογμάτων, ά-
πό τους οποίους 163.
000 άρρενες και οι
υπόλοιπες καλόγριες!

Η δύναμής των κατά τάγμα είναι ή
ακόλουθη: Φραγκισκανοί 55 χιλιά-
δες, 'Αδελφοί (Φερ) των σχολείων
52 χιλ., 'Ιησουίται 8 χιλ., Μοναχοί
νοσοκόμοι 6 χιλ., Λαζαρισται 2 χιλ.,
'Αντωνιακοί 2 χιλ., 'Αδελφοί της Λυ-
τρώσεως 1.500, Θεοτινοί 1000, 'Ερη-
μίτες 1000, Βενεδικτινοί 5 χιλ., Δο-
μινικανοί 4 χιλ., Κιστερίνοι και Γρα-

πιτσίνοι 4 χιλ., Αύγουστίνοι 4 χιλ.,
Καρμελίτες 4 χιλ., και άλλοι 20 χιλ.
Μασιρίται, Εύκτηριανοί, Σουλτικια-
νοι κ. ά.

Η δύναμις των καλογραιών κατά
τάγμα είναι ή ακόλουθη: Φραγκι-
σκανοί 25 χιλ., 'Αδελφοί των σχο-
λείων 12 χιλ., 'Αδελφοί 'Ιεράς Καρ-
δίας 1000, 'Αδελφοί 'Αγίου 'Ιωσήφ
65 χιλ., 'Αδελφοί 'Αγίου Καρύλου
Βαρβαίου 4 χιλ., Δομινικανοί 3 χι-
λιάδες, Κιστερίνοι 1000, 'Αδελφοί
Παρθένου 10 χιλ., 'Αδελφοί Παναγί-
ας 8 χιλ., 'Αδελφοί Ούρσουλιναι 6.
500, 'Αδελφοί 'Αχράντου Σταυρώσε-
ως 5 χιλ., και 55 χιλ. Βιγαναι, Πτω-
χαί, Δούλοι του Χριστού, Θυγατέρες
του 'Αγίου Πνεύματος, 'Αδελφοί Κα-
λού Ποιμένος, Γυναικες 'Αγίας Εύ-
χαριστίας, 'Αδελφοί Ναζαρέτ κ. ά.

**ΠΩΣ γνωρίζουμε ότι ένα νερό είναι πό-
σιμο;**

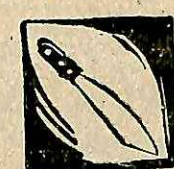
Τό νερό για να είναι
πόσιμο πρέπει να εί-
ναι διαυγές, άχρουν,
άοσμο και δρυσέρο
(7-10 βαθμών). Δεν
πρέπει να περιέχει πε-
ρισσότερο από 0,5
γραμμάρια μεταλλικές ουσίες και 2
χιλιοστά του γραμμ. οργανικές ου-
σίες κατά λίτρον. Δεν πρέπει να πε-
ριέχει επίσης παράσιτα, ούτε μικρο-
βία. Αυτά όσον άφορψ την χημικήν
άλάλυσιν.

Πρακτικώς όμως, για να καταλά-
βη κανείς ότι ένα νερό είναι πόσιμο,
πρέπει να άποδείξει πως δεν περιέχει
ένα θάκιλλον που ή παρουσία του
φανερώνει καθαρά τό μόλυβδο. Ο
θάκιλλος αυτός λέγεται κοιλιάκι-
λος. Συνεπώς ένας θακτηριολόγος
μπορεί να μάς βεβαιώση αν ένα νε-

ΖΩΑ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ
Πολλά ζώα είναι έγγεγραμμένα στους
πρόλογους διάφορων κρατών. Και
τά ζώα αυτά ποτέ δεν άπεργούν και ποτέ
δεν ζητούν αύξηση των άποδοχών των.
Στό Γιβραλτάρ, είναι έγγεγραμμένοι στον
πρόλογισμό ένας γάβρος και μερικοί
πίθηκοι. Ο Ρουφός, ή Περιοκός γάτος
του 'Αγγλικού θησαυροφυλακείου είναι έγ-
γεγραμμένος για 1 σελίνι και 6 πένες
την έβδομάδα και ή γάτα των άρχών
του Γραφείου Στατιστικής για ένα σελ-
ίνι. Στό Ντομίνγκο, ή γάτα του 'Υπουρ-
γικού Συμβουλίου του Μπένος 'Αίρες
είναι έγγεγραμμένη για 6 πένες τον μήνα.
Οι τράγοι που συντηρούνται ως άμασκοί
στα διάφορα συντάγματα, προσδοκούνται
με την ίδια βάση όπως και οι μουσικοί.
Οι γάτες των ταχυδρομικών γραφείων που
προστατεύουν έναντι των παντικών τους
ταχυδρομικούς σάκκους συντηρούνται υπό
των Τ.Τ.Τ. της Γαλλίας με δαπάνην 4
φράγκων την έβδομάδα. Προσδοκούνται
επίσης πολλές γάτες από τό κράτος για
να φυλάξουν τις κρατικές σιταποθήκες.
'Επί πλέον δεν πρέπει να ξεχνάμε τους
διαφόρους στρατιωτικούς και αστυνομι-
κούς σκύλους που συσσιτούνται άκριβώς
όπως και οι όπλίται.

ρό είναι πόσιμον ή όχι.

**ΠΟΣΟ παλιά είναι ή χρήση του μα-
χαίριού;**

Στά θάρβαρα χρόνια
της ανθρωπότητας τό
μαχαίρι έχρησιμοποιεί-
το πρό πάντων ως όπ-
λο κατά των θηρίων
και πολύ άργότερα έ-
γινε αντίκειμενο κα-
θημερινής σχεδόν χρήσεως.

Προτού χρησιμοποιηθώ στη βιομη-
χανία ή σίδερος, ή ανθρωπος κατε-
σκεύαζε μαχαίρια από σκληρό 'Ιν-
δοκάλαμο, όστρακα και δόντια καρ-
χαριών. 'Αργότερα άρχισαν να γί-
νονται μαχαίρια από πέτρες και οι
πρώτοι που κατεσκεύασαν σιδερένια
και χαλύβδινα μαχαίρια ήσαν οι Ι-
θαγενείς της Σιδηρίας. 'Απ' αυτής
της άπόψεως οι Σιδηρίτες ήσαν τό-
τε οι πιο άνεπτυγμένοι άπ' όλους
τους λαούς της Ευρώπης και της
'Ασίας. Όταν επί τέλους άνεκαλύ-
φθ ή τέχνη να γίνεται σκληρότερος
ή σίδηρος και να μεταβάλλεται σε
χαλύβα, τότε και τα μαχαίρια έγί-
ναν αντίκειμενα κοινής χρήσεως.

ΠΩΣ ξελεκαίξει τό μάραρο;

Βάζετε σε μία μπο-
τίφια 80 γραμμάρια
ξυνό λεμονιού, 400
γραμμ. λινέλαιο και
60 γραμμ. πατατά-
λευρο. Τό ανάκατεψ-
τε δυνατά προτού τό
μεταχειρισθώ και έπειτα αλείψετε
με τό μίγμα αυτό τό μέρος που έχε-
τε να καθαρίσετε, τό τρίβετε δυνατά
και τό σκουπίζετε μ' ένα καθαρό
πανί.

ΠΟΙΑ δένδρα έχουν τα μεγαλύτερα φύλλα;

Ο Φοίνις «ίνάγια»
που συναντάται στις
όχθες του 'Αμαζονίου,
έχει φύλλα που φθά-
νουν συνήθως σε μή-
κος 15 μέτρων και
πλάτος 3,5! Στην Κεϋ

λάνη συναντάται επίσης ένα είδος
φοίνικος με γιγάντια φύλλα, που οι
Ιθαγενείς χρησιμοποιούν για την κα-
τασκευή υποστέγων. Πρέπει να μνη-
μονευθώ ακόμα και ή «όμπρέλλα μα-
νόλια» που μερικά από τα φύλλα
της θα μπορούσαν να προφυλάξουν
πάνω από δεκαπέντε πρόσωπα από
τις καυστικές ακτίνες του ήλιου.

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΤΟ «ΜΕΝΟΥ» ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος για έναν αστέρα του κινηματογράφου είναι ο κίνδυνος της παχυσαρκίας. Γιατί, για φαντασθείτε έναν αστέρα της οδόννης, του οποίου είναι γνωστή η κομψότης, να παρουσιασθή ξαφνικά σ' ένα φιλμ με κοιλιά και μάγουλα, με περιφέρειες τρομακτικές και άνοικτονόμητες σάρκες! Όλη του η καλλιτεχνική δόξα θα μεταβληθί σε ιλαρότητα.

Αλλά πώς να αντιμετωπίση κανείς αυτόν τον κίνδυνο του οποίου άμεσος βοηθός είναι η όρεξις;

Οι μάγοι του Χόλλυγουντ εσκέφθηκαν μιὰ δίαιτα διαρκείας 18 ημερών στην οποία πρέπει να υποβάλλονται όλοι οι αστέρες των οποίων το βάρος τείνει ν' αυξηθί.

Ίδου πώς έχουν διανεμηθί τα καθωρισμένα φαγητά, κατά την διάρκεια της δεκαοκταήμερου διαίτης:

Το πρωινό δεν είναι καθόλου ικανοποιητικό, ούτε και αλλάζει κατά την διάρκεια των 18 ημερών: μισό «γκράντ-φρουίτ» (ένα είδος πορτοκαλλιού και κίτρου) και έναν καφέ. Το «μενού» του με-

σημεριού και του βραδυού δεν είναι και τόσο πλούσιο, αλλά έχει ποιότητα. Ίδου τι θα φάη ο υπό διαίταν αστέρας:

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: ένα αυγό, όκτώ φέτες κίτρο, σαλάτα, μισό «γκράντ-φρουίτ», καφέ. Δείπνο: δυο αυγά, μία ντομάτα, λίγη σαλάτα, μισό γκράντ-φρουίτ, καφέ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: ένα πορτοκάλι, εν' αυγό, δυο φρυγανιές, τσάι. Δείπνο: ένα μπιφτέκι, λίγη σαλάτα, μία ντομάτα, μισό γκράντ-φρουίτ, καφέ (ή τσάι).

ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: όπως την πρώτη ημέρα. Δείπνο: ένα παιδάκι άρντισιο χωρίς πάχος και χωρίς σάλτσα, τρία σέληνα, εν' αυγό, δυο έλφές, μισό γκράντ-φρουίτ, σαλάτα, καφέ.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: τυρί γλυκό, μία ντομάτα, μισό γκράντ-φρουίτ, ψωμί ψημένο, καφέ. Δείπνο: ένα μπιφτέκι, ένα κομμάτι τουρτα, μισό γκράντ-φρουίτ.

ΠΕΜΠΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: ένα πορτοκάλι, ένα παιδάκι άρντισιο, τσάι. Δείπνο: μισό γκράντ-φρουίτ, δυο αυγά, μία ντομάτα, τσάι.

ΕΚΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: ένα πορτοκάλι και τσάι. Δείπνο: ένα μικρό λουκάνικο, δυο φρυγανιές, ένα πορτοκάλι, τσάι.

Σ' αυτό το σημείον ο υπό διαίταν αρχίζει νά διαμαρτύρεται, γιατί η νήστεια είναι πολύ αυστηρή.

Και γι' αυτό αλλάζει το μενού:

ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: μισό γκράντ-φρουίτ, δυο αυγά, μία ντομάτα, δυο έλφές, καφέ. Δείπνο: μία κοτολέτα, έξη φέτες κίτρο, δυο έλφές, μία ντομάτα, σαλάτα, μισό γκράντ-φρουίτ, καφέ ή τσάι.

ΟΓΔΩΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: μία κοτολέτα, σαλάτα, ένα γκράντ-φρουίτ (όλόκληρο αυτή τη φορά), καφέ. Δείπνο: δυο αυγά, λίγα σπανάνια, τέσσερα σπαράγγια (μετρημένα), δυο φρυγανιές, μισό γκράντ-φρουίτ, τσάι.

ΕΝΑΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: εν' αυγό, μία ντομάτα, μισό γκράντ-φρουίτ, τσάι. Δείπνο: λίγη σαλάτα, φρούτα (τίποτε άλλο).

ΔΕΚΑΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: ένα παιδάκι άρντισιο, σαλάτα, μισό γκράντ-φρουίτ, τσάι. Δείπνο: λίγη σαλάτα, φρούτα.

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: τσάι με φρυγανιές. Δείπνο: ένα μπιφτέκι, σέληνο, έλφές, μία ντομάτα, τσάι.

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: μισή γαρίδα, ένα μπισκότο, ένα γκράντ-φρουίτ και καφέ. Δείπνο: μία κοτολέτα, μία ντομάτα, ένα πορτοκάλι, τρεις έλφές.

ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: εν' αυγό, ψωμί ψημένο, ένα γκράντ-φρουίτ. Δείπνο: ένα μπιφτέκι, σαλάτα, σέληνο, ένα γκράντ-φρουίτ, καφέ.

ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: εν' αυγό, ψωμί ψημένο, ένα γκράντ-φρουίτ, καφέ. Δείπνο: ένα μπιφτέκι, μία ντομάτα, ένα γκράντ-φρουίτ, καφέ.

ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: ένα αυγό, ψωμί ψημένο, μία ντομάτα, ένα γκράντ-φρουίτ. Δείπνο: μία κοτολέτα, δυο ντομάτες, ψωμί ψημένο, ένα γκράντ-φρουίτ.

ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: εν' αυγό, μία ντομάτα, ένα γκράντ-φρουίτ και καφέ. Δείπνο: ένα μπιφτέκι, σπανάνια, ένα πορτοκάλι.

ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: μία κοτολέτα, σαλάτα, ένα γκράντ-φρουίτ. Δείπνο: ένα μπιφτέκι, σαλάτα, μία ντομάτα, σέληνο, έλφές.

ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ ΗΜΕΡΑ: Γεύμα: ένα αυγό, μία ντομάτα, μισό γκράντ-φρουίτ, καφέ. Δείπνο: ψάρι τηγανητό, σπανάνια, και μισό γκράντ-φρουίτ.

Κι' έτσι τελειώνει η περίοδος της διαίτης. "Αν τώρα, ύστερα απ' αυτή την χρονική περίοδο των δέκα όκτώ ημερών, ο καλλιτέχνης δεν χάση την όρεξί του, αν δεν χάση την υγεία του κι' αν διατηρή ακόμα το γαμόγελό του, αυτό σημαίνει πως γεννήθηκε για τον κινηματογράφο. Χ.

Σ ΚΑΝΔΑΛΛΑ

Η "Αναμπέλλα δεν πρόκειται νά «εξανυρίση» πλέον στο Χόλλυγουντ. Οι "Εταιρίες αναγκάστηκαν νά διαλύσουν τα συμβόλαιά που είχαν μαζί της, διότι ο κόσμος απειλεί νά την σκυρίεξη εάν τολμήση νά «εξανυρισθί» σέ ταινία.

Οι σεμνότυφοι "Αμερικανοί έθεώρησαν πολύ «σκανδαλώδη» τον σύνδεσμό της με τον νεαρόν Τάυρον Πόουερ.

Κατά πάσαν πιθανότητα, η "Αναμπέλλα δεν θά πάη ούτε και στην "Αγγλία!

Και προσάλλει τώρα τó έρώτημα:

— Ο ώραιος Τάυρον θά την ακολουθήση ζαργε στην... κακή μοίρα της;

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Εάν έπεφτε καμιά βόμβα στην "Αμερικανική κινηματογραφούπολι, δεν θά έκανε περισσότερο θόρυβο και όλοι δεν θά έμεναν περισσότερο κατάπληκτοι, από ό,τι συνέβη με την τελευταία αποκάλυψη:

Ενώ όλοι μιλούσαν για τó ειδύλλιο της Παλέρ Γκοντάρ με τον Τσάρλυ Τσάπλιν και έθεωρούσαν βέβαιον ότι θά έγίνονταν συντόμως οι γάμοι τους, μία ώραιαν πρωίαν η Παλέρ υπέγραψε κάποιο επίσημο έγγραφο ως κυρία "Ισάρλι Τσάπλιν κι' έτσι απεκαλύφθη ότι οι γάμοι είχαν γίνει πρό πολλού, χωρίς κανείς νά τó αντιληφθί!

ΔΥΟ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΑΙΤΙΑ ΔΙΚΗΣ

Πρόκειται για τά δύο φιλμ που έγυριθονσαν τελευταίως τó «Σουέζ» και τó «Τιτανικός».

Τό πρώτο είνε η ιστορία της διώρυγος του Σουέζ και η ζωή του Φερδινάνδου Λεσσέφ. Οι απόγονοι όμως του Λεσσέφ έκαναν δική και έζητησαν νά απαγορευθί η προβολή του, διότι, καθώς λέγουν, είνε ανακριβές και δυσφημεί τόν πρόγονό του, έπειδή τόν παρουσιάζει ως ευνοούμενο της Εγγένιας ντ' Μονταγιο, συζύγου του Ναπολέοντος ΙΙΙ.

Τό δεύτερο είνε τó ναυάγιο του «Τιτανικού», αλλά η "Εταιρία εις την οποίαν ανήκει ο «Τιτανικός» λέγει ότι αυτό τó φιλμ θίγει τά συμφέροντά της και ζητούν την απαγόρευση της προβολής του.

Η "Νόρμαν Σήρερ έλαβε ως δώρον μίαν έπιταγήν 100.000 δολλαρίων, για την συμφωνία που έκλεισε με έναν μεγάλο οίκο μόδας του Παρισιού, νά λανσάρη τά μοντέλα του στην "Αμερική.

Αυτότελής νουβέλλα από τά άριστουργήματα της γαλλικής φιλολογίας

Ο Ρόμπερτ Ταίλντορ και η Μώρην Ο' Σουλλίβαν, τó ιδανικότερο ζευγάρι του Χόλλυγουντ νυρίζουν και πάλιν μαζί μιὰ μεγάλη ταινία στα στούντιο της Μέτοο-Γκόλντουϊν.

Μία ώραία

πελάτισσα

ΤΗΝ ημέρα που η Βιδιάν Λαλάντ μπήκε μέσα στο μεσιτικό γραφείο του οποίου ήμουν διευθυντής, δεν φανταζόμουν πως θα έμπαινα σε μια καινούργια φάση, την πιο όνειρευμένη και την πιο άπιστευτη, της ζωής μου.

Κάθε μέρα έβλεπα αρκετές όμορφες γυναίκες ώστε να μπορώ να τις αντιγράψω χωρίς να ταράζομαι. Αυτή ή κ. Λαλάντ, με τα σκοτεινά μάτια της, το φλογόκοκκινο στόμα της, με τη φανταχτερή όμορφη, τυλιγμένη μέσα σ' ένα ακριβό γούνινο παλτό, δεν ήταν παρά μια πελάτισσα περισσότερο, άξια να μου δώσει καμιά καλή δουλειά. Την δέχτηκα φυσικά με μεγάλη ευγένεια και αφού ρίξαμε μαζί μια ματιά στα επιπλωμένα διαμερίσματα που μπορούσαν να της κάνουν, της έπρότεινα να τα επίσκεψθι με κάποιον υπάλληλό μας.

— Πώς; Δεν θα πάμε μαζί; με ρώτησε μ' ένα μορφασμό.

Προφασίσθηκα τις πολλές μου ασχολίες, τις υποθέσεις μου και είχα ακουμπήσει ήδη το χέρι μου στο κουρόνι όταν ένα γαντοφορεμένο χεράκι έπιασε ελαφρά το δικό μου.

— Σας παρακαλώ κύριε! Καταλάβετε τόσο καλά αυτό που χρειάζομαι. Δεν μου άρεσει ν' απευθύνωμαι σε κατώτερο. Συνοδεύετε με σείς.

Σήκωσα τους ώμους κάπως δυσαρεστημένος. Ένα καπρίτσιο πλούσιας γυναίκας! Έν τούτοις υποτάχθηκα σ' αυτή την ιδιοτροπία. Στο κάτω-κάτω, δεν ήταν και σπουδαία υποθέσεις αν έχανα μια ώρα από τον καιρό μου. Δεν μπορούσα ν' αφήσω μια υπόθεση που προσηλώνονταν βαρύνοντα. Κάθησα λοιπόν στο μικρό αυτοκίνητάκι που διηύθυνε μόνη της, πλάι της, και αρχίσαμε την επιθεώρησή μας.

Έπρεπε να είμαι υπερβολικά δειλός ή μετριοφρων για να μη αντιληφθώ άμέσως πως η ώραία πελάτισσα μου ήταν γοητευμένη μαζί μου. Μπαίνοντας στο πρώτο διαμέρισμα που θρυσκόταν στον κατάλογο, με άγγιξε ελαφρά. Σε κάθε δωμάτιο στεκόταν για να συζητήσει μαζί μου σαν να είμαστε νεόνυμφοι και ζητούσαμε να πιάσουμε σπίτι. Τα βλέμματά της και οι κινήσεις της με διασκέδαζαν. Ήμουν ανύπανδρος, χωρίς κανένα δεσμό, κανένα θάρος. Αλήθεια... γιατί όχι; συλλογιζόμουν.

Η επίσκεψή μας διήρκεσε δυό ώρες. Στο τέλος ή κ. Λαλάντ διάλεξε ένα μικρό διαμέρισμα πολύ μοντέρνο. Είχε τρία δωμάτια, μπάνιο, εξώστες με λουλούδια και άλλα τρία βοηθητικά δωμάτια. Πλήρωσε προκαταβολικά, με το χαμόγελο στα χείλη μια τριμηνία και δήλωσε πως ήταν ένθουσιασμένη από το γραφείο μας.

— Δεν έχω παρά μια απαίτηση, πρόσθεσε. Πρέπει να έρθη ο διευθυντής να κάμει τα εγκαίνια.

Της υποσχέθηκα να ικανοποιήσω αυτή την επιθυμία της, και χωρίστηκαμε, αφού φίλησα το γαντοφορεμένο χέρι της που σκόρπιζε ένα άρωμα μεθυστικό. Την έπομένη έκαμε την μετακόμισι και την μεθεπομένη με είχε καλέσει στις δώδεκα το βράδυ για γεύμα στο καινούργιο της σπίτι. Ήμουν δέδαιος πως θα είμαστε μόνοι οι δυό μας και αυτές τις δυό ημέρες πολλές φορές έπιασα τον εαυτό μου ν' απασχολήται μ' αυτή την ώραία πελάτισσα. Η τακτική της είχε απόλυτη επιτυχία. Τα σκοτεινά της μάτια, το σαγηνευτικό άρωμά της, οι προκλητικές κινήσεις της και ο τρόπος που είχε νατυλιγεται με νωχέλια κάθε τόσο στην ζιμπελίνα της, έρχονταν διαρκώς στην σκέψη μου. Ήταν πραγματικά μια πολύ ώραία γυναίκα, περιβεβλημένη με τον χρυσό φωτισμό που δίνουν η πολυτέλεια και η κομψότητα. Σούσε μόνη, ήταν ελεύθερη, χήρα ή ζωντοχώρα, ανεξάρτητη οικονομικά και το αίσθημα που ένοιωσε για μένα ήταν φανερό. Κυτάχθηκα πολλές φορές στον καθρέφτη και με κάποια περηφάνεια παρατήρησα πως σε ηλικία 45 ετών ήμουν ακόμη αρκετά νέος ώστε να γοητεύσω μια ώραία κυρία, και μάλιστα χωρίς να το ξέρω.

Φυσικά, ούτε στιγμή δεν πέρασε από το νου μου η ιδέα πως η Βιδιάν Λαλάντ μπορούσε να είναι κάτι περισσότερο από μια άλλη ευχάριστη περιπέτεια. Αν δεν είχα παντρευθί σ' αυτή την ηλικία, ήταν ακριβώς εξ' αιτίας αυτής της ταπεινής ιδέας που είχα για τις γυναίκες. Ήμουν εξαιρετικά απησυχολημένος με τις υποθέσεις μου, αποφασισμένος να διατηρήσω ύπωσή-ποτε και ν' αυξήσω την περιουσία μου, παρ' όλες τις δυσκολίες της εποχής. Εκτός αυτού η διεύθυνσις του μεσιτικού γραφείου μου με απορροφούσε τόσο πολύ ώστε δεν είχα καθόλου καιρό ν' αφιερώσω στις γυναίκες. Πήγαινα μόνο σ' εκείνες που μου έδιναν την λιγότερη ενόχληση, δηλαδή στις γυναίκες του ημι-κόσμου και σ' άλλες τέτοιου είδους. Η φιλοσημασία τους και η ποταπότης τους μου προξενούσαν αηδία και είχα σχηματίσει την πεποίθησι πως όλες ήταν ίδιες. Να φορτωθώ μια σύζυγο που θα σπαταλούσε ασυλλόγιστα το χρήμα που είχα κερδίσει ενώ με τόσο σκληρή δουλειά και που θα με κούραζε με τις ιδιοτροπίες της; Αξίζει τον κόπο;

Ύστερα από ένα τελευταίο δεσμό χωρίς συνέχεια, πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος χωρίς να μπλέξω σε τέτοιου είδους περιπέτειες. Είχα μετάσχει εκείνη την χρονιά σε κάτι επιγειακό-

σεις εξαιρετικά επικερδείς, είχα παίξει στο Χρηματιστήριο και κέρδισα, οι δουλειές μ' απασχολούσαν περισσότερο από κάθε άλλη φορά και δεν σκεπτόμουν τίποτα άλλο.

Έν τούτοις όμως, ύστερα από την μακρά αυτή περίοδο της απομονώσεως, μια γυναίκα συντροφιά, μου φάνηκε μια δικαιοσύνη και ευχάριστη διασκέδασις. Όλα τα άνδρικά μου ένστικτα, αρχίζοντας από τον εγωισμό, είχαν κολακευθί. Έτοιμά-στηκα λοιπόν με κάποια συγκίνηση να πάω στο σπίτι της Βιδιάν Λαλάντ και, θέλοντας να της κάμω ένα κομπλιμέντο, απλόηθηκα μ' ένα πελώριο μπουκέτο από άλλα τριαντάφυλλα, των οποίων το χρώμα και η βελούδινη όμορφη, θύμιζαν τον δικό της φλογερό τύπο.

★

Όπως περίμενα, βρήκα την νεαρή γυναίκα μόνη της στο κομψό διαμέρισμα, μέσα στο γλυκό ημίφως. Όμως, αντί για το μικρό κούρ σοντέ που σερβίρουν σ' αυτές τις περιπτώσεις συνήθως, μια καμαριέρα «στυλ» μάς σερβίρισε ένα περιφρηνό γεύμα. Ήταν φανερό πως η κ. Λαλάντ μπορούσε να χτυπήσει το κουδούνι όποτε ήθελε για την καμαριέρα της κι αυτό έρχι-ριχνε κάποια ψυχρότητα ανάμεσά μας. Την πρώτη στιγμή σκέφτηκα θυμωμένος:

— Ποζάρει για κυρία του κόσμου!..

Αλλά πρὸς μεγάλη μου εκπλήξι, κατά την διάρκεια του γεύματος, κάναμε μια συζήτηση εξαιρετικώς ενδιαφέροντα. Η ώραία οικοδόποινα, πιο γοητευτική ακόμα από την τελευταία φορά, μέσα σ' ένα εξαίσιτο φόντο από σατέν μαύρο που άνα-δείκνυε όλη την λεπτή γραμμή της σιλουέττας της, δείχτηκε μια από τις σπάνιες εκείνες γυναίκες που ενδιαφέρονται για τις υποθέσεις και ξέρουν να μιλήσουν. Μου έκαμε μια θαυμάσια έκθεση της καταστάσεως του Χρηματιστηρίου και της αγοράς. Έβλεπε την τέχνη να κάμει τον σύντροφό της να μιλάει κι έτσι σε λίγο, χωρίς να καταλάβω κι' εγώ πως, βρέθηκα στην ανάγκη να της εμπιστευθώ πράγματα που δεν θα τα έλεγα σε κανένα άλλον.

Μετά το γεύμα πήραμε τον καφέ και καπνίσαμε μερικά τσιγάρα μέσα στο σαλόνι, που είχε επιπλωθεί με πολύ γούστο και όπου τα δικά μου τριαντάφυλλα είχαν την πιο τιμητική θέσι. Όταν η Βιδιάν-στην σκέψη μου την φώναξα κιόλας έτσι—μου πρόσφερε το κουτί με τα τσιγάρα, έπιασα το γυνικό της μπράσσο και ακούμπησα τα χείλη μου. Αλλά δεν μπόρεσα να προχωρήσω. Είχα ένα τρόπο πολύ λεπτό, πολύ επιτήδειο να καταλάβω πως της άρεσα υπερβολικά, αλλά πως ήταν μια γυναίκα πληγωμένη από την ζωή, με παρελθόν περιπετειώδες και τρικυμισμένο και έπρεπε να της φέρεται κανείς με πολλή προσοχή.

Τα μεσάνυχτα έφυγα από το σπίτι της με έντελως διαφορετική διάθεση και διαφορετικές σκέψεις απ' ό,τι είχα έρθει. Ήμουν καταγοητευμένος από την χάρη της και την εξυπνάδα της και είχα την απόλυτη βεβαιότητα πως μου παρουσιάζονταν μια εξαιρετική τύχη.

Αυτή η βραδιά ήταν η πρώτη από μια ολόκληρη σειρά που επανολοούθησε. Δεν μου άρεσει καθόλου το θέατρο και οι άλλες νυχτερινές διασκέδασις και αντελήφθηκα μ' ανακούφισι πως η Βιδιάν συμμεριζόταν τα γούστα μου. Ένα καλό γεύμα στο χαριτωμένο σπίτι της, μια ευχάριστη κουβεντούλα, κανένας περίπατος μ' αυτοκίνητο, ακριβώς ό,τι μου άρεσε. Πραγματι-κώς δεν είχα συναντήσει στη ζωή μου άλλη γυναίκα πιο λογι-κή, Δομώμαζα μια ευχαρίστησι που δεν είχα νοιώσει έως τότε, καθώς της διηγόμουν τις επιτυχίες μου, τις προσπάθειές μου, τις φιλοδοξίες μου. Και κάθε μέρα πιστοποιούσα πως οι συμβουλές, που μου έδινε ήταν τόσο πολύτιμες, όσο και οι συμβουλές ενός εμπειρογνώμονος.

Ένας μήνας πέρασε έτσι και δεν μπορούσα πια ν' αναλάβω τίποτα χωρίς να ρωτήσω την Βιδιάν. Όταν δεν μου τηλεφω-νούσε το πρωί ανησυχούσα και την έπαιρνα εγώ. Αν δεν γευ-ματίζαμε μαζί, η βραδιά μου φαινόταν άδεια κι' ατέλειωτη. Με λίγα λόγια ήμουν γερά τσιμπημένος.

Τα μικρά προνόμια που μου έδινε η Βιδιάν είχαν ως αποτέ-λεσμα να με συνδέσουν περισσότερο μαζί της. Όπωςδήποτε φο-βόμουν να καταστρέψω την εύτυχία μου με μια υπερβολική τόλμη, γιατί είχα καταλάβει την λεπτότητα των αισθημάτων της. Η φίλια αυτής της μυστηριώδους γυναίκας που εναρμόνιζε τα γούστα της τόσο καλά με τα δικά μου, μου ήταν απαραίτητη.

Πολλές φορές δοκίμασα να μάθω καμιά λεπτομέρεια σχετική με το παρελθόν της. Αλλά τα όριά της μάτια σκιαζόνταν από τόση λυπή, τόση μελαγχολία, που αισθανόμουν τον εαυτό μου άδικηρο κι' αδέξιο και άλλαξα άμέσως θέμα συζητήσεως. Μου είχε δώσει να καταλάβω πως ο άτυχος γάμος της, που είχε καταλήξει στο διαζύγιο, ήταν γι' αυτή η πιο θλιβερή ανάμνησις και προτιμούσε να μη το σκέπτεται. Όταν συλλογιζόμουν κα-λύτερα, εύρισκα πως είχε δίκιο. Η επιφυλακτικότης μ' έκαμε δειλό. Άλλωστε ήξερα αρκετά γι' αυτήν. Οι γονείς της, πλού-σιοι εμπροσθενόμενοι, είχαν πεθάνει, αλλά της είχαν αφήσει μια περιουσία που της έπρεπε να ζή άνετα. Άγαπούσε την απομό-νωση και την είχε τραβήξει κάτι σε μένα από την πρώτη συζή-

μή. Μερικές λέξεις από τη βελουδένια της φωνή, με τάραζαν περισσότερο κι' από όμοιολογίες πραγματικές. Ήμουν μαγνη-τισμένος από τη δυνατή της προσωπικότητα. Αυτή η γυναίκα, όμορφη σαν άλλο τριαντάφυλλο που στην αρχή φάνηκε πως προσφερόταν κι' ύστερα αποτραβιόταν τόσο απότομα, με μεθού-σε. Η άπροσδόκητη δυσκολία, ήταν ένα θέλγητρο παραπάνω.

— Φτωχή φίλη! συλλογιζόμουν. Φοβάται μήπως υποφέρει ακόμα.

Και αυτός ο φόβος όμως ήταν εξαιρετικά κολακευτικός για μένα.

Τέλος, για να μη πολυλογώ, σιγά-σιγά, χωρίς κι' εγώ να καταλάβω πως, ήρθα στην ιδέα του γάμου. Η ζωή χωρίς την Βιδιάν μου φαινόταν άνουσια. Για πρώτη φορά σε ηλικία 45 ετών αισθάνθηκα την ανάγκη ενός συντρόφου. Όλες μου οι ώριμες θεωρίες υπέρ της ελευθερίας και κατά του γάμου, γκρε-μίζονταν. Δικαιολογούμην απέναντι του εαυτού μου, με την σκέψη πως η Βιδιάν δεν ήταν μια γυναίκα σαν τις άλλες. Και πραγματικώς, σε λίγο βεβαιώθηκα.

Θυμώμαι σαν τώρα το βράδυ που της ζήτησα να γίνει γυ-ναίκα μου. Στην γλυκεία ζεστασιά του σπιτιού της, καθόμαστε πάνω στο ντιβάν πλάι-πλάι. Κάτω από το ροδίνο φως μιας λάμπας, τα χαρακτηριστικά της Βιδιάν, φαινόταν πιο ευγενι-κά ακόμα, σαν εξαυλωμένα. Φαινόταν υπερβολικά νέα, για γυ-ναίκα 35 ετών. Ώραία, έξυπνη, ν' αγαπάη τη ζωή του σπιτιού, να καταλαβαίνει τόσο πολύ από υποθέσεις... ποτέ δεν θα μπο-ρούσα να βρω μια τέτοια σύντροφο. Συνεκέντρωνε όλα τα χα-ρίσματα.

Σαν να είχε μαντέψει τις σκέψεις μου η Βιδιάν άφησε το τσιγάρο της ατέλειωτο στο τασάκι και ύψωσε το βλέμμα της επάνω μου. Διάβασα στα μάτια της μια συγκρατημένη φλόγα, μια πρόκληση λεπτότατη. Κάτω από την επιφυλακτικότητά της και την προσωπική της ψυχρότητα, αυτή η μελαγχολία με τα κερασένια χείλη ήταν ικανή για τον μεγαλύτερο, τον πιο άγριο έρωτα. Μου φάνηκε πως ένοιωσα την συγκίνησή της. Έσκυψα και την φίλησα μ' όρμη. Για πρώτη φορά δεν μου αντιστάθηκε. Αλλά ύστερα από το φιλή μας, με ρώτησε, κυττάζοντάς με με άπειρη αγάπη:

— Θά μ' αγαπάς πάντα;

Ένα μήνα αργότερα, παρουσιαζόμασταν μπροστά στον δή-μαρχο...

Η νέα μου

δακτυλογράφος

ΥΣΤΕΡΑ από τον μήνα του μέλιτος που πέρασαμε ταξιδεύ-οντας στις θόριες θάλασσες και στα φιόρδ, εγκατασταθή-καμε σ' ένα μικρό διαμέρισμα στο Νείγυ, γαμήλιο δώρο δικό μου στην Βιδιάν. Ήταν ένα σιτάκι υπέροχο, απ' αυτά

Θέλοντας να την κολακεύω περισσότερο, απλόηθηκα μ' ένα ώραίο μπουκέτο από άλλα τριαντάφυλλα.

που μόνον ένας μεσίτης μπορούσε να βρή. Άφησα στην γυ-ναίκα μου να επιπλώσει το σπίτι μας όπως ήθελε. Η διεύθυν-σις του σπιτιού και οι υποθέσεις ήταν τα δυό πράγματα που την ενδιέφεραν.

Όπως πάντοτε, διέκειτο πολύ έχθρικά πρὸς την κοσμική κί-νησι, ίσως και περισσότερο απ' όσο έπρεπε. Γιατί πολλές φο-ρές ήμουν υποχρεωμένος για διάφορες δουλειές να καλώ ανθρώπους στο σπίτι μου για γεύματα, ή και να δέχωμαι προσ-κλήσεις. Σ' αυτές τις περιστάσεις η Βιδιάν που ήταν πάντοτε τόσο ψυχραμένη και λογική μ' εξέληγχε με την νευρικήότητά της. Θά έλεγε κανείς πως απέφευγε τους φίλους μου. Πότε εύρισκε την τελευταία στιγμή ένα πρόσχημα για ν' αποφύγη την αγγαρεία, ή και όταν την έκανε συντόμευε τις επίσκεψεις σε γελοίο σημείο. Η κ. Βιδιάν Τρεβελέρι, πρώην Βιδιάν Λα-λάντ, είχε στον κύκλο της την φήμη πολύ ώραίας γυναίκας, αλλά κάπως άκοινωνήτης, κι' αυτό με στενοχωρούσε. Προσπα-θούσα να την κάμω να λογικευθί αλλά γρήγορα αντελήφθη πως η Βιδιάν, όταν κανείς της έφερνε αντίρρηση, ήξερε να γί-νεται πολύ δύστροπη. Έπεφτε σε μια επίμονη όσο και μυ-στηριώδη σιωπή και αντίτασσε ένα ύφος αδιάφορο και παγω-μένο σ' όλες μου τις προσπάθειες.

Κάτι έπίσης που δεν καταλάβαινα ήταν το ότι μ' όλα αυτά είχε ένα πάθος που άπαντάται σ' όλες τις γυναίκες. Η Βιδιάν λάτρευε τα κοσμήματα και δεν έχανε καμιά ευκαιρία να μου ζητήσει να της αγοράσω. Έφθανε να της κάμω και την παρα-μικρότερη νύξι σχετικά μ' αυτό το ζήτημα για να κλεισθί σε μια αινιγματική σιωπή. Τα μαύρα της μάτια τότε πετούσαν σπινθές που μ' έκαναν ν' ανατριχιάζω με την αγριότητά τους και ήξερε να διακόπτει κάθε οικειότητα μεταξύ μας για πολλές ημέρες.

Μ' όλα αυτά λάτρευα τη γυναίκα μου. Έξασκουσε επάνω μου μια έπιρροή που διαρκώς αύξανε. Μου παρουσιαζόταν ακόμα πιο δυνατή και πιο γλυκεία απ' ό,τι νόμιζα και ήξερε και η ίδια πολύ καλά την επιβολή της επάνω μου. Έκλεινα λοιπόν τα μάτια μπροστά στις μανιές και τις ιδιοτροπίες της. Το έρ-οιχνα στην φιλοσοφία και συλλογιζόμουν πως κάθε γυναίκα έχει τα ελαττώματά της και πως τα δικά της δεν ήταν άσφα-λώς τα χειρότερα.

Ύστερα από τριών ολόκληρων μηνών κοινή ζωή, δεν ήξερα για το άτομό της περισσότερα απ' ό,τι ήξερα την πρώτη ημέρα. Έκείνη όμως δεν άγνοούσε τίποτα απ' ό,τι με άφορούσε. Το ενδιαφέρον της για τις υποθέσεις μου ήταν αξιοθαύμαστο. Έξ-εκαλοουθούσε να μου δίνη πολύτιμες συμβουλές και συγχρόνως μάθαινε και τις παραμικρότερες λεπτομέρειες σχετικά με τις δουλειές μου. Μεταξύ άλλων με παρότρυνε ν' ασφαλίσω τη ζωή μου για ένα μεγάλο ποσό. Η ασφάλεια ήταν φυσικά υπέρ αυτής όπως άλλωστε πολλά χαρτιά του αυτού είδους. Εγώ, αντιθέτως, ούτε είχα ιδέα σε τί συνιστάτο η δική της περιου-σία... Αυτά φυσικά ήταν άπιστευτο για έναν έμπειρο οικονομο-λόγο σαν έμένα, αλλά πολλές φορές υπάρχουν περιπτώσεις στη ζωή που κι' ο μεγαλύτερος μαθηματικός δεν ξέρει να πη πόσα κάνουν τέσσερα και τέσσερα. Μόλις έβλεπα τα φρούδια της Βι-διάν να ζαρώνουν και το στόμα της να σουφρώνη, άλλαξα ά-μέσως θέμα συνομιλίας και απέφευγα να την ρωτήσω. Στο κά-τω-κάτω, τί μ' ενδιέφερε;

Ήμουν εύτυχισμένος μαζί της, περισσότερο μάλιστα απ' ό,τι είχα φαντασθί και δεν εύχόμουν παρά μονάχα ένα πράγμα: Να εξακολουθήσει αυτή η εύτυχία.

Χωρίς αμφιβολία η συζυγική μας ζωή θα είχε συνεχισθί με τον τρόπο που είχε προβλέπει η Βιδιάν, αν δεν με άφηνε έν-τελως άπροσπτα η δακτυλογράφος μου. Μια από τις παλαιότερες υπαλλήλους του γραφείου μου είχε πάρει κάποια κληρονομιά και με είδοποίησε πως θα έπαυε να εργάζεται. Τηλεφώνησα σ' ένα γραφείο εξευρέσεως εργασίας που μου συνέστησε πολλές στενοδακτυλογράφους. Φυσικά ήθε-λα να έχω μια έμπειρη και ικανή υπάλληλο και γι' αυτό δεν αποφάσισα άμέσως. Αφού δήλωσα σε πολλές πως θα τες είδοποιούσα αν είχα ανάγκη από τις υπηρεσίες τους, διέταξα τον κλητέρα να φέρη μέσα την δεσποινίδα Μαρσέλ Βινύ που μου συνιστάτο ιδιαίτέρως.

Μόλις μπήκε μέσα, λίγο έλειψε να βάλλω τις φωνές. Αυτά τα μαύρα μάτια, τα λεπτά φρούδια, το σαρκώδες στόμα... ήταν ίδια τα χαρακτηριστικά της Βιδιάν. Ήταν μια σωσίας της γυναίκας μου, λίγο πιο ηλικιωμένη και πιο ήρεμη, πιο διακριτική. Αυτή η γυναίκα, αν και αρκετά διατηρημένη, φαινόταν πως πλησία-ζε τα σαράντα. Ήταν πολύ ελαφρά θαμμένη, απλό ντυμένη και το βλέμμα της ήταν ήρεμο και γλυκό. Αυτή η έκφρασις των ματιών της, που ήταν τόσο όμοια με της γυναίκας μου, με σπανδάλιζε.

Όταν άνοιξε το στόμα της να μιλήσει, αναπήδησα. Αυτή η θαυμάια, βελουδένια φωνή που συγκινούσε τόσο πολύ!.. Δεν ήταν δυνατόν. Θά ήταν από την οικογένεια της Βιδιάν. Έν τούτοις λεγόταν Βινύ και η γυναίκα μου—αυτή ήταν το μόνο που ήξερα από την προηγούμενη ζωή της—λεγόταν Ροσέ.

Ύστερα από μερικές άσημαντες φράσεις που ανταλλάξαμε με την υποψηφία γραμματέα μου, δεν μπόρεσα να κρατηθώ και τη ρώτησα :

—Μήπως είσθε συγγενής με την οικογένεια Ροσσέ;

Με κάποια έκπληξη μου απάντησε άρνητικά. 'Αλλά εγώ επέμεινα :

—'Αλήθεια, δεν ξέρετε την κ. Λαλάντ, το γέννο Ροσσέ;

—Όχι, κύριε, δεν την ξέρω.

Αυτή η καταπληκτική ομοιότητα λοιπόν δεν ήταν παρά ένα παιχνίδι της φύσεως; Αυτό με διασκέδασε και κράτησα την δίδα Βινύ περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε. Φαινόταν εξ' άλλου μια έμπειρη κι' εύσυνειδητη υπάλληλος. Οι συστάσεις της ήταν πολύ καλές, αλλά η εταιρία στην οποία εργαζόταν είχε πτωχεύσει και από δυο χρόνια τώρα ήταν χωρίς δουλειά. Παρ' όλη της την διακριτική στάση, κατάλαβα πως είχε άμεση ανάγκη απ' αυτή την θέσι. Την παρατήρησα από πιδ κοντά, πράγμα που δεν τ'ό είχα κάνει για καμιά υπάλληλό μου και από πολλές λεπτομέρειες της τουαλέττας της, μάντεψα μια φτώχεια που κρυβόταν όσο καλύτερα μπορούσε και που γι' αυτό ακριβώς ήταν πιδ συγκινητική.

Ήταν δώδεκα παρά δέκα, όταν ο κλητήρας ήρθε και μου άγγειλε πως η γυναίκα μου με περίμενε στ' άμαξι. Συχνά έχοταν έτσι να με πάρη από τ'ό γραφείο, αλλά πιστή στην ανθρωποφοβία της, δεν ανέβαινε ποτέ επάνω και δεν μιλούσε ποτέ στους υπαλλήλους. Αυτή τη φορά, επειδή δρισιόταν εκεί ή τις Βινύ, μου ήρθε μια ξαφνική ιδέα :

—Πέστε στην κυρία ν' ανεβή! είπα.

Και πρόσθεσα, στρεφόμενος στην υποψηφία γραμματέα μου:

—Δεσποινίς, θέλετε να μείνετε μερικά λεπτά άνωμα; Θα ήθελα να σας συστήσω στην γυναίκα μου.

Δέχτηκε πρόθυμα. 'Η καυμένη θα σκεπτόταν ότι αυτό ήταν ένα σημείο πως θα την προσελάμβανα.

Όσο για μένα, διασκέδαζα τρομερά με την σκέψη πως θα έβλεπα την γυναίκα μου δίπλα στη σωσία της. Έτσι θα μπορούσα να κρίνω ασφαλέστερα αν ή ομοιότης της ήταν τόσο εκπληκτική όσο μου είχε φανή στην αρχή. 'Η Βιδιάν, θα διασκέδαζε κι' αυτή σαν έμένα.

'Η Βιδιάν παρουσιάστηκε στην πόρτα φορώντας στους ώμους της ένα ρενάρ άρξαντέ.

Μια φωνή άντηχησε :

—Τερέζα!

Και σχεδόν ή ίδια θελούδινη φωνή, απήντησε :

—Μαρσέλ!

Κύτταζα σαστισμένος τις δυο γυναίκες. 'Όσο γνωρίζονταν λοιπόν; 'Η δεσποινίς Βινύ είχε φωνάξει!

—Τερέζα!

Και ή γυναίκα μου της απήντησε :

—Μαρσέλ!

Τί σημαίνουν όλα αυτά; 'Η Βιδιάν τώρα ήταν χλωμή και κάτω από τ'ό ζωωμένα φρύδια της άστραφτε μια λάμψη πολύ επικίνδυνη. 'Η τις Βινύ σιγδάλαιγε.

—Πάψε! διέταξε ή Βιδιάν.

Αυτή ή επιτακτική και ξερή διαταγή με άφησε κατάπληκτο. Μά αυτή πραγματικώς ήταν ή Βιδιάν, ή γυναίκα :

'Η τις Βινύ, σκοπούσε νευρικά τ'ό μάτια της και γυρίζοντας σ'έ μένα, μου είπε με μια φωνή που έτρεμε :

—Με συγχωρείτε... Δεν φανταζόμουν πως θα έβλεπα την αδελφή μου.

—Την αδελφή σας! Έκαμα. Μά μου είπατε πως δεν γνωρίζατε την οικογένεια Ροσσέ!

'Η Βιδιάν στράφηκε σ'έ μένα :

—'Η Μαρσέλ δεν είναι Ροσσέ, εξέγησε ξερά. Είναι σχεδόν αδελφή μου. Όταν ήμουν μικρή με υιοθέτησε κάποια άλλη οικογένεια. Δεν έχωμε ιδωθή από πολύ, πολύν καιρό, Σου τ'ό είχα πη, Μαξιμ, πως υπάρχουν πολλά θλιβερά πράγματα στο παρελθόν μου. Είναι καλύτερα να μην επανέλθωμε σ' αυτό τ'ό ζήτημα. Έκοψα κάθε δεσμό με τ'ό παλιό μου περιβάλλον.

Αυτή ή τελευταία φράσις είχε τονισθή τόσο πολύ ώστε ή Μαρσέλ Βινύ κοκκίνισε και κτερίνισε διαδοχικά. Σηκώθηκε με πολλή αξιοπρέπεια και είπε :

—Σ'έ ανησυχία έντελως άκουσίως, Τερέζα. 'Όπωςδήποτε είμαι πολύ εύχαριστήμένη που σ'έ βλέπω παντρεμένη.

Με μια ελαφρά κίνησι του κεφαλιού χαιρέτησε και διευθύνθηκε προς την πόρτα. 'Η Βιδιάν δεν έκαμε καμιά κίνησι για να την σταματήσει. Έτρεξα άμέσως :

—Μά, Βιδιάν, τί είναι αυτά; Δεν πιστεύω ν' αφήσης την αδελφή σου να φύγη έτσι!

Μου απήντησε μ' ένα ψυχρό, άτσάλενο βλέμμα που έν τούτοις δεν κατώρθωσε να με σταματήσει.

—Μείνετε, σ'ας παρακαλώ, δεσποινίς Βινύ. Δεν είναι λόγος αυτός να φύγετε, επειδή ή γυναίκα τ'ό προσημαμένου σας έτυχε να είναι αδελφή σας.

Τ'ό μαύρα μάτια της Βιδιάν φωτίστηκαν ξαφνικά :

—'Α! Τώρα καταλαβαίνω, μουμούρισε. Παρουσιάστηκε σ'έ

σένα γι' αυτή την θέσι που άδειασε!

—Ακριβώς! Και ή καταπληκτική ομοιότης που είχατε με παρακίνησε να σ' ανεβάσω εδώ πάνω για να την ιδής.

Οι δυο γυναίκες ήταν άμιλτες. 'Αρχισε να μ'ας βαραίνει κάποια στενοχώρια. 'Ηξεραν ασφαλώς κάτι και οι δυο που έγω άγνοούσα. Έκνευρισμένος, αλλά προσπαθώντας να φανώ ήρεμος, είπα :

—Δεν ξέρω τ'ό παρελθόν, αλλά από την στιγμή που συναντήκατε τώρα δεν θα κάνατε καλύτερα να τ'ό θάψετε και να γίνετε πάλι δυο αγαπημένες αδελφές; 'Ελάτε να γευματίσετε μαζί μας, δεσποινίς Βινύ, ή καλύτερα, Μαρσέλ.

Στ'ό μάτια της επισκεπτρίας μου, που ήταν άκομη ύγρα, είδα μια λάμψη εύγνωμοσύνης. Και αυτό με συνεκίνησε παρ'όλα αυτά.

'Όποιες κι' αν ήταν οι σχέσεις τους πριν, ή Βιδιάν τώρα ήταν προνομιούχος. Παντρεμένη, πλούσια, εύτυχημένη, είχε τ'ό δικαίωμα να περιφρονή την φτωχή αδελφή της που έκλιπαρούσε μια θέσι στενοδακτυλογράφου!

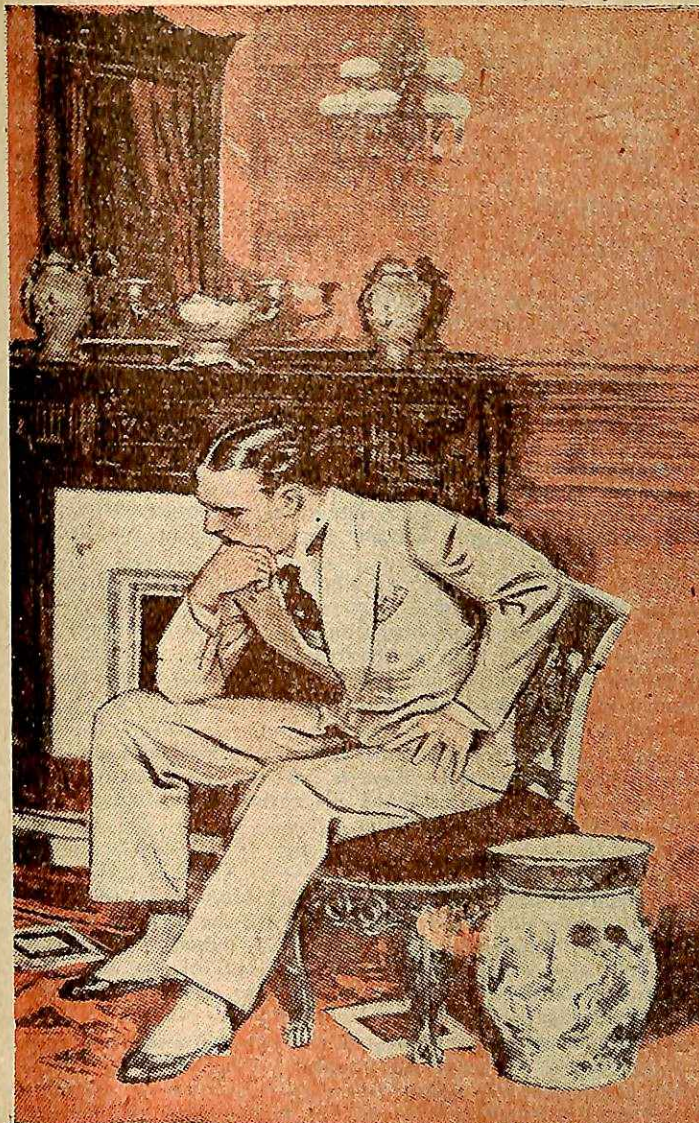
Μερικά λεπτά ή Βιδιάν έμεινε σιωπηλή. Ύστερα είπε άργά :

—Είμαστε σύμφωνοι. Έλα μαζί μας, Μαρσέλ.

'Αλλά είχα πολύ δυνατή την έντύπωσι πως υποχωρούσε μότο και μόνο από ύπολογισμό.

Οι δύο άξελφές

ΑΥΤΟ τ'ό γεύμα ήταν πραγματικό μαρτύριο. 'Η Βιδιάν μιλούσε στην αδελφή της σαν σ'έ μια ξένη, για χίλια δυο πράγματα τελείως άσημαντα κι' εδιάφορα. Μέσα σ'ό κομψό μας σαλόνι, τ'ό φτωχικό ντύσιμο της Μαρσέλ, ήταν μια παραφρονία. Προσπάθησα όσο μπορούσα καλύτερα να τ'ό δώσω θάρρος, αλλά κι' έγω ή ίδιας ήμουν στενοχωρημένος. Τί μυστήριο ήταν αυτό; Γιατί ή Βιδιάν μου είχε κρύψει πως ήταν υιοθετημένη; Δεν λεγόταν λοιπόν στην πραγματικότητα Βιδιάν

'Η γυναίκα αυτή άρχισε να γίνεται για μένα ένα άξεδιάλυτο και σκοτεινό μυστήριο.

Ροσέ, αλλά Τερέζα Βινύ!

Μετά τ'ό γεύμα πρότεινα στην Μαρσέλ να την πάω σπίτι της με τ'ό αυτοκίνητο. 'Η Βιδιάν, άμέσως, δέχτηκε να μ'ας συνοδέψη και, πάλι, κατάλαβα πως δεν τ'ό έκαμε από άγάπη προς την αδελφή της που είχε ξαναβη. Τότε γιατί; Δεν μπορούσε να είναι τίποτε άλλο, παρά ή φόβος μήπως αυτή ή απροσδόκητη συγγένισσα μου έκαμε τίποτα συνταρακτικές αποκλήψεις. Αύτ'ό ήταν. Φοβόταν να μ' αφήση μόνον μαζί της.

Καθώς πλησιάζαμε στη συνοικία της—καθόταν σ' ένα μικρό ξενοδοχείο σ'έ μια άπομακρυμένη γειτονιά—ή Μαρσέλ γινόταν πιδ νευρική. Με παρακάλεσε να σταθώ στην γωνιά τ'ό δρόμου, αλλά, καθώς δεν καταλάβαινα τ'ό λόγους της παρακλήσεώς της, σταμάτησα ακριβώς μπροστά στην πόρτα τ'ό ξενοδοχείου που ήταν άθλιο σ'έ εμφάνισι. Μια χοντρή γυναίκα, που θα ήταν ασφαλώς ή ξενοδόχισσα, στεκόταν σ'ό κατώφλι.

Καθώς είδε την Μαρσέλ ν'ε καταβαίνει από τ'ό αυτοκίνητο, της φώναξε δυνατά :

—'Α! Τώρα έχετε και πλούσιους φίλους, ε; 'Θά έκαναν άγια, αν έπληρωναν τ'ό ενοίκια που χρωστάτε.

Δυο δάκρυα έλαμψαν σ'ό μάτια της Μαρσέλ που είχε γίνει κατακόκκινη. Είχα ανάγκη από τόν θυμό μου. Πλησίασα την ξενοδόχισσα και της είπα ξερά :

—Πόσα σ'ας χρωστάει ή τις Βινύ;

—Τέσσερες μήνες από τότε που...

—Σ'ας ρωτώ πόσα;

—Χίλια φράγκα ακριβώς.

Έβγαλα ένα χιλιάριο από τ'ό πορτοφόλι μου και τ'ό έδωσα στην γυναίκα που με τ'ό μάτια ορθάνοιχτα από την έκπληξη, μουμούριζε διάφορες εύχαριστίες.

—Μαρσέλ, είπα ύστερα επιτακτικά. 'Ετοιμάστε γρήγορα την βαλίτσα σας και έλατε μαζί μας. 'Θά σ'ας περιμένωμε εδώ για να σ'ας πάρωμε σ'ό σπίτι. Δεν δέχομαι καμιά άντισησι.

'Η Μαρσέλ έξαφανίστηκε στη σκάλα. 'Η Βιδιάν μέσα σ'ό αυτοκίνητο, έτρωγε τα νύχια της, πράγμα που ήταν πολύ άκομψο, που μαρτυρούσε μια έξαιρετική νευρικότητα και που μου έκαμε κατάπληξι εκ μέρους της.

—Σ'έ συγχάριω για τόν ρόλο τ'ό άδν Κιχώτη που παίξεις!

έκαμε είρωνικά.

—Βιδιάν! 'Θ' αφήσης την αδελφή σου να πεθάνη της περνας;

'Η Βιδιάν έσφιξε τ'ό χείλη της.

—'Ακουσε, Μαξιμ. Δεν θέλω να την ταπεινώσω σ'ό μάτια σου, αλλά ήσυμπεριφορά της σ'ό νεύατα της δεν ήταν καθόλου καλή. Σώθηκα απ' αυτή την οικογένεια και απ' αυτό τ'ό περιβάλλον από τ'όους θετούς μου γονείς, τ'όους Ροσσέ και δεν θέλω να ξαναπέσω εκεί μέσα.

Αυτά όλα που έλεγε ή Βιδιάν φαίνονταν πολύ πιθανά. 'Αλλά γιατί άντηχούσαν σ'ε αυτιά μου σαν επιφυλλίδα εφημερίδος;

'Η διαγωγή της Μαρσέλ δεν ήταν καλή; Είχε θαυμάσιες συστάσεις, από τις όποιες μερικές έχρονολογούντο από δέκα πέντε χρόνια σ'ό γραφείο που είχε εργασθή. 'Όλες ετόνιζαν εξαιρετικά κι' επέμεναν στην τιμιότητά της και στην εύσυνειδησία της. Και τ'ό μάτια της! Αυτά τ'ό μάτια... Ήταν ίδια με της Βιδιάν, αλλά μυστηριώδη κι' αινιγματικά, λιγότερο παθητικά, πιδ ήρεμα, και φαίνονταν σαν να ζητούσαν λίγο ψωμί, λίγη άγάπη.

—'Αγάπη μου, είπα σοβαρά. 'Όποιες κι' αν είναι οι παληές άμαρτίες της Μαρσέλ, δεν νομίζεις ότι πρέπει να την συγχωρήσωμε; Είμαστε τόσο εύτυχημένοι! 'Ας δώσωμε και σ'ε αυτήν ένα μικρό μέρος από την εύτυχία μας. Σ'ε βεβαίω πως ποτέ δεν θ'ά μπορούσα ν' αφήσω σ'ε αυτό τ'ό άθλιο ξενοδοχείο μια γυναίκα που σου μοιάζει τόσο πολύ.

'Η Βιδιάν χαμογέλασε ελαφρά και με χάιδεψε σ'ό μάγουλο. 'Αλλά έβλεπα καλά πως εξακολουθούσε να μένη σκεπτική.

'Εν τούτοις όταν ή Μαρσέλ ξαναγύρισε, την υποδέχτηκε με συμπάθεια. 'Η καινούργια μου γυναικαδελφή ήταν πολύ μακριά από τ'ό να έπωφελήθη τ'όν πλούσιων συγγενών που είχε βρή. Φαινόταν άντιθέτως πολύ στενοχωρημένη από την μειονεκτική της θέσι.

—Σ'ας εύχαριστώ πολύ για την γενναιοδωρία σας, είπε με την βαθεία φωνή της. 'Αλλά για τίποτα σ'όν κόσμο δεν θ'ά ήθελα να σ'ας επιβαρύνω. Ζητάω δουλειά και τίποτα άλλο.

—'Θά σ'ας βρω! απήντησα άμέσως.

'Ενα από τ'ό δωμάτια τ'όν φίλων προωρίστηκε για την Μαρσέλ και πέρασε όλη την ήμέρα της μαζί μας. 'Η Βιδιάν είχε διάφορα ψώνια να κάμη, αλλά τ'ό ανέβαλε και έμεινε σ'ό σπίτι. Κατάλαβα πως με κανένα τρόπο δεν ήθελε να μ'ας αφήση μόνους.

Τ'ό βράδυ, όταν ή Μαρσέλ άπεσούρθη, ή Βιδιάν μου δήλωσε πως δεν μπορούσε πια να γίνη λόγος να προσλάβω την αδελφή της σ'ό γραφείο μου.

—'Θά της βρω κάποια άλλη δουλειά, είπα. Πρέπει να κερδίξη άνετα τ'ό ζωή της. Είναι τ'ό λιγότερο που μπορούμε να κάνωμε, Βιδιάν. 'Αφού εργάστηκε είκοσι δλόκληρα χρόνια, δεν είναι τρομερό να βρίσκει τώρα σ'όους πέντε δρόμους;

'Αλλά μ'ότι κι' αν έλεγα, ή Βιδιάν δεν συνεκινείτο και μου έκανε άληθινή έκπληξι και λύπη να την βλέπω τόσο σκληρή. Αυτή ή άμείλικτη αυστηρότης σ'έ μια γυναίκα ήταν κάτι πολύ άσχημο.

Την άλλη μέρα, μόλις έφθασα σ'ό γραφείο μου, τηλεφώνησα άμέσως σ'ενα γραφείο έξευρέσεως εργασίας για να έχω θετικώτερες πληροφορίες για την δίδα Βινύ. 'Ο διευθυντής την ήξερε προσωπικώς και μου έβεβαίωσε τις συστάσεις της. 'Ηταν μια τελεία υπάλληλος και ή τιμιότης της ήταν υπεράνω κάθε ύποψίας. Σαν να είχε μαντέψει τις ένδεχόμενες σκέψεις μου, ο διευθυντής πρόσθεσε :

—Από άνθρώπους που την γνωρίζουν, ξέρω πως ή περασμένη της ζωή είναι άνεπιληπτή.

'Όσο αν είχε κάνει κανένα σφάλμα θα συνέβη ασφαλώς στην πρώτη της νεότητα. Πούδς θα τόλμούσε να την μεμφή γι'ε αυτό τ'ό τώρα; 'Η Βιδιάν με τόν δομητικό χαρακτήρα της, τ'ό διαζυγίο της, τ'ό έντονα συναισθήματά της, μπορούσε να είναι ή πιδ κατάλληλος κι' αντικειμενικός κριτής!

Ξαναβρήκα σ'ό στίτι αυτές τ'ας δυο γυναίκες που έμοιαζαν τόσο πολύ κι' όμως ήταν τόσο άνόμοιες. Για πούτ'ό πράγμα είχαν άρα γε μιλήσει; 'Η Μαρσέλ ήταν πολύ όχηρη και τ'ό μάτια της ήταν καμμένα.

—Έκαμα μια σκέψη για την Μαρσέλ, είπε ψυχρά ή Βιδιάν. Κάποια φίλη μου διευθύνει μια πανσιόν οικογενειακή στην Βόρειο Γαλλία. Χρειάζεται μια βοηθό, όπως μου έγραψε τελευταίως.

—Μπ! Δεν μου είχες πη τίποτα.

—Προς τί να σου πώ; Δεν θ'ά σ'ε ένδιέφερε.

Πάλι φάνηκε αυτή ή επικίνδυνη λάμψη σ'ό βλέμμα της. Σώπασα και ή Βιδιάν συνέχισε :

—'Η Μαρσέλ μπορούσε ν' αναλάβη θαυμάσια αυτή την δουλειά.

—Σ'ας άρσσει αυτό, Μαρσέλ; ρώτησα.

Έκαμε ένα καταφατικό νόημα που φαινόταν σαν έξαγαν σμένο. Τί μυστηριώδη που ήταν όλα αυτά! Και πως μ'έξεπε νείριζε αυτό τ'ό μυστήριο! 'Όσοσο ένας σύζυγος έχει τ'ό δικαίωμα να ξέρη ποιά είναι ή γυναίκα του, επί τέλους!

«Η συνεννόησις μ' αὐτὴ τῇ φίλῃ ἀπὸ τὴν Βόρειο Γαλλία ἐ-
γινε τηλεγραφικῶς οὕτως ὥστε τὴν ἄλλην ἡμέρα ἡ Μαρσέλ ἦταν
ἐτοιμὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σπίτι μας. Συμφωνήσαμε πὼς θὰ
ἔφευγε τὸ θράδν καὶ πὼς θὰ τὴν συνώδευα. Ἀλλὰ κατὰ τὸ
ἀπόγευμα, ὠθούμενος ἀπὸ ἕνα περιεργό συναίσθημα, ἔφυγα
διαστικά ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Ἦθελα μὲ κάθε τρόπο νὰ βρῶ μόνῃ
τὴν Μαρσέλ καὶ νὰ τῆς μιλήσω. Τὰ μάτια τῆς δὲν μπορούσαν
νὰ μοῦ λένε ψέματα. Θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, χωρὶς ἄλλο.

Ἦταν ἡ ὥρα τέσσαρες ὅταν γύρισα τὸ κλειδί τῆς εἰσόδου
στὴν κλειδαριά. Ποτὲ δὲ γύριζα στὸ σπίτι αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἀνέβηκα τὴν σκάλα καὶ βρέκη στὸ κεφαλόσκαλο τρία πρό-
σωπα. Τὴν Μαρσέλ, ντυμένη μ' ἕνα ταξιδιωτικὸ κοστούμι καὶ
μὲ τὴν βαλίτσα τῆς δίπλα, τὴν Βιβιάν κι' ἕναν ἄγνωστο νέο.

Ἡ Μαρσέλ μόλις μὲ εἶδε χλώμιασε καὶ ἡ Βιβιάν, προσπα-
θώντας νὰ πάρῃ ἕνα ὕφος φυσικὸ μὲ ὑποδέχτηκε μ' αὐτὰ τὰ
λόγια :

—Μπᾶ! Ὁ Μαξιμ αὐτὴ τὴν ὥρα!

—Ξέχασα κάποιο χαρτί πὺν χρειάζομαι, ἐξήγησα. Ἀλλὰ τί
συμβαίνει; Δὲν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ τὸ θράδν ἡ Μαρσέλ;

—Πραγματικῶς, αὐτὸ εἶχαμε συμφωνήσει. Ἀλλὰ ἡ φίλῃ μου
αὐτὴ τηλεγράφησε στὸν ἐξάδελφό τῆς, τὸν κ. Νταλμπέρ, πὺν
μένει στὸ σπίτι τῆς καὶ γυρίζει κι' αὐτὸς σήμερα, νὰ συνοδεύ-
σῃ τὴν Μαρσέλ. Στὸ δρόμο νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν κατατοπίσῃ σχε-
τικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσι. Σκεπθόμενος πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ση-
μασία, ἂν διάζαμε κατὰ μερικὲς ὥρες τὴν ἀναχώρησί τῆς, ἀφοῦ
αὐτὸ εὐκολύνει τὸν κύριο.

Καὶ ἡ Βιβιάν ἐπρόσθεσε ἀδιάφορα :

—Ὁ κ. Νταλμπέρ, ὁ ἀντρας μου.

Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ τοῦ νέου μοῦ ἔκαμε πολὺ κακὴ ἐντύ-
πωσι. Γιατί; Κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα. Ἀλλὰ σὰν ἀπὸ ἐνστικτο πῆρα
πολὺ ἐπιφυλακτικὴ στάσι ἀπέναντί του.

—Θέλετε νὰ φύγετε ἀμέσως μὲ τὸν κ. Νταλμπέρ; ρώτησα
τὴν Μαρσέλ.

Ἦταν πολὺ γλωμῇ κι' ἔκαμε μιὰ κίνησι πὺν μπορούσε νὰ
ἐξηγηθῇ καὶ ὡς ναί, καὶ ὡς ὄχι. Εἶδα πὼς τὸ βλέμμα τῆς
Βιβιάν ἦταν ἐπίμονο καρφωμένο ἐπάνω τῆς σὰν νὰ διέτασσε.
Τὸ χέρι τῆς Μαρσέλ, μέσα στὰ φτηνὰ βαμβακερά τῆς γάντια
πὺν ἦταν μπαλωμένα στὶς ἄκρες, ἔτρεμε. Φοβῶταν! Φοβῶταν
τὴν ἰδίαν τὴν ἀδελφὴ τῆς. Καταλάβαινα πὼς ἐνοιθε ἕναν ἀπέ-
ραντο τρόμο. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ μ' αὐτὸν τὸν
Νταλμπέρ. Εὐτυχῶς πὺν δὲν εἶχα φτάσει πολὺ ἀργά. Μιὰ ἰδέα
μοῦ ἦρθε. Καὶ ἀργά, προσπαθώντας νὰ φανῶ ἥσυχος, εἶπα :

—Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ σκεφθῇτε καλύτερα πρὶν
φύγετε. Θέλετε νὰ πάρετε μιὰ θέσι πὺν δὲν σὰς ταιριάζει
πολὺ καὶ δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός σας. Ἀκούστε. Κάποιος
ἀπὸ τοὺς φίλους μου μὲ ρώτησε ἂν ἤξερα καμμιὰ στενοδοκτι-
λογράφῳ. Στὸ γραφεῖο του θὰ ἐξασκήτε τὸ ἐπάγγελμα πὺν ἔχε-
τε συνηθίσει ἔως τώρα νὰ κάνετε, θὰ πληρώνεσθε καλὰ καὶ δὲν
θὰ ἀναγκασθῇτε ν' ἀπομακρυνθῇτε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Σὰς παρα-
καλῶ ὅπωςδήποτε νὰ μείνετε μερικὲς ἡμέρες στὸ σπίτι μας,
γιὰ νὰ ἐξετάσετε καλύτερα τὴν κατάστασι.

Στράφηκα πρὸς τὸν Νταλμπέρ :

—Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, γιὰ τὴν ἐνέργειά σας. Πρὸς τὸ πα-
ρόν ὅμως ἡ κοινωνία μου θὰ μείνῃ στὸ Παρίσι. Βιβιάν, συνό-
δευσέ τὸν κύριον, δὲν πρέπει νὰ τὸν καθυστερήσωμε καὶ νὰ χά-
σῃ τὸ τραῖν του.

Πῆρα τὴν Μαρσέλ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἔσπρωξα, σχεδὸν
μὲ τὴν βία, πρὸς τὸ σαλόνι. Ἐποφελούμενος τῶν λίγων στιγ-
μῶν πὺν εἶχαμε μείνει μόνον, τῆς ἔβαλα μέσα στὸ χέρι ἕνα τσέκ
πὺν εἶχα ἐτοιμάσει στὸ γραφεῖο καὶ πὺν ἀνέχετο σ' ἕνα πο-
σὸν ἀρκετὰ στρογγυλὸ.

—Ὅριστε, αὐτὸ εἶναι γιὰ νὰ μπορέσετε ν' ἀγαλάβετε ὅ,τι
θέλετε καὶ νὰ μὴ ἐξαρτάσθε ἀπὸ κανένα. Πάρτε το, σὰς παρα-
καλῶ. Σὰς τὸ προσφέρω σὰν ἀδελφός.

Ἡ Μαρσέλ μοῦ ἔσφιξε σπασμωδικὰ τὸ χέρι καὶ μουρμούρισε
μέσα σ' ἕνα λυγμὸ :

—Εἶθε καλὸς! Σὰς εὐχαριστῶ! Ἀλλὰ φοβοῦμαι γιὰ σὰς.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε μέσα ἡ Βιβιάν. Τὸ βλέμμα τῆς
δυθίστηκε σὰν στυλὲτο στὸ βλέμμα τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἡ Μαρσέλ
κοκκίνισε ἔντονα κάτω ἀπὸ τὸ καχύποπτο βλέμμα τῆς.

—Δὲν ἄξιζε δὲ τὸν κόπο, ἔκαμε ἡ Μαρσέλ μὲ μιὰ ξερὴ φωνή,
νὰ κάνῃς τόσον κόπο γιὰ νὰ πάρῃς αὐτὴ τὴν στάσι.

Προσπάθησα νὰ συμβιβάσω τὰ πράγματα, ἀλλὰ μάταια. Τὸ
γῆσμα μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν γινόταν ὅλο καὶ πὺν μεγαλὸ,
πὺν ἀγεφύρωτο. Καταλάβαινα πὼς ἡ Μαρσέλ ζοῦσε διαρκῶς
ὑπὸ τὸ κράτος ἐνδὸς ἀνεξήγητου ὅσο καὶ μεγάλου τρόμου. Τί
μυστικὴ ἐπίδρασι εἶχε ἡ Βιβιάν ἐπάνω τῆς; Καὶ τί ἐσήμαι-
ναν αὐτὲς οἱ λέξεις «φοβοῦμαι γιὰ σὰς»;

Ὅταν ἔμεινα μόνος μὲ τὴν γυναῖκα μου, μοῦ ἔκαμε μιὰ τρο-
μερὴ σκηνή.

—Δὲν ἔβριζε τὴν Μαρσέλ! φώναξε. Φαίνεται ἀθῶα καὶ καλὴ,
ἀλλὰ εἶναι μιὰ ὑποκρίτρια, μιὰ ψεύτρια, μιὰ τρελλή, μιὰ γυναῖ-
κα μ' ἀρρωστημένη φαντασία. Δὲν μπορῶ πιά ν' ἀνεχθῶ τὴν
παρουσία τῆς, μοῦ δίνει στὰ νεῦρα. Μοῦ δηλητηριάζει τὴ δική

μου ζωή.

Δὲν εἶχα τὴν δύναμι νὰ ὑποστῶ περισσότερο τὰ δάκρυα καὶ
τὶς ἐπιπλήξεις τῆς γυναίκας μου. Ἀποκαρμωμένος, ὑποχώρησα.
Ἄλλως τε τώρα πὺν εἶχα ἐξασφαλίσαι πιά τὴν Μαρσέλ ἀπὸ
τὴν πείνα καὶ τὴν δυστυχία, ἤμουν ὅπωςδήποτε πλὺ ἥσυχος γιὰ
τὴν τύχη τῆς.

Ἐνα γράμμα

ἀπ' τῇ Βρεττάνη

ΕΦΥΓΕ τὴν ἄλλην ἡμέρα, εὐχαριστώντας με γιὰ τὴν φιλοξε-
νία μου. Οὐτε ἐκείνη, οὐτε ἐγὼ εἶχαμε κάμει καμμιὰ νύξι
στὴ Βιβιάν γιὰ τὸ τσέκ. Θὰ ἤμουν πολὺ στενοχωρημένος
ἂν κατέβαινε τῆς Μαρσέλ νὰ μοῦ ξαναμιλήσῃ γιὰ τὴ θέσι πὺν
εἶχα τέτοια ἰδέα. Τὸ πρῶι, σὸ πρόγευμα, πὺν ἀνήγγειλε πὼς
εἶχε ἀποφασίσει νὰ πᾶ νὰ βρῇ μιὰ φίλῃ τῆς στὴν Βρεττάνη
γιὰ ν' ἀναπαυθῇ λίγων καιρῶ, πρὶν ἀρχίσῃ πάλι νὰ δουλέυ-
ῃ. Μόλις εἶπε τὴν λέξι «Βρεττάνη», εἶδα πάλι μιὰ λάμφι ἀνακού-
φισως στὸ βλέμμα τῆς Βιβιάν. Μὰ γιατί φοβῶταν ἐπὶ τέλους
τόσο πολὺ μήπως μείνῃ ἡ ἀδελφὴ τῆς στὸ Παρίσι καὶ μιλήσῃ
μαζί μου!

Ἡ Βιβιάν, πῆρε ἡ ἰδίαν τὸ εἰσιτήριο καὶ συνωδέψαμε καὶ οἱ
δύο τὴν Μαρσέλ στὸν σταθμὸ. Πρὸς μεγάλῃ μου ἐκπληξί, αὐτὴ
ἡ γυναῖκα, πὺν ἦταν τόσο ἐπιφυλακτικὴ καὶ τόσο τυπικὴ, τὴν
στιγμὴ πὺν ἀνέβαινε στὴν ἀμαξοστοιχία, μὲ... φίλησε. Γιὰ
μιὰ στιγμὴ ἡ ἀναπνοή τῆς μοῦ χაίδεψε τὸ μάγουλο καὶ ἕνα μουρ-
μούρισμα ἀόρατο ἔφτασε σ' αὐτὰ μου.

Προσέξτε!

Γύρισα στὸ σπίτι μὲ τὴν Βιβιάν, ἐντελῶς σαστισμένος. Πέ-
ρσαν μερικὲς ἡμέρες πρὶν πάρωμε μὲ τὴν γυναῖκα μου τὸν
παλὸ τόνο στὴν συνομιλία. Ἀλλὰ ἡ φυσικότης εἶχε φύγει πιά.

—Προσέξτε!

—Κι' ἀκόμα:

—Φοβοῦμαι γιὰ σὰς!

Τί ἐσήμαιναν αὐτὰ; Τί φοβῶταν; Ἡ Μαρσέλ ἦταν τρελλή
πραγματικὰ ὅπως μοῦ εἶπε τῇ ἡ Βιβιάν, μιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς νευ-
ρωσθεῖς πὺν ἔχουν πάθει μονομανίαν; Ἡ μήπως... ἡ Βιβιάν
μοῦ ἔκρυβε κάτι σκοτεινὸ; Οἱ συνήθειές τῆς, οἱ ξαφνικὲς δυ-
σθυμίες τῆς, μοῦ ἔρχονταν διαρκῶς στὸ νοῦ. Πὼς συνέβη καὶ
παντρεύθηκα χωρὶς νὰ τὴν ἔβρω καθόλου;

Φυσικὰ μπορούσα νὰ ἀναθέσω σὲ καμμιὰ μυστικὴ ἀστυνομία
νὰ διαλευκάνῃ τὸ παρελθὸν τῆς γυναίκας μου, ἀλλὰ ἕνα τέτοιο
πράγμα μοῦ προξενούσε φρίκη. Δὲν εἶχα πάψει νὰ τὴν ἀγαπῶ.
Ἡ ψυχρότης πὺν ὑπῆρχε ἀνάμεσα μὲς ὕστερα ἀπὸ τὸ πέρασμα
τῆς Μαρσέλ μοῦ ἦταν ἀνυπόφορη. Εἶχα συνδεθῇ μὲ τὴν γυναι-
κα μου μὲ τὰ πλὺ στερεὰ δεσμὰ καὶ ἀμέσως προσπάθησα νὰ τὴν
καλοπιάσω καὶ νὰ τὴν συγκινήσω. Ἐνα περὶ μου βραχιόλι
στολισμένο μὲ διαμάντια μοῦ χάρισε ἕνα χαμόγελο εὐγνωμοσύ-
νης καὶ ἐποφελήθηκα τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ συμφιλωθῶ μαζὶ
τῆς. Τί φλογερὰ πὺν ἦταν τὰ φιλία τῆς. Ἦταν ἄδυνάτον νὰ
λέῃ ψέμματα μιὰ γυναῖκα τόσο ἐρωτευμένη. Στὸ κάτω-κάτω
συλλογίστηκα, ὅπως εἶχα συλλογιστῇ πολλὰς φορὲς ἀπὸ τότε
πὺν τὴν γνώρισα, τί μ' ἐνδιαφέρον οἱ οἰκονομικὲς ὑποθέσεις
τῆς; Εἶναι δική μου κι' αὐτὸ μοῦ φτάνει.

Ὅλη τὴν εὐτυχισμένη ἐβδομάδα πὺν περάσαμε, ἡ προειδο-
ποίησις τῆς Μαρσέλ δὲν πέρασε στιγμὴ ἀπὸ τὸ νοῦ μου, καὶ σχε-
δὸν ἔδωκε ἀπὸ τὴν μνήμη μου.

Ἦμουν στὸ γραφεῖο μου ὅταν ἡ καινούργια μου δακτυλι-
ογράφος μοῦ ἔφερε τὴν ἀλληλογραφία μου. Ἐνα ἀπὸ τὰ γράμμα-
τα ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Βρεττάνη. Τὸ ἀνοίξα, ὄχι χωρὶς κάποια
ἀνησυχία. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ Μαρσέλ δὲν μοῦ ἔγραψε στὸ σπίτι
μου, ἀλλὰ στὸ γραφεῖο, δὲν προοιωνίζε τίποτε καλὸ. Δὲν εἶχα
καμμιὰ ὀρεξι νὰ πληροφορηθῶ ὅ,τι δῆποτε σχετικὸ μὲ τὸ πα-
ρελθὸν τῆς Βιβιάν. Μιὰ στιγμὴ μοῦ ἦρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ σχίσω
τὸ γράμμα, χωρὶς νὰ τ' ἀνοίξω. Ἀλλὰ ἡ περιέργεια καὶ πρὸ
παντὸς ἡ ἀνάμνησις τῶν μεγάλων φωτεινῶν ματιῶν τῆς Μα-
ρσέλ, μ' ἐμπόδισαν νὰ τὸ κάμω.

Πρὸς μεγάλῃ μου ἐκπληξί ὁ φάκελλος δὲν περιεῖχε παρὰ ἕνα
ἀπόκομμα ἐφημερίδος. Ἦταν κάποια ἐφημερίδα τοῦ Μπορντώ
πὺν ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ ἑξ ἡμέρας.

Ἐξήτασα μ' ἐκπληξί αὐτὸ τὸ παλὸ κομμάτι πὺν ἦτον κι-
τρινισμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία καὶ πὺν εἶχε τυπωμένη μιὰ φο-
τογραφία κάποιας γυναίκας. Ξαφνικὰ, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, μιὰ
βλαστήμη, ἔφευγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου. Αὐτὴ ἡ φωτογραφία, ἡ
ταν ἡ φωτογραφία τῆς Βιβιάν.

Ἦταν διαφορετικὴ ἡ κόμμωσις, τὸ πρόσωπο κάπως πλὺ νέο,
ἀλλὰ ἦταν ἡ Βιβιάν, δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἐσкупη
μὲ νευρικότητα γιὰ νὰ διαβάσω τὴν λεξάντα πὺν ὑπῆρχε κάτω
ἀπὸ τὴν φωτογραφία.

«Τερέζα Βινύ, γυναῖκα γνάγκστ ερ.»

Μοῦ ἦρθε ἡ ὀρεξι νὰ γελάσω μὲ τὴν καρδιά μου. Τί φάρσα
πάλι ἦταν αὕτη; Ὅπωςδήποτε ἦταν πολὺ χοντροκομμένη κι'
ἀπίστευτη.

Ἐν τούτοις ὅμως, συνέχισα τὴν ἀνάγνωσι.

«Ἡ Τερέζα Βινύ, ἔλεγε ὁ δημοσιογράφος, ἦταν μιὰ ἐπιτη-
δεῖα κλέφτρια πὺν ἀπὸ χρόνια τώρα συνεργαζόταν μὲ μιὰ συμ-
μορία λωποδυτῶν. Εἶχε κάνει μιὰ κλοπὴ κοσμημάτων στὸ σπίτι
τῆς κομῆσως Ν., σὸ ὅποιον εἶχε προσληφθῇ ὡς καμαριέρα,
κατόπιν τῶν ψευδῶν συστατικῶν πὺν εἶχε παρουσιάσει. Αὐτὴ
ἡ κλοπὴ εἶχε κάμει πάταγο. Ἀφοῦ ἀνεκάλυψε τὶς διάφορες
κρύπτες καὶ ἔκαμε τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ σπιτιοῦ, ἔφερε τὴν
νύχτα στὸν πύργο τοὺς συνενόχους τῆς καὶ ὕστερα τὸ εἶχε σκά-
σει μαζὶ τοὺς. Ἡ ἀστυνομία δὲν μπόρεσε νὰ τὴν βρῇ. Κατάρ-
θωσαν νὰ τὴν συλλάβουν ὑπὸ χρόνια ἀργότερα, ὅταν πέθανε
κάποιος μεγαλοβιομήχανος πὺν, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀρρώ-
στειας του, τὴν εἶχε προσλάβει ὡς ἀναγνώστρια. Ἡ νοσοκόμος
πὺν περιποιῶταν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἐξέφρασε κάποιες ἀμφι-
βολίες γιὰ τὸν ξαφνικὸ του θάνατο, γιατί εἶχε πεθάνει, ἐνῷ
πῆγαινε πολὺ καλύτερα καὶ ἦταν πλὺ ἐκτὸς κινδύνου. Εἰδοποίη-
σε τὴν ἀστυνομία καὶ ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑποτιθε-
μένης ἀναγνώστριάς. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπῆρχαν ἀρκετὲς πει-
στικὲς ἀποδείξεις, ἡ Βινύ δὲν μπόρεσε νὰ καταδικασθῇ ὡς δο-
λοφόνος, μόνον ἔκαμε μερικὰ χρόνια στὴ φυλακὴ, ἐξ αἰτίας
τῶν προηγουμένων τῆς κλοπῶν. Ὅπωςδήποτε εἶχε ἐξακριβωθῇ
πὼς εἶχε προσληφθῇ ἀπὸ τὸν βιομήχανο μὲ ψεύτικο ὄνομα καὶ
ψεύτικα συστατικά, κατόπιν πληροφοριῶν πὺν εἶχε συλλέξει
γιὰ τὸν δῆθεν κύριον τῆς καὶ πὺν ἐπέτρεψαν νὰ τὸν ἐπηρεάσῃ
ὅπως ἤθελε. Τώρα εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ μιὰ γυναικεία φυλακὴ
ὅπου εἶχε ἀκόμα τρία χρόνια νὰ μείνῃ καὶ ἡ ἀστυνομία ἔδινε
παντοῦ τὰ χαρακτηριστικά τῆς γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν συλ-
λάβῃ».

★

Εἶχα ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνω καὶ δὲν μπορούσα νὰ συνῆλθω
ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μου. Τώρα ἐξηγοῦσα αὐτὴ τὴν ἀνθρωποφοβία
πὺν εἶχα πάθει. Δὲν ἤθελε νὰ φανῇ στὸν κόσμο, ἀπὸ φόβο μή-
πως τὴν ἀναγνωρίσῃ κανεὶς. Καταλάβαινα ὅλο τὸ σχέδιό τῆς
καὶ τοὺς ἐλιγμούς τῆς, ὅπως εἶχε κάμει καὶ μὲ τὸν δυστυχισμέ-
νο βιομήχανο. Εἶχε συλλέξει ἐπὶ πολὺν καιρὸ καὶ μ' ἄπειρη
ἐπιτηδεσιότητα πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὸ ἀτομὸ μου καὶ ἔτσι
ἐπὶ ὅλην τὴν ταυτότης τῶν γούστων μας καὶ ἡ συμφωνία μας
σ' ὅλα τὰ ζητήματα, πὺν μὲ εἶχε τόσο σαγηνεύσει. Εἶχα συμπτῇ-
σει τὸ δόλωμα σὰν χάνος. Τί ἡσυχία πὺν ἦταν!

Γιὰ νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστέψω πὼς βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ κάθε
συμφέρον εἶχε ὑποκριθῇ τὴν πλούσια γυναῖκα—τὸ ἐνοῖμο πὺν εἶ-
χε πληρώσει προκαταβολικὰ περιλαμβανόμενα στὰ ἐξόδα τῆς ἐ-
πιχειρήσεως. Καὶ ἐγὼ τὰ εἶχα πιστέψει ὅλα αὐτὰ σὰν βλάκας,
πὺν ἦταν ὅσο ἐξυπακούει.

Τώρα ἐπίσης ἐξηγοῦσα καὶ μὲ πόση διαύγεια—τὴν λατρεία
τῆς γιὰ τὰ κοσμήματα, τὴν ἑξαιρετικὴ ἀντίληψι καὶ κατανοή-
σιν πὺν εἶχε στὶς ὑποθέσεις. Τὸ ἐνδιαφέρον πὺν ἔδειχνε γιὰ
τοὺς λογαριασμούς μου, τοὺς ὁποίους ἤλεγχε μόνῃ τῆς, τὴν ἀ-
νησυχία τῆς γιὰ ὅλες τὶς δουλειές. Ἐνοίωσα ἕνα ῥιγὸς νὰ μὲ
διατρέξῃ ὅταν συλλογίστηκα πὼς μὲ εἶχε πείσει ν' ἀσφαλίσω τὴ
ζωή μου γιὰ ἕνα μεγάλο ποσὸν πὺν ἦταν φυσικὰ ὑπὲρ αὐτῆς,
καὶ ἀκόμη ὅτι εἶχε ἕνα δεύτερο κλειδί ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό
μου.

Εἶναι ἀπερίγραπτο τὸ συναίσθημα πὺν μὲ πλημμύρισε προ-
στὰ τὴν ἀμείλικτη πραγματικότητά, μπροστὰ τὸ γεγονός ὅτι
ἡ γυναῖκα πὺν ἀγαποῦσα ἦταν μιὰ κλέφτρια, μιὰ τυχοδιώκτρια,
μιὰ ἀπατεών, καὶ ἴσως... δολοφόνος... Ἦταν φρικτὸ, ἀβά-
σταχο.

Τὸ μόνο πράγμα πὺν μοῦ ἔμενε νὰ κάνω ἦταν νὰ εἰδοποιήσω
ἀμέσως τὴν ἀστυνομία, καὶ νὰ προκαλέσω τὴν σύλληψι τῆς Βι-
βιάν, αὐτῆς τῆς ψεύτικης Βιβιάν τῆς ὁποίας δὲν ἤξερα οὔτε τ' ὄ-
νομα. Καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω τὸ ταχύτερο, πρὶν νὰ εἶναι πολὺ
ἀργά... Ἀλλὰ... τὴν ἀγαποῦσα αὐτὴ τὴν γυναῖκα πὺν εἶχε ψυ-
χὴ ληστού. Ἐνοιωθα γι' αὐτὴ μιὰ τυφλή, σχεδὸν θερησκευτικὴ
λατρεία καὶ παρ' ὅλο πὺν τὰ πράγματα ἦταν πλὺ φανερά, προ-
σπαθοῦσα νὰ τῆς βρῶ κάποια δικαιολογία. Ἰσως εἶχε παντρευ-
τῇ γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὴν τυχοδιωκτικὴ κι' ἐγκληματικὴ ζωὴ
πὺν ἔκανε πρῶτα. Ἰσως νὰ μὴν εἶχε σκοτώσει τὸν βιομήχανο,
ἀλλὰ νὰ τὸν εἶχε κλέψει μόνον. Γιατί, ἐπὶ τέλους, δὲν ὑπῆρχε
καὶ καμμιὰ πειστικὴ ἀπόδειξις. Ἰσως ν' μ' ἀγαποῦσε πραγμα-
τικὰ καὶ νὰ ἤθελε νὰ ζήσῃ ἡσυχὰ καὶ τίμα τὸ πλὺ μου. Ἡ
μουν ἐτοιμὸς νὰ τὰ ἔχασω ὅλα, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ εἶμαι βέβαιος
γιὰ τὰ αἰσθημάτων τῆς.

Καὶ μοῦ φαίνεται, πὼς μὲ τέλεια συνείδησι τῆς πράξεώς μου,
θὰ ἔκλεινα τὰ μάτια ἂν δὲν ἦταν στὴ μέση αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τῆς
ἀσφαλείας τῆς ζωῆς μου. Τί ἀνάγκη εἶχε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀσφά-
λεια, ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπωφεληθῇ;

Σωρεύστηκα σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ προσπάθησα ἄδικα νὰ πνί-
ξω τοὺς λυγμούς μου. Ὅχι, δὲν ἦταν δυνατόν. Ἡ Βιβιάν, ἡ
γυναῖκα μου, πὺν κρατοῦσα κάθε βράδυ στὴν ἀγκαλιά μου, δὲν
περίμενε παρὰ τὴν κατάλληλῃ εὐκαιρία γιὰ νὰ μὲ στελῇ στὸν
ἄλλον κόσμο!

Μ' ὅλα ταῦτα, ξαναγύρισα στὸ σπίτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὅταν
τὴν εἶδα νὰ καθίσαι ἡρεμα κοντὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ νὰ μοῦ
χαμογελᾷ πάνω ἀπὸ τὰ λουλούδια, σκέφτηκα πὼς θὰ εἶχα ὁ-
νειρευθῇ. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἐπιδόσεις, μιὰ κακὴ

παραίσθησις πὺν θὰ ἔφευγε γρήγορα.

Ἡ Μαρσέλ χωρὶς ἄλλο εἶχε κατασκευάσει μονῃ τῆς ἐκεῖνο
τὸ ἀπόκομμα τῆς ἐφημερίδος. Φίλησα τρυφερὰ τὴν γυναῖκα μου,
κάθησα δίπλα τῆς κι' ἀρχισα νὰ τῆς μιλῶ γιὰ τὰ διάφορα μι-
κρογεγονότα τῆς ἡμέρας. Μόνον στὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὅταν
περάσαμε, ὅπως πάντοτε, στὸ σαλόνι γιὰ νὰ πάρωμε τὸν καφέ
καὶ νὰ καπνίσωμε ἕνα τσιγάρο, συλλογίστηκα μ' ἕνα ξαφνικὸ
τίναγμα μήπως δὲν ἦταν δηλητηριασμένο τὸ φαγητὸ πὺν εἶχα
φάει.

—Τί ἔχεις, Μαξιμ; μὲ ρώτησε ἡ Βιβιάν μὲ μιὰ τρυφερὴ ἀ-
νησυχία.

Εἶπα πὼς ἤμουν ἀδιάθετος. Ἀλλὰ τὸ βράδυ, ὅταν ξάπλωσε
πιά στὸ κρεβάτι τῆς, τὴν κῦταξα πολλὴ ὥρα μ' ἀγωνία. Αὐτὴ
ἡ χαριτωμένη γυναῖκα μὲ τὴν νταντελλένια ῥόμπα πὺν φυλλομε-
τροῦσε κάποιο ρομάντσο. Ἦταν δυνατόν νὰ εἶναι δολοφόνος;
Μὲ δυσκολία ἐπνίξα τὴν ἐπιθυμία πὺν εἶχα νὰ τῆς φωνάξω :

«Θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς; Θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς»;

—Τί ἔχεις καὶ μὲ κυττάξεις ἔτσι; μὲ ρώτησε μὲ νευρικότητα.

Τὰ φρύδια τῆς εἶχαν ἑρπύσει, τὰ μάτια τῆς πετοῦσαν φωτιὰς
ἐπικίνδυνες, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι τίγρεως. Ἀλλὰ συγκρατήθηκε
καὶ μοῦ εἶπε χαμογελώντας, κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι τῆς :

—Δὲν εἶσαι καλὰ, ἀπόψε, Μαξιμ. Ἐλα νὰ ξεκουρασθῇς λίγο,
χρυσέ μου.

Τὰ τρυφερὰ αὐτὰ λόγια πὺν πρόσφερε, μὲ μάγεψαν, μοῦ πα-
ρέλυσαν τὴν σκέψι μου καὶ τὴ θέλησί μου. Ἀλλὰ μιὰ φορὰ ἐ-
δίωξα ἀπὸ τὸ μυαλό μου ὅλα αὐτὰ πὺν εἶχα μάθει.

Κοιμήθηκα μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς, ἀλλὰ κατὰ τὰ μεσάνυχτα
ἐξυπνήθη, μουσκαμένος ἀπὸ κρύο, ἰδρώτα. Ἀνατριχίλα, εἶχα
διαρκῶς εἶναι, τὸ σκοτάδι μοῦ φαινόταν γεμάτο ἀπὸ ἀγνώστους
κινδύνους, νόμιζα πὼς ἄπειρες τερατώδεις σκιὲς περπατοῦ-
σαν στυγερὰ τοίχους. Ἀπλώσα τὸ χέρι μου καὶ ἄγγιξα τὴν ἑ-
στὴ σάρκα τῆς Βιβιάν. Κοιμῶταν

—Βλέπω! Τι λές; Ίσα-Ίσα πρέπει να έπωφεληθούμε από τις ευκαιρίες και να μην αφήσουμε κανένα ίχνος.

Ήταν ή φωνή της Βιδιάν. Η αγωνία που ένιωθα εκείνη την στιγμή δεν περιγράφεται με λόγια. Κάθε νεύρο μου ήταν τεταμένο στο έπακρο, κάθε χορδή μου συσπάτο από μια έντονη διαμαρτυρία έναντι του αιώνα της φρικιαστικής σκηνης. Κι' όμως κατόρθωσα να μείνω αναίσθητος σαν κούτσουρο.

Μερικά κινήματα προσεκτικά... διάφορα ακατάληπτα ψιθυρίσματα... Ένα θρόισμα φουστάντου τόσο ελαφρό... τόσο γνώριμο! —κι' ύστερα, τέλος το μούγκρισμα της μηχανής του αυτοκινήτου. Γιατί βάζαν εμπρός; Μήπως ήθελαν να φύγουν; Αισθάνθηκα πως με σήκωναν στα χέρια, πως με μετέφεραν προσεκτικά στο βάθος του γκαράζ παι πως μ' έβαζαν μέσα στ' άμαξι. Ύστερα άκουστηκε πάλι το μουρμουρίσμα της γυναίκας μου:

—Μη ξεχάσεις την μποτίλλα. Έτσι... Ήταν πιά καιρός. Καταλαβαίνω πως από χθες έχει κάποιες ύποψίες.

Πέρασαν ακόμη μερικές στιγμές και η πόρτα του γκαράζ έκλεισε σιγά. Τα βήματα απομακρύνθηκαν. Ήμουν μόνος.

Περίμενα κάμποσα λεπτά. Δεν ήμουν βέβαιος αν είχαν φύγει και οι δυο τους. Τέλος, έκανα μια προσπάθεια και σηκώθηκα σιγά-σιγά, μαζεύοντας τις δυνάμεις μου. Το μούγκριμά του μοτέρ, σαν κάποιο άορατο διαβολικό χέρι, ξεδίχνη τον χρόνο... πού θα περνούσε έως την στιγμή του θανάτου μου. Γιατί, σύμφωνα με τα σχέδιά τους, δεν είχα παρά να περιμένω τον θάνατο μέσα στο γκαράζ του αυτοκινήτου μου.

Κάθησα καλύτερα στο κάθισμα. Το χέρι μου δίπλα άγγιξε ένα αντικείμενο. Μια μποτίλλα! Το σχέδιό τους πραγματικά είχε καταστρωθεί με πολλή επιμέλεια και φροντίδα για τις λεπτομέρειες. Η μποτίλλα, σχεδόν άδεια, θα ήταν ένα τεκμήριο του ότι ήμουν μεθυσμένος. Είχα γυρίσει μεθυσμένος απ' έξω, έβγαλα τ' άμαξι μέσα στο γκαράζ και είχα αποκοιμηθώ. Το διοξείδιο του άνθρακος έβγαλε διαρκώς από την ρεζέρβα που είχε μείνει ανοιχτή. Το πρωί θα με είχαν βρει δηλητηριασμένο, θα είχα πεθάνει από ασφυξία. Δεν θα υπήρχε καμμία άλλη απόδειξη του εναντίου. Ο θάνατος θα χαρακτηριζόταν αναμφισβήτητος ως τυχαίος... Όσο για την πόρτα του γκαράζ, δεν ήταν δύσκολο να είχε κλειστεί από έναν άερα κάπως δυνατότερο. Ποιος θα μπορούσε να μαρτυρήσει το αντίθετο;

Σιγά-σιγά οι δυνάμεις μου ξαναήρθαν. Κατέβηκα από τ' αυτοκίνητο, σταμάτησα το μοτέρ, πήρα από το κιβώτιο με τα εργαλεία ένα βαρύ αγγλικό κλειδί και γλύστρησα έξω.

Είχα το κλειδί της μικρής εισόδου και μπήκα στο σπίτι άθροισμα από τη σκάλα της υπηρεσίας. Στο διάδρομο σταμάτησα. Δεν χωρούσε αμφιβολία, ένας θορυβός από φωνές έρχοταν από το χώλλ.

Γλύστρησα κατά μήκος του τοίχου, έως το μέρος που βρισκόταν το ηλεκτρικό κουμπί. Ένα άλλοτε φως πλημμύρισε το χώλλ. Ήταν και οι δυο εκεί, ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Η Βιδιάν, η γυναίκα μου, και ο άνθρωπος που είχα ιδεί μια φορά και πού μου είχε συστήσει ως Νταλμπέρ.

—Μη κινήσετε! Σας σκότωσα!

Κάτωχοι από την έκπληξη και τον τρόμο με κύτταζαν κι' οι δυο τους σαν χαμένοι.

Ο φόβος και το μίσος είχαν αλλοιώσει το πρόσωπο της Βιδιάν.

Ξαφνικά ώρμησε πάνω μου. "Αν ήταν άντρας θα την είχα σκοτώσει χωρίς δισταγμό. Άλλα σ' αυτήν δεν μπορούσα να κάνω τέτοιο πράγμα. Με το αριστερό χέρι την έπιασα από το λαιμό, άλλα δεν είδα το μαχαίρι που είχε κρυμμένο πίσω από την πλάτη της. Το ατσάλι έλαμψε για μια στιγμή στον αέρα, αισθάνθηκα στο στήθος ένα αόριστο πόνο και... πίπτοια πιά...

Πέρασαν πολλές εβδομάδες γεμάτες αγωνία, μέσα σε τρομερούς πόνους, σ' ένα παραλήρημα που διακοπτόταν από μερικά σπάνια φωτεινά διαλείμματα, και πού ήταν φρικτότερα κι' από τους εφιάλτες, γιατί τότε θυμώμιουν όλες τις λεπτομέρειες των γεγονότων. Και για μόνη παρηγοριά είχα ένα ζευγάρι θεία χέρια που άλλαζαν τις πληγές μου, διώρθωναν τα μαξιλάρια μου και έφεραν το ποτήρι με το νερό στα χείλη μου.

Δύο μαύρα μάτια που έμοιαζαν παράξενα με τα μάτια της Βιδιάν και πού διέφεραν όμως τελείως από κείνα. Μια Βιδιάν πού θα ήταν άγγελος, αντί να είναι δαίμονας.

Όταν, για πρώτη φορά συνήλθα εντελώς, ο γιατρός μου είπε:

—Είναι θαύμα το ότι είσθε ακόμα ζωντανός κι' αυτό το θαύμα το χρωστάτε στην νοσοκόμο σας.

Ανεγνώρισα επάνω μου το όχημα πρόσωπο της Μαρσέλ Βινύ. Δύο φορές μου είχε σώσει την ζωή! "Αν δεν με είχε προειδοποιήσει δεν θα είχα λάβει καμμία προφύλαξη και θα άφηναν να με σφάζουν σαν πρόβατο.

Όταν πρόρεσα να μιλήσω, συζητήσαμε πολύ. Μου είπε πως η Βιδιάν και ο συνένοχός της είχαν δραπετεύσει μαζί με τα κοσμήματα και πως η αστυνομία δεν είχε μπορέσει να τους βρει ακόμη. Άλλα τί μ' ένοιαιζε; Είχα σώσει την ζωή μου και μά-

λιστα, είχα ανακαλύψει κάτι πού ήταν έξ' ίσου πολύτιμο με την ζωή. Μια καρδιά τρυφερή και άφωτισμένη.

—Μαρσέλ, ρώτησα κρατώντας μέσα στα χέρια μου το γενναίο της χεράκι, Μαρσέλ, πως γίνεται να είναι τόσο διαφορετικές δυο αδελφές;

—Η Τερέζα κι' εγώ ανατραφίκαμε με τον ίδιο τρόπο. Είμαστε από μια οικογένεια τίμια και εύπορη, αλλά η δυστυχισμένη ή αδελφή μου είναι θύμα κάποιου γόητος πού γνώρισε όταν ήταν ακόμη κοριτσάκι, στον δρόμο. Κατόρθωσε να της μεταδώσει την μανία της πολυτέλειας, της περιπέτειας, της διαφθοράς. Έφυγε από το σπίτι μας. Πόσες φορές δεν δοκίμασα να την φέρω πίσω! Με μισούσε πάντοτε, με ειρωνευόταν, με έλεγε ήθικολόγο και πουριτανή. Στο τέλος, έμαθα από τις έφημερίδες τί είχε γίνει. Δεν πίστευα πως μπορούσα να την ξαναβρώ. Όταν την συνήντησα στο γραφείο σας, νόμισα πως έπειδη παντρεύτηκε είχε αλλάξει νοοτροπία. Άλλα την ίδια μέρα έκανε την αδεξιότητα να μου δώσει να καταλάβω πως ο γάμος της δεν ήταν παρά μια συννομοσία έναντιόν σας. Για να με ξεφορτωθεί ήθελε να με εξαγοστεί/η με την συνοδεία του συνενόχου της, αυτού του τρομερού κακούργου. "Αν σας μιλούσα, αν είδοποιούσα την αστυνομία, με απείλησε με μια φρικτή εκδίκηση.

—Κι' όμως, Μαρσέλ, είχατε το θάρρος να με είδοποιήσετε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τα λόγια σας: «Φοβούμαι για σας».

—Είμαι επειδή είσατε τόσο καλός, τόσο μεγαλόψυχος. Την στιγμή πού ήμουν χωρίς δουλειά, στά πρόθυρα της αθλιότητας, με μεταχειριστήκατε σαν αδελφή.

—Δεν είχα ιδεί ποτέ, Μαρσέλ, μια γυναίκα τόσο θαρραλέα και τόσο αξιοπρεπή σαν εσάς.

—Κι' όμως, υπάρχουν πολλές.

—Δεν τις ήξερα.

Κι' ήταν αλήθεια... Ποτέ, μέσα στον πυρετώδη ρυθμό της ζωής μου ως επιχειρηματίας, δεν είχα αφιερώσει έστω και ένα λεπτό για να στρέψω την σκέψη μου στις γυναίκες πού έγγαζονται και υποφέρουν. Δεν έβλεπα παρά τις εύκολες κι' επιπόλαιες γυναίκες, και τις περιφρονούσα. Γι' αυτά ακριβώς γυλάστηκα πολύ εύκολότερα από όποιονδήποτε άλλον, από την πρώτη γυναίκα πού προσποιήθηκε πως είχε κάποιες σοβαρότερες χαρακτηρισμούς και πως μ' αγαπούσε. Έγώ, ο μεγαλύτερος έχθρας του γάμου, είχα πέσει θύμα μιας μοιραίας γυναίκας σαν πρωτάρης. Μια παροιμία λέει πως κάθε άνδρας έχει την γυναίκα πού του αξίζει. Είχα περιφρονήσει τις γυναίκες και πήρα την πιά αξιοκαταφρόνητη γυναίκα πού μπορούσε να γίνει.

Η Μαρσέλ, δακρυσμένη, άκουσε την εξομολόγησή μου.

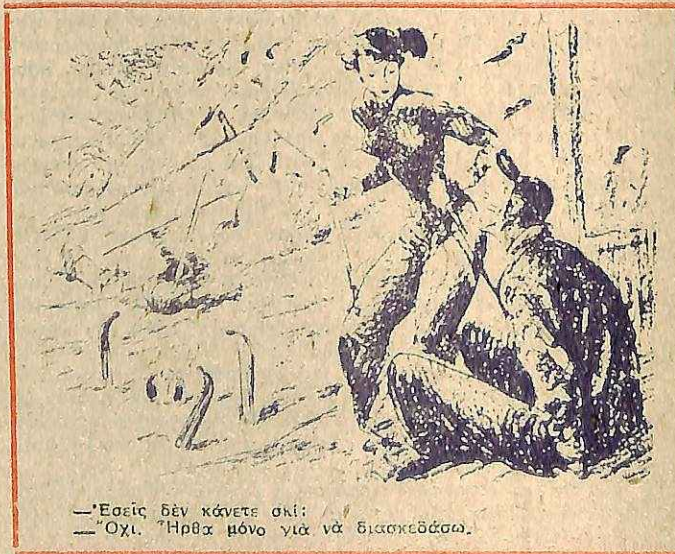
—Να τολμήσω να σας ζητήσω να μείνετε κοντά μου, Μαρσέλ, σαν φίλκαας άγγελος; Θα με βοηθήσετε να αλλάξω όλα αυτά;

—Ναι, Μαξίμ, μουρμούρισε. Τιμωρήθήκατε ίσως για την παιλαία σας άμέλεια, άλλα είχατε και την ανταμοιβή σας για την γενναιοδωρία σας και την καλωσύνη σας να με βοηθήσετε. Όταν έμαθα από τις έφημερίδες πως ή δυστυχισμένη ή αδελφή μου σας είχε πληγώσει, έτρεξα να σας περιποιηθώ. Σας το χρωστούσα!

Η βελούδινη βαθεία φωνή μου μιλούσε γεμάτη τρυφερότητα. Τα μαύρα μάτια με κύτταζαν μ' ειλικρίνεια, χωρίς να κρύβουν αυτό το τρομερό μυστικό στ' σκοτεινά τους βάθη. Αυτή τη φορά ή συντροφιά μιας γυναίκας μου προσέφερετο μεστοργή, χωρίς ύστεροβουλία, χωρίς τονηρία. Καταλάβαινα πώς: τώρα θα έβγαίνα απ' αυτόν τον τρομερό εφιάλτη... Ο δαίμονας ταρσαχούσε τη θέσι του σ' έναν άγγελο.

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις : Μ. ΚΡΑΝΑΚΗ

—Έσείς δεν κάνετε όκτι;
—Όχι. Ήρθα μόνο για να διασκεδάσω.

Ο ΧΟΡΟΣ και η ιστορία του

Εμπήκαμε στην περίοδο των Αποκρεω! Αυτή ή κατ' έξοχην περίοδος του χορού χαρίζει κάθε χρόνο στους πιστούς της τέχνης της Τεραψιχόρης ατέλειωτες ώρες ζωντανού όνειρου.

Ο χορός — είτε παλινός είτε μοντέρνος — είναι ένα ποίημα, βαθύ, έντονο, υποβλητικό, πλούσιο σε εικόνες, μια ιδεώδης απόλαυση, ένα συναρπαστικό θέαμα!

Η Βασίλισσα του Σαθά, ξέροντας πόσο τον σαγηνεύει ο χορός.

Η Σαλώμη, χορεύοντας μπροστά στον θρόνο του Βασιλέως Ήρώδου, κέρδισε την κεφαλήν του Ιωάννου του Βαπτιστού. Χόρευε σαν τις έριες των Ινδιάν, σαν τις νύμφες της αρχαίας μυθολογίας, σαν λουλουδι μέσα στη θύελλα...

Ο ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ο χριστιανισμός διητήρησε επί σειράν αιώνων τον χορό στην εκδήλωσή του. Υπάρχει ακόμη και σήμερα, στην Ρώμη και ακριβώς μέσα στην εκκλησία του Αγίου Παγκρατίου, μια τοιχογραφία πού απεικονίζει ιερωμένους κ' πιστούς έκτελούντας ιερούς χορούς. Ένα παπικό διάταγμα του 744 καθήγγησε τους θρησκευτικούς χορούς μέσα στις χριστιανικές εκκλησίες.

Παρά το διάταγμα όμως αυτό, ή μητρόπολις της Β. Άλβης διητήρησε ακόμη επί σειράν δεκαετηρίδων τους ιερατικούς χορούς κατά την έβδομάδα του Πάσχα.

Κατά την εποχή των Μεδικών, ο χορός έφτασε στο κορύφωμά του στην Ιταλία.

Χόρευαν στην Αύλη, στα σπίτια των ευγενών, κι' ακόμη στα δημόσια πλατείες.

Αργότερα, άρχισαν στη Βενετία οι χοροί μεταμφιεσμένων και το Καρναβάλι άποτελούσε ένα εξαιρετικό θέαμα. "Απ' όλα τα μέρη από τ' αστέρια συμβολίζοντο μυστήρια της νύχτας!... Χόρευαν σαν μια πεταλούδα!, είπε στον Σολο-

ταν δονομαστό στα πέρατα της γης!

Η «ΠΑΒΑΝ»

Η Γαλλία δεν μπορούσε να μείνη άπαθής μπροστά στην ποίηση του χορού. Έτσι στα βασιλικά ανάκτορα έφτασε στο κορύφωμά του ο χορός «Παβάν».

Κάποιος Ζαν Ταμπούρω έδημοσίευσε το πρώτο βιβλίο γι' αυτόν τον χορό με το χαρακτηριστικό «άποκλειστικής για τους Βασιλείς, πρίγκηπας και ευγενείς».

Η επιτυχία της «Παβάν» υπήρξε καταπληκτική. Στην εποχή του Λουδοβίκου 13ου ως ο μόνος χορός αντάξιός ή «Παβάν» έχαρακτηρίσθη για μια μεγάλη κυρία του ως ο μόνος χορός αντάξιός κόσμου.

Τον χόρευαν σιγά και σε δυο χρόνους με λικνιστική μουσική.

Ο Λουδοβίκος 14ον έδωσε στον χορόν αυτόν επίσημο και βασιλικό χαρακτήρα.

Η «ΓΚΑΒΟΤ» ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Η ποίηση του χορού έφτασε στον κορύφωμά της κατά την εποχή της βασιλείας. Μέσα σε μίαν ατμόσφαιρα εξαιρετικής ευγενείας και υπό την αγωγή του Λουδοβίκου 15ου και 16ου, ο χορός εξελίχθη σαν ζωντανό λουλούδι, σαν ένα λουλούδι πού βγήκε από τη σέρρα, στον ανοιξιότικον ήλιο!

Έτσι γεννήθηκε ή «γκάβότ» και το «μενουέτο», οι δυο χοροί πού απέθεώθησαν από τον καλλιτεχνικό και άριστοκρατικό κόσμο. Κι'

αυτούς τους δυο χορούς τους άπαθανάτισε ο διάσημος ζωγράφος Βαττώ, παρουσιάζοντας τους μ' άλλη τη γοητεία τους, τις άψογες γραμμές τους, την φαντασμαγορία τους, τις μελετημένες και άρμονικές φυγές τους.

Μέσα όμως στα σαλόνια ο χορός άρχισε να χάνη την φυσικότητά του και τη χάρι του. Έπαυσε κι' αυτός, όπως τ' ήθη και έθιμα, κάτι το προσποιητό, το ψεύτικο!

Οι χοροδιδάσκαλοι έφε-

ροντο δεσποτικά και έδιδασκαν χορούς με κάθε αστήροτητα σε κίνηση και άλευθερία. Η φυσική χάρις έσβυσε και τόσο πολύ καθιερώθησαν οι τύποι, ώστε κάποτε πού ο διδάσκαλος Μαρσέλ έβωσε σε μίαν δεσποινίδα της άριστοκρατίας μίαν ανθοδέσμη για να την προσφέρει δώρον κάποιου κι' ή δεσποινίς, δεν έξετέλεσε τους τύπους, ο Μαρσέλ άρπαξε την ανθοδέσμη και την πέταξε κάτω, λέγοντάς της: — "Όποτε, έτσι προσφέρουν μίαν ανθοδέσμη! Μάζεψέ την και ξαναφέρτην μου καθώς πρέπει!

Δεν μπορούσε να γίνει μεγαλύτερη αντίθεση στην ποίηση του χορού!

ΟΠΟΥ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΗΝ ΕΥΛΥΓΙΣΙΑ

Μά δσοι χόρεψαν το «Παβάν», την «γκάβότ», το «μενουέτο» κι' αργότερα την πόλκα, τη μαζούρκα, τις καντρίλλες κι' ακόμη κι' εκείνα πού χορεύουν σήμερα τους... υπερμοντέρνους χορούς, πού είναι γε-

μάτοι φρενιτίδα, όπως το μπλάκ-μπόττομ, το φόξ, ή ρούμπα, το μπλούζ, ή ζα-βά και το ταγκό, οι χορευ-ται όλων των αιώνων κι' ό-λων των ηλικιών, δεν χόρε-ψαν όπως έπρεπε. 'Ακόμη και στην Αύλη των Βερσαλ-λιών και σε άλλα άριστο-κρατικά σαλόνια, οι χοροί δεν χορεύτηκαν με ευχέρεια και φυσικότητα. Βρίσκον-ταν πάντα υπό τον έλεγχο των τύπων και της συγ-γνώμης...

Και η ιστορία του χο-ροού εξακολουθεί ακόμη. Παντού χορεύουν σε κάθε εποχή και σε κάθε μέρος, το καλοκαίρι στις πλαζ, το χειμώνα στα σαλόνια, την άνοιξη στην υπαίθρο και το φθινόπωρο κάτω από τα γυ-μνά δέντρα.

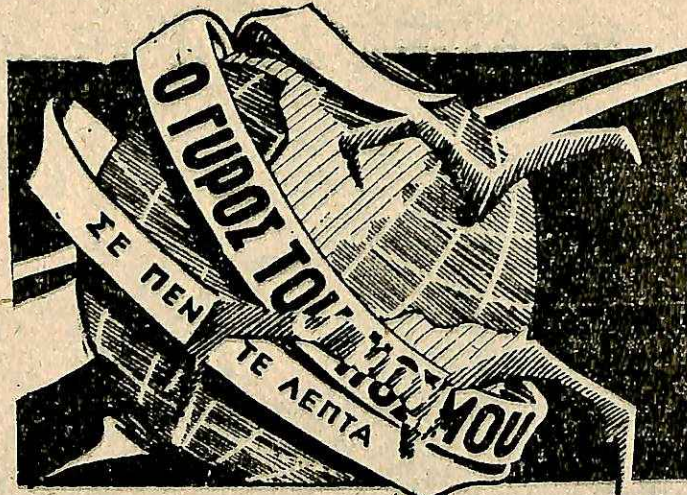
Παντού χορεύουν κι' οι 'Απόκριες ήρθαν. 'Όλοι εί-νε έτοιμοι να συμμετάσχουν στην αποθέωση της τέχνης της Τερψιχόρης, αλλά όχι της Τερψιχόρης της παλιάς έ-ποχής, μα της μοντέρνας Τερψιχόρης που δεν διδά-σκει πια τους κλασικούς χορούς της, αλλά τους σύγ-χρονους. Τους χορούς που φέρ-νουν την ευθυμία και τη χαρά, τους χορούς που συ-νοδεύονται από έννευριστι-κές ορχήστρες, σαμπάνια σερπαντίνες, αυγά, κοτι-γριόν και από... μικροσαπα-γωγές στα πιο σκοτεινά ση-μεία της αίσθησης.

Οι 'Απόκριες έφθασαν! 'Όλοι τις περιμέναμε για ζήσαμε μερικές ώρες ξεγνοιασιάς, χαράς, ευθυ-θυμίας, απολαύσεως. Έμπρός λοιπόν όλοι στην πρέλλα του χορού, στη γιορ-τή του Καρνάβαλου.

Ζ. ΣΑΞΕΡΩ

Γνώμες ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

- ★ 'Όλοι οι θησαυροί της γής δεν αξίζουν τόσο, όσο η ευτυ-χία του ν' αγαπάς.
- ★ 'Η φίλια ξαναγεννιέται όταν έρχεται το γέρας.
- ★ Το μόνο άνθος χωρίς άγ-κάθι σ' αυτό τον κόσμο, είναι η φίλια.
- ★ 'Η φίλια είναι μια δρο-σία μέσα σε φλογερό ήλιο.
- ★ 'Ενας αληθινός φίλος εί-ναι πάντα μια παρηγοριά.
- ★ Μην χάνετε καμιά ευκαι-ρία για να δημιουργήσετε φί-λους.
- ★ Το μόνο μέσον ν' αποκτή-σετε έναν φίλο είναι να είστε ένας φίλος.
- ★ 'Η ευτυχία δημιουργεί φί-λους, ή κακοδιαμονία τους δι-μιμίζει.

ΑΓΓΛΙΚΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙ-ΣΜΟΙ

Λέμε για την 'Αμερική, ότι είναι η χώρα των συστηματισμένων έ-ξωφρενισμών. 'Αλλά και η 'Αγγλία, παρ' όλον τον πουριτανισμό της, δεν πάει πίσω! Τελυτάως, εις το Λονδίνο ιδρύθη ένας σύλ-λογος γυναικών που σφυ-ρίζουν.

Μέχρι τινός, το σφύρι-γμα ήταν ένα είδος προνο-μίου που το είχαν μόνο οι άνδρες. Τώρα όμως θέλουν να σφυρίζουν και οι γυναί-κες, που το θεωρούν αυτό ένα είδος χειραφετήσεως.

'Ετσι, όπως οι σουφρα-ζέτες, 'Ιδρυσαν και αυτές ένα σύλλογο, εις τον όποιον γίνονται δεκτές μόνον εκεί-νες που ξέρουν να σφυρί-ζουν καλά. Οι περισσότε-ρες απ' αυτές ανήκουν στην καλή κοινωνία και γυμνάζονται εις ένα κτήμα της προέδρου, γιατί οι άν-δρες τους δεν μπορούν να τις άκούουν όλη την ημέρα να σφυρίζουν στο σπίτι.

ΓΑΤΕΣ : ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΖΩΑ

Εάν έχετε καμιά γά-τα διαθέσιμη στο σπι-τι ή αν πρόκειται να γεννήση ή γάτα σας, μην τ'α πετάξετε, προς Θεού, τ'α γατάκια! Γιατί μπορεί ό-στερα από λίγο ναρθουν να τ'α ζητήσουν και να τ'α άκριβοπληρώσουν μάλιστα.

Μη σ'ας φανή παράξενο αυτό. Γιατί σε μια μικρή πόλη της Ρουμανίας οι γά-τες έλειψαν τελείως και τα ποντίκια άπειλούν να κατα-στρέψουν τα πάντα. 'Εως τώρα τ'α επικίνδυνα αυτά τρωκτικά κατέστρεφαν άρ-κετές αποθήκες με τερα-στίαν ζημίαν των εμπορών που είχαν αποθηκεύσει εκεί έμπορεύματα.

'Αλλά δεν είναι μόνον αυ-τό. Καθώς ξέρετε τα ποντί-κια είναι φορείς μικροβίων των τρομερωτέρων άσθε-νείων και πρό παντός της πανούκλας. Για να μη δη-

μιουργηθ' λοιπόν ένας τε-τοιος κίνδυνος, ο δήμος της ρουμανικής αυτής πολιτείας έμήψισε ένα αρκετά σημα-ντικό ποσό για την αγοράν γατών. Και επειδή φαίνεται ότι οι γάτες σπαζίζουν σε όλη τη Ρουμανία, δεν είναι καθόλου άπιθανο ν' άρθουν κι' έδω να ζητήσουν, και μάλιστα να τις άκριβοπλη-ρώσουν.

ΤΟ ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΛΙΟΝ ΩΣ ΚΑΛΥΝΤΙΚΟΝ

Το μουρουνόλαδο είναι πο-λύτιμο φάρμακο! Αυτό το ζέρουμε, θα μ'ας π'ητε, άφου γίνεται τόσο μεγάλη κατανάλωσις σε όλον τον κόσμο. 'Αλλά δεν πρόκει-ται περί αυτού, δηλαδή δεν έννοούμε το μουρουνόλαδο ως έσωτερικό φάρμακο, άλ-λά ως έξωτερικό.

'Ενας 'Αμερικανός για-τρός, ο δόκτωρ Ρίτς, απέ-δειξε ότι με την χρ'σι μου-ρουνελαίου έπουλώνονται πιο γρήγορα πληγές και τραύματα που έγιναν από έγχειρήσεις. Το μουρουνό-λαδο θεραπεύει επίσης και τα έγκαύματα, τρέφει δέ γενικώς το δέρμα. Κατά συνέπειαν μπορεί να χρη-σιμποιηθ' και ως θάσις τ'όσων καλλυντικών, για τ'α όποια μετεχειρίζοντο έως τώρα την βαζελίνη.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΣΤΡΟΥΘΟ-ΚΑΜΗΛΟΥ

Η στρουθοκάμηλος θεω-ρείται ως το πιο κουτό πουλί, αν και μεγαλύ-τερο στο σώμα. 'Όταν κα-ταδιώκεται χώνει το κεφάλι της στην άμμο, γιατί έτσι, μη θλέποντας τον έχθρό της, φαντάζεται ότι δεν την θλέπει και αυτός.

Τελευταίως όμως, από έ-να έπεισόδιον που έγινε εις τον Ζωολογικόν Κήπον των Παρισίων, άπεδείχθη άκριβώς το αντίθετον, ότι δηλαδή η στρουθοκάμηλος είναι πολύ έκδικητικόν και έ-πιθετικόν ζώον.

'Ενας φύλαξ προσπαθού-σε να μπάση την στρουθο-

κάμηλον στο κλουβί της και την έσπρωξε κάπως δύνα-τά. Το πουλί αντίσταθηκε και ο φύλακας την έχτύπη-σε στο πόδι. 'Η στρουθοκά-μηλος έμπηκε μέσα. 'Αλλά την έπομένην, όταν ο φύλα-κας έπηγε να την θγάλη, αυτή του έπετέθη και άρ-χισε να τον δαγκώνη με τό-ράφος της, ως που τον έ-χτύπησε στο κεφάλι και τον έλιποθύμισε. Και μόνο τότε έφυγε, γιατί η στρου-θοκάμηλος δεν πειράζει πο-τέ άνθρωπον ή ζώον που άρ'σκαται εξαλωμένος κά-τω.

Ευτυχώς, ο φύλακας την γλύτωσε με μερικά τραύ-ματα, αλλά έζητησε μετά-θεσιν απ' αυτό το τμήμα, γιατί φοβάται μεγαλύτην έκδίκησιν της στρουθοκα-μήλου.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΓΧΕΙ-ΡΗΣΙΣ

Δέν είναι ο πρώτος, ούτε θα είναι ο τελευταίος. Και δεν σ'ας εύχόμεθα να πάθετε τα ίδια. 'Ο άν-θρωπος, κάποιος 'Ερρίκος Ντυράν από το Βορδώ, έ-πασχε από ένα στηθικό νό-σημα και έκανε άσθεστο-θεραπείαν, που είναι η πιο φθηνή και πιο άποτελεσμα-τική, όπως λένε οι γιατροί.

Συνέθη όμως το έξης πε-ρίεργον: όλο το άσθέσιον που έπαιρνε ο Ντυράν ως φάρμακον, άντι να πάη στους πνεύμονες, μαζεύτηκε γύρω από την καρδιά και έ-δημιούργησε ένα περίθλημα πολύ επικίνδυνον.

Ευτυχώς, οι γιατροί το κατάλαβαν εγκαίρως από τις άνωμαλίες που άρχισε να παρουσιάζη η καρδιά στην λειτουργία της και άποφά-σισαν να κάμουν έγχειρήσι για να σώσουν τον άσθενή.

'Η έγχειρήσις αυτή, μονα-δική στο είδος της, έγινε πρό λίγων ημερών και έ-πέτυχε περίφημα. 'Ο χει-ρούργος που την έκαμε ά-νοιξε το στηθος του Ντυ-ράν, του έκαθάρισε την καρδιά, την έβαλε πάλι στη θέση της και τον έρραψε. Τώρα ο άσθενής είναι πάρα πολύ καλά στην ύγεια του.

ΚΑΤΩ ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ!

Εχετε συνάχι; Μην άπελ-πίζεσθε. 'Από τώρα και στο έξης δεν πρόκειται να προσβληθ'τε πιά από το ένοχλητικό αυτό νόσημα. Γιατί βρέθηκε το αντιφάρ-μακον.

Αυτό τουλάχιστον ισχυρί-ζεται ένας 'Αμερικανός γιατρός που πειραματίζεται πολλά χρόνια τώρα ένα φάρμακο δικής του έφευρέ-σεως, με πολύ ίκανοποιητι-κά άποτελέσματα έως τώ-ρα.

Το φάρμακο είναι προλη-

πτικό και άποτελείται από μερικά σκονάκια, ή συντα-γή των όποιων μένει μυστι-κή. Το μόνο μειονέκτημα αυτό του φαρμάκου είναι ό-τι στοιχίζει τόσο πολύ, ώστε ο περισσότερος κόσμος θα προτιμήση να είναι όλο το χειμώνα συναχωμένος, και το καλοκαίρι, ακόμα, παρ'α να το άγοράση.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΑΓΕΙΑ

Ολοι έχουμε την άντλη-ψιν ότι η μαγεία, με την παλαιάν της μορφήν, δεν άσκειται τώρα παρ'α μο-νάχα από μερικούς άγρίους λαούς που δεν ήρθαν άκόμη σε στενήν έπαφή με τον πο-λιτισμό και τας προόδους της έπιστήμης.

Και όμως, στις 'Ην. Πο-λιτείες, που θεωρούνται το πιο πολιτισμένο μέρος του κόσμου, η μαύρη μαγεία, όπως την άσκούσαν κατά των μεσαίων, όχι μονάχα έχει αρκετούς όπαδούς, άλ-λά καθημερινώς αυξάνον-ται. 'Υπάρχουν δηλαδή άν-θρωποι που πιστεύουν ότι αν άρρωστήσουν, μονάχα με τ'α μάγια θα μπορούσαν να γίνουν καλά. Και οι άνθρω-ποι αυτοί ζουν μαζί με τις κορυφές της λατρικής και της χειρουργικής!

Και έπειτα έχουμε την αυ-θάδεια να λέμε ότι ο κό-σμος προσδεύει!...

ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΠΟΥΛΙ

Για να πετάξη κανείς πρέπει να γίνη άεροπό-ρος. Και άεροπόρος δεν μπορεί να γίνη, παρ'α άφου μεγαλώση αρκετά. Και ό-μως ένα παιδάκι μόλις δύο μηνών, σ' ένα πρόστειο της Καλκούτας, καντεύει ν' άνοίξη τ'α φτερά του και ν'α

ύψωθ' στούς αιθέρας.

Το παιδάκι αυτό, όταν γεννήθηκε, είχε μερικές σω-ματικές άνωμαλίες που έ-πέρασαν στη άρχή άπαρ-τήρητες. 'Επειτα όμως άρ-χισαν να γίνονται πιο έντο-νες, έπενέθη ένας γιατρός και το παιδί μετεφέρθη σ' ένα νοσοκομείο.

Οι άνωμαλίες αυτές είνε αρκετά περίεργες. Το πρό-σωπο του παιδιού μακραί-νει διαρκώς και τείνει να μεταβληθ' σε ράμφος. Και στις πλάτες του φούνται δεύτερα χέρια που μοιάζουν με πτερούγες. 'Αντί δέ για τρίχωμα, το παιδάκι αυτό θγάζει στο κεφάλι κάτι σαν πτίλα.

Οι γιατροί που το εξέτά-ζουν καθημερινώς, λένε ότι η εξέλιξις αυτή αν εξακο-λουθήση, το παιδί αυτό δεν θ' άργήση να μεταβληθ' σε πουλί. 'Επειδή όμως είνε πάρα πολύ άδύνατο, προσ-θέτουν ότι πολύ πιθανόν να πεθάνη προτού συμπληρωθ' η μεταβολή αυτή.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΣΚΥ-ΛΙΩΝ

Τό ότι τ'α σκυλιά είναι τ'α πιστότερα ζώα, ότι μ'ας καταλαβαίνουν ό-ταν τους μιλάμε και σπεύ-δουν άμέσως να έκτελέσουν κάθε έπιθυμία μας, όλ' αυ-τά τ'α έγνωρίζατε θέβαια. 'Αλλ' ότι τ'α σκυλιά μ'ας ά-παντούν όταν τους μιλάμε, αλλά έμεις δεν μπορούμε να καταλάβουμε τί λένε, αυτό θέβαια δεν το ξέρατε.

Και όμως, κάποιος 'Αλ-φρέδος Φούνκ, είχε την ύπο-μνη να εξακριβώση ότι τ'α σκυλιά έχουν μια δική τους γλώσσα, ή όποια όμως πε-ριορίζεται σε καμιά έξη.

ταριά λέξεις μονάχα. 'Υ-πάρχουν θέβαια και σκυλιά που έχουν πλουσιώτερο λε-ξιλόγιο. Γενικώς όμως κα-ταλαβαίνουν και έκφράζον-ται όπως περίπου ένα παι-δάκι δεκαοκτώ μηνών.

Ο Φούνκ, κατάρθωσε ά-κόμη να εξακριβώση ότι τ'α καθαράαινα σκυλιά κατα-λαβαίνουν μέχρι 250 λέξεις του ανθρώπου, ενώ τ'α μη καθαρόαιμα που είνε δια-νοητικώς κατώτερα, δεν κα-ταλαβαίνουν παραπάνω από δέκα. Περί αυτού μπορείτε να πεισθήτε και μόνοι σας, με μια μικρή δοκιμή σε ό-ποιονδήποτε σκύλον θρήτε μπροστά σας.

ΜΑΚΑΒΡΙΕΣ ΡΕΚΛΑ-ΜΕΣ

Προκειμένου περι ρε-κλάμας οι 'Αμερικανοί είνε άφθαστοι. Κά-ποτε όμως η έφευρετική των φθάνει σε βαθμόν άπί-στευτον. Τώρα τελευταία έ-σκέφθηκαν να έκμεταλλευ-θούν και αυτά τ'α νεκροτα-φεία, όπου ως γνωστόν συγ-κεντρώνεται κάθε μέρα άρ-κετός κόσμος.

Ες ένα τάφον του νεκρο-ταφείου του Λόγκ 'Αϊλαντ διαβάζει κανείς τ'α έξης: 'Ενθάδε κείται η 'Αννα Χαίκινς που άπέθανε ά-πό μαρασμό έπειδή δεν ήταν όμορφη. 'Ασφαλώς θα έ-ζούσε πολύ άκόμη αν μετε-χειρίζετο τ'α καλλυντικά Τζόνσον και υλού.

Και εις ένα μαυσωλείον είνε κρεμασμένη μια πινα-κίδα που γράφει: «'Εδω ε-ξάποτεθη κάποτε η τέφρα του Τζών Μπέρνσταμ, που διευθύνε το γνωστόν φαρ-μακείο επί της όδου τ'α-δε...»

Και ο κόσμος σπεύδει να περιόψ'ε να βρ'σκει τα βασίλειόν σας, και θ'ας και πόσα χρήματα μπορείτε να διαθέσετε για την άπόκτησί του, και έπει-τα από λίγες έβδομάδες δεν έχετε παρ'α να διαλέξε-τε και να στείλετε εκεί κά-τω τους ύπηκόους σας. Γιατί τ'α περισσότερα είνε άκατοίγητα.

επωφελήθ' της ρεκλάμας αυτής που γίνεται κατά τρόπον τόσο μακάθριον.

ΝΕΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Εις το Παρίσι οι άνεργοι θ'α λιγοστεύουν άσφα-λώς από τώρα και στο έξης, χάρις εις ένα νέον έ-πάγγελμα που έδημιουρ-γήθηκε τώρα τελευταία. Θέλετε να το μάθετε και σεις για να το έφαρμόσετε εν' ώρα ανάγκης; 'Απλού-στατο: θ'α θγάξετε τ'α σκυ-λιά στον περίπατο.

Τ'α σκυλιά θ'α σ'ας τ'α δέ-νουν εκείνοι που τ'α έχουν και δεν άδειάζουν, να τ'α θγάξουν από το σπ'ιτι για να πάρουν τον άέρα τους. Τ'α παίρνετε, τους κάνετε μια θόλτα, τ'α προσέχετε μήπως πάθουν τίποτε, και στο τέλος του μηνός περ-νάτε να πληρωθήτε.

Εύκολο δεν είναι; Πρέπει όμως να καταβάλετε καλή μισία έγγυθιν, γιατί τ'α σκυλιά που σ'ας έμπιστεύον-ται είνε κάποτε μεγάλης ά-ξίας. Γι' αυτό έχουν ίδρυ-σ'η ειδικά πρακτορεία που προμηθεύουν τέτοιους σκ-υλοδούς σκύλων.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Σήμερα δεν είναι καθό-λου δύσκολο να γίνε-ται βασιλείς. 'Αρκεί να έχετε πολλά λεπτά, άγο-ράσετε ένα νησάκι και έ-δράτε έτσι ένα βασίλειον του όποιου είσατε ο άρχη-γός. Και το νησάκι, θ'α μού-π'ητε, που θ'α το θρήτε, 'Α-πλούστατα: άπευθύνεσθε στο μεσιτικό γραφείο ενός κάποιου Τζών 'Αρμαντυ, που είνε έγκατεστημένος στο Λονδίον, του λέτε που περίπου θέλετε να βρ'σκε-ται το βασίλειόν σας, και θ'ας και πόσα χρήματα μπορείτε να διαθέσετε για την άπόκτησί του, και έπει-τα από λίγες έβδομάδες δεν έχετε παρ'α να διαλέξε-τε και να στείλετε εκεί κά-τω τους ύπηκόους σας. Γιατί τ'α περισσότερα είνε άκατοίγητα.

'Εως τώρα ο 'Αρμαντυ έδημιούργησε αρκετούς βα-σιλείς, πουλώντας ισάριθμα νησάκια εις τον 'Ινδικόν και Ειρηνικόν 'Ωκεανόν. Κάποιος όμως που ήταν άρ-κετά έξυπνος, δεν έστειλε μονάχα ύπηκόους στο νέο του βασίλειο, αλλά και άρ-κετές άγγελάδες με ταύ-ρους, που θρ'σκουν εκεί ά-φθονη τροφή και πολλὰ πλουσιάζονται με όλην την έσοί τους. 'Ετσι, ύστερα από λίγα χρόνια θ'α πάρη-πλώ με μεγάλον τόκον τ'α χρήματα που έδωσε για ν' άγοράση το νησί.

Δέν είναι κανένα τρόπαιον ήρωϊκό κυνηγού των παρθένων βασών της Μαύρης 'Ηπείρου. Ούτε προ-κειται περί πτώματος νεκρού νεοσσού λέοντος που θρέθηκε σε κόπη πείσασμα παραδανιού από τη ζούγκλα 'Απλουστατά, στην εικόνα μας φαίνεται ο βασιλεύς των άγριων καθ' ήν στυμνήν θρ'σκει, τας άγκάλας του Μωφέως. Η φωτογραφική αυτή έπιτυχία όφείλεται στον 'Αγγλο όπερατέρ 'Ερικ Μάκ.Κη, ο όποιος έπέστρεψε πρό ήμερών από τας Βρετανικές άπακίαις της 'Αφρικής στο Λονδίνο, φορτωμένος σπουδαίατα έθιμια.

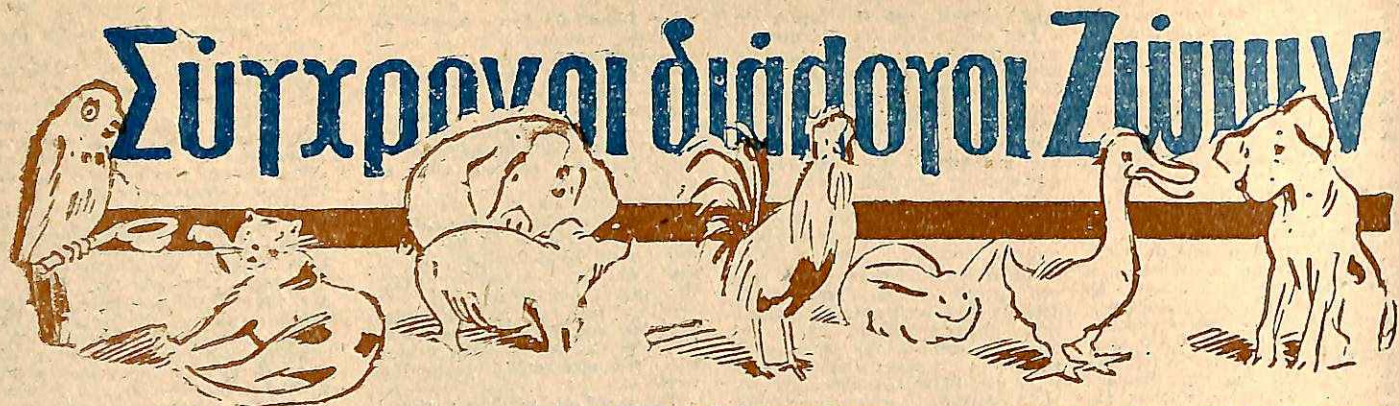

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

—Πάει ἀσφαλῶς καλύτερα. Βλέπω ὅτι ἡ ὄψις του βελτιώθηκε πολὺ !

Σύγχρονοι διάδογοι Ζώων

Ο γενναιότερος απ' τους δυο
(Ο σταύλος ενός πλουσίου ιδιοκτήτου στα περίχωρα των Αθηνών. Δύο γειτονικές φάτνες: στη μία βρίσκεται ένα ωραίο πυρότριχο αλόγο, ένα ζωό αείας, καλλωπισμένο και επιμελημένο, στην άλλη ένας φτωχός γηραιός γάιδαρος που χρησιμεύει στο να σέρνει το δίτροχο με τις κοπριές).

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Χί-χάν! Χί-χάν!

ΤΟ ΑΛΟΓΟ (με διαθέσεις καυγάς):— Δε θα πάψης επί τέλους να γκαρίζεις έτσι;

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ (συγχισμένος):— Είναι γιατί πεινώ! Είναι ώρα να μας δώσουν το συσσίτιό μας.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:—Κι' εγώ πεινώ, βλέπεις όμως ότι αρκούμαι να χτυπώ μόνο τις φτέρνες μου διακριτικά σαν ένα καλοσυνεταγμένο άτομο. Τι ιδέα να εγκαταστήσουν δίπλα μου ένα υποκείμενο του είδους σου;

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:—Είμαστε εξάδελφοι...

ΤΟ ΑΛΟΓΟ (περιφρονητικά):— Συγγενείς μακρυνοί, το πολύ-πολύ... Συχνά υπάρχουν στις οικογένειες ώριμα μέλη με τα οποία δεν μπορούν να υπερηφανεύονται τα άλλα.

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ (με μετριοφροσύνη):— Ασφαλώς, είσαι πιο όμορφος από μένα και οι άνθρωποι σε περιποιούνται περισσότερο.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:— Μου αποδίδουν α-πλούστατα, την εκτίμησή σου που μου φιλούν. Το ξέρεις ότι ο πατέρας μου ήταν το αλόγο ενός συνταγματάρχου;

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:—Θαρρώ πως μου το είπες πολλές φορές αυτό.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:— Ο πρόπαππος μου ήταν το αγαπημένο υποζύγιο του περὶ Ναπολέοντος. Τον έλεγαν ο «γενναίος των γενναίων».

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Τον πρόπαππο σου;

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:— Όχι, θάλακα, τον στρατάρχη. Τι ζωό που είσαι! Ο παππος του προπάππου μου ήταν ένας καλλιτέχνης. Άντικ στο μεγάλο και φημισμένο τσίρκο «Φαρκάν». Και έπανά στην πλάτη του ένας επιποδαμαστής, έκαμε το πρώτο επικίνδυνο πήδημα — θανάτου με αλόγο.

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ (θαυμάζοντας):— Όλο άσσοι με λίγα λόγια.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:— Έτσι συμβαίνει μ' όλη την οικογένειά μας.

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Καλά οι δικοί σου, αλλά εσύ;

ΤΟ ΑΛΟΓΟ (με υπερφάνεια):— Βρίσκομαι στο πέμπτο μου έλαφι.

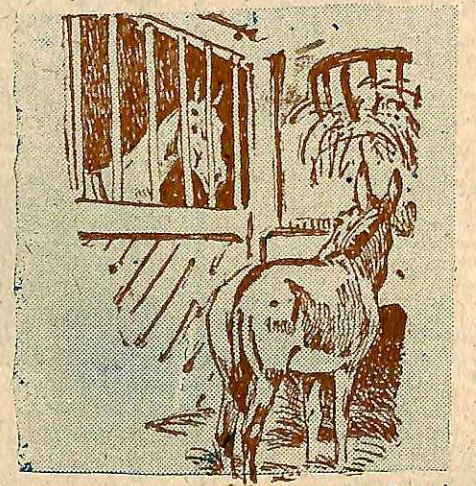
Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ (κοροϊδευόμενος):— Τρέχεις δηλαδή από πίσω τους κι' ας είναι καλά οι σκύλοι που τα πιάνουν.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:— Ίσως... Έσύ όμως, Κύρ Μέντιε, έχεις κυνηγετικές αναμνήσεις;

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Κάπως...

ΤΟ ΑΛΟΓΟ (κοροϊδευτικά):— Μήπως που κυνηγάς τις μυίγες με την ουρά σου;

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ (εύγενικά):— Με

συγχωρείς, δεν πρόκειται για τις μυίγες.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ (είρωνικά):— Εμπρός, λοιπόν, διηγήσου μου τα ήρωικά σου κατορθώματα... για να γελάσω λιγάκι.

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Ξέρεις ότι άρχισα τη ζωή μου στην 'Αφρική, κοντά σ' έναν γαιοκτήμονα, νοτίως του 'Αλγερίου. Όπως κι' εδώ, έτσι κι' εκεί ήμουνα στόν ίδιο σταύλο μ' ένα αλόγο.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:— Αυτοί οι άνθρωποι παντού είναι οι ίδιοι, δε θέλουν να κάμουν καμιά διάκριση της τάξεώς μας...

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Δεν ξέρω απ' αυτά, πές το στους ίδιους... Ένα θράδου λοιπόν άκούσαμε έναν άγριο θρυλητικό κι' εύθους άμέσως φωνές τρόμου που έρχονται απ' το σπίτι: «Ένα λιοντάρι! Ένα λιοντάρι! Κλείστε τις πόρτες!» Τό θηρίο, μη βρίσκοντάς, παρά μια μονάχα πόρτα άνοιχτή, του σταύλου, ώρμησε μέσα.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:— Φαντάζομαι το θέαμα. Ο άδελφός μου, το αλόγο, πήδηξε επάνω στο λιοντάρι...

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Κάθε άλλο. Έτρεμε δόλοκληρο και χρεμέτιζε, ζήτηντας βοήθεια.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:— Μ' εκπλήττεις. Κι' εσύ τί έκαμες;

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Έγώ, που εύτυχώς ήμουνα λυμένος, πήγα και στριμώχθηκα στην πιο μακρυνη γωνιά του σταύλου, με το κεφάλι στόν τοίχο.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ (κοροϊδευτικά):— Για να μη βλέπης τόν κίνδυνο. Α! Είναι υπέροχο το κατόρθωμά σου. Φέρθηκες όπως ένας έαδός.

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Περίμενε το τέλος! Τό λιοντάρι, μη βλέποντάς, παρά μόνο την πλάτη μου, πλησίασε με βρυχημούς, για να με κατασπαράξει. Δεν κούνησα καθόλου.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:—Ανάνδρει!

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Τη στιγμή όμως που τό θηρίο ήταν έτοιμο να πηδήξει επάνω μου, του τραβώ μιά δυνατή κλωτσιά στη μασέλα και του σπάω δέκα δόντια! Τά έρθκαν την άλλη μέρα κατά γής. Όπου φύγ' φύγη που λές τό λιοντάρι σου!

ΤΟ ΑΛΟΓΟ (μετά λυγιστική σιωπή):— Μάλιστα, πράγματι, δεν είναι άσχημο... (Ανήσυχος). Μά για πές μου, αγαπητή μου ξάδελφε, είσαι βέβαιος ότι δεν υπάρχουν λεοντάρια εδώ στην 'Ελλάδα;

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ:— Όχι! Απολύτως βέβαιος.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ:— Δεν σημαίνει. Μείνε άποσδηστέ κοντά μου. Θα νιώθω τόν έαυτό μου πιο άσφαλισμένον μαζί σου.

(Διασκευή ΕΠΗ Σ)

Τό τέλος ενός καλοφασά

Ο Ριχάρδος Γκόρντον άπέθανε, και μάλιστα από βαρυστομαχία. Δεν τόν ξέρατε βέβαια τον Γκόρντον, ούτε σάς ενδιαφέρει από τί άπέθανε. Και όμως εις την πατρίδα του ο θάνατός του αυτός έκαμε κατάπληξη.

Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι ο Γκόρντον ήταν ο μεγαλύτερος φαγάς τού κόσμου. Άκούστε τί έτρωγε σέ ένα μονάχα γεύμα: πρώτα, ως όρεκτικό, καθεβρόχιζε πέντε λεμόνια άκαθάριστα. Κατόπιν έτρωγε πέντε μερίδες κρέας, ένα μεγάλο ψάρι, δέκα αυγά, πέντε πεπόνια ή έίκοσι πορτοκάλια, και πέντε λίτρες σέλτζ για να χωνέψη όλην αυτήν την εύλογία τού Θεού.

Θέλετε τώρα να μάθετε πώς πέθανε; Άφού εκέρδισε άπειρα στοιχήματα θασιζόμενος εις την πολυφαγίαν του, έστοιχημάτισε μιά μέρα να βράη λίγο ταιμέντο ζυμωμένο με κοινάκι. Και αυτό τόν έστειλε στόν άλλον κόσμο, γιατί δεν είχε συνηθισμένο τό στομάχι του με τέτοιου είδους εδέσματα.

Γιά να γνωρίσετε τόν χαρακτήρα σας

Αι έπιστολαί που θα άπευθύνονται «Πρός την Γραφολόγον» τού «Θησαυρού» (Λεωχάρους 19, Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα έρωτήματα. Εάν ή συμβουλή ζητηθεί δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τόν γράφοντα, πρέπει άπαραιτήτως να περιέχεται και ένα άποκομμα έπιστολής ή σημειώματός του. Προσέξτε όμως: Όταν καθίσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είσθε έντελώς φυσικοί. Μην επιτηδεύητε να μιμηθήτε αυτόν ή εκείνον τόν χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σάς θλάψη χωρίς να σάς ώφελήσει σε τίποτε. Τό σημείον αυτό είναι κεφαλαίως. Άπαραιτήτως επίσης πρέπει να περιέχεται στην έπιστολή σας τό ψευδώνυμον στο όποιον θέλετε να σάς απαντήσωμε. Έκάστη έπιστολή έφείξη πρέπει να συνοδεύεται και από 5 δραχμάς εις γραμματόσημα, δι' έκάστην άπάντησιν.

ΜΑΙΡΗΝ Κ.— Τά αίσθημάτά σας δεν είναι ζωηρά. Είσθε πολύ λεισμένη στόν έαυτό σας. Η ήλια σας είναι χωρίς μεγάλο έακος. Σας ευχαριστεί έφ' όσον ιέν σάς ένοχλεί ή δεν σάς θάρει σέ κόπο. Υπάρχουν όμως στίς μέσες που έγκαταλείπεσθε εξ ό- κληρου εις αυτήν. Αλλά πο- λή μικρά διακρίσεις. Διότι κου- νιάσθε πολύ εύκολα. Η φίλη σας είναι πιο θερμός τύπος από σας και πολύ όρημτικός. Έχει περισσότεραν στοργήν και μεγα- λύτεραν σταθερότητα. Πολύ φι- λάρεσκος και φιλόκολος. Την φαντάζομαι αρκετά ελκρινή.

Δ. Σ. ΧΑΡΡΥ.— Ο χαρακτήρ σας μπορεί να είναι εκείνον που γράφετε σήμερα, αλλά θα στρώ- σι πολύ άφρόντερα. Η διαίτησής σας όφείλεται στο ότι δεν έχετε μέσα σας τό αίσθημα της έω- τερικής πειθαρχίας. Αλλάζετε πολύ εύκολα γνώμην και έγκατα- λείπεσθε στίς όρμες σας. Μετα- μελείσθε όμως άμέσως κατόπιν. Δεν είσθε πολύ δυνατός χαρα- κτήρ. Είσθε μάλλον εύέσκατος και όρημτικός, πρό παντός δε ά- κατάρτος. Αι ιδέαι σας δεν έ- χουν καμμίαν συνοχήν μεταξύ των. Εφαρμάζεσθε με τό παρα- μικρό. Για να επιτύχετε στή ζωή πρέπει να διορθώσετε τά ελαττώ- ματά σας, άφού, άλλωστε, είσθε ακόμη μικρός. Κατά τά άλλα σάς βλέπω έξυπνον και δραστή- ριον. Είσθε όμως ακόμη αρκετά άδέλιος. Καταστρέφετε πολύ εύ- κολα τίς φιλικές σας.

ΛΙΖΑΝ.— Τό μέλλον σας θα είναι εύτυχισμένον. Θα συνάψετε καλόν γάμον και θα ζήσετε μέ- σα εις άρκετήν ευμάρειαν. Η τύχη σας όμως θραδύνει πολύ ακόμη. Τό σημείωμα τού φίλου σας είναι πολύ μικρόν. Όπως ή- πατε όμως νομίζω ότι σάς αγα- πώ και σάς είναι άφωσιωμένος. Προσέξτε όμως διότι είναι άνθρω- πος μετρίως θελήσεως.

ΑΡΙΕΤΤΑΝ. Σ ο ρ ο ν.—Γιά τόν φίλον σας θα σάς πώ μόνον ότι είναι άνθρωπος με θέλησιν και σταθερότητα. Ξέρει που θαβί- ζει. Από την μιά λέει που μου στείλατε δεν μπορώ να καταλά- βω περισσότερα. Και τώρα για σάς. Αξίζετε πολύ ν' αγαπηθή- τε και σάς φαντάζομαι πολύ τρυ- φερών έρωμένων. Τα ελαττώματά σας είναι ή άκαταστασία ή επι- πολαίστης και ή υπερβολική νευ- ρική που σάς διακρίνει. Σας φαντάζομαι να κλαίτε πολλές φο- ρές από τό κοκό σας. Αλλά άν- τι να κάνετε αυτό, θα ήταν κα- λύτερο να φροντίσετε να θέσετε μιά τάξι και ένα ρυθμό στή ζωή σας. Χρήματα θ' άργήσετε πολύ ν' άποκτήσετε. Τό 1939 δεν θα διαφέρει και πολύ από τά άλλα χρόνια. Θα δοκιμάσετε όμως μιά μεγάλη χαρά. Η ζωή σας ν' αλλάξη αισθητά από τό 1943. Ταξίδια έλάχισια ή καθό- λου. Θα παντρευθήτε από μιά τυνηία σύμπτωσι και θα ζήσετε καλά.

ΑΛΚΜΗΝΗΝ Ν. Μ. Α. Κ ω γ)

έπιτηδεύσις εις τό πρόσωπον αυ- τό. Έν τούτοις, τό αίσθημά του είναι ελκρινές στήν την στι- γμήν φοδούμαι μόνον την διάρ- κειαν. Γενικά, είναι χαρακτήρ ά- τολμος, πολύ αισθηματικός και δύστροπος, παρά την φαινομενι- κήν άπάθειάν του. Σεις όμως είναι δυνατόν να τόν κατακτήσετε εξ ολοκλήρου και να άποκτήσετε μίαν μεγάλην έπιδροήν επάνω του.

ΡΙΤΣΑΝ ΝΙΝΟΝ. Θεογνί- κην.—Είσθε χαρακτήρ εύθμος, με γοργήν και διαπεραστικήν διάνοιαν. Αλλά δεν καταπίνε- σθε με τίποτε σθεαρά. Σας ά- ρέσει ή έπιφάνεια της ζωής. Αι ιδέαι σας είναι χωρίς συνοχήν και συνέλειαν. Πολύ λίγο ζηλό- τυπος. Κατά έθος είσθε πολύ αισθηματική, αλλά διατάζετε πο- λύ να δώσετε την καρδιά σας. Δεν βλέπω μεγάλας περιπετειάς εις την ζωήν σας. Πολλά επιπό- λια αίσθηματά. Θα εύτυχήσετε εις τόν γάμον. Έχετε πολλές πιθανότητες ν' άποκτήσετε χρή- ματα.

ΡΟΒΕΡΤΟΝ. Κάθρον.—Είσθε χαρακτήρ όμαλός και μετρημέ- νος. Τά αίσθημάτα σας δεν είναι πολύ θερμά, διότι κυριαρχεί ή λογική. Σας διακρίνει μιά θετι- κότης και μιά διάθεσις προς ά- νάλυσιν. Παρ' όλην σας όμως την θετικότητα, δυσκολεύεσθε ά- κόμη να έρθετε τόν δρόμον που σάς ταιριάζει. Σας λείπει ή όρ- μή και ή πρωτοβουλία. Πρέπει να άποκτήσετε μεγαλύτεραν ζωη- ρότητα, διότι, διαφορετικά, κιν- δυνεύετε να παραμείνετε εις πο- λύ χαμηλά επίπεδα.

Π. ΡΟ. ΚΕΡΚΥΡΑΝ.—Ο δι- κός σας χαρακτήρ είναι βίσιος, θερμός, όρημτικός, αλλά λιγάκι επιπόλαιος. Σας φαντάζομαι να καταπίνεσθε με όλα, χωρίς κανένα ρυθμόν. Σας άρέσει ή εύ- κολη και εύθμη ζωή. Είσθε σπά- ταλη εις αίσθηματά και σ' όλα γενικώς. Όλλίγον ζηλότυπος και περισσότερο έκδικητική. Στενω- χωρίσθε πολύ όταν τά πράγματα δεν γίνονται όπως θέλετε. Ο μνηστήρ σας είναι πολύ καλός τυ- πος. Ελκρινής, φιλότιμος, συμ- παθέστατος. Λίγο όμως άκατά-

στατος εις την ζωήν του. Θα προσέδωσιν άρκετά. Όχι όμως ά- λη. Να τού συστήσετε να θέ- λη κάποιαν μεγαλύτεραν τάξιν και ρυθμόν εις τας προσαθείας του.

ΡΑΚΟΤΟ ΜΑΛΑΛΑ.—Σας βλέπω χαρακτήρα στενοχωρόν και δύστροπον. Εις την ζωήν σας έ- δοκιμάσατε πολλές περιπετειάς και επίαρξαι. Ένα μεγάλο άτυχί- μα σάς έπληξε πριν από μερικά χρόνια, τού όποιου αι συνέπειαι διαρκούν ακόμη. Βλέπω πολλές δυσχερείας δια να επιτύχητε αυ- τό που επιδιώκετε. Δεν εξαρτάται από σας, αλλά από τρίτον πρό- σωπον, εν ή περισσότερα. Ταξεί- σαι θα σάς δώση άργότερα πολ- λές χαρές. Είναι ένα παιδί με πολλά προτερήματα και με μεγά- λην στοργήν. Μην περιμένετε ό- μως μεγάλες έκδηλώσεις άκ μέ- ρους του, διότι είναι συγκρατημέ- νος τύπος. Φροντίστε να γίνη πε- ρισσότερον θετικός και άναπτύ- ζετε την θέλησίν του, διότι ση- μερα όφίσταται πολλάς μεταπτώ- σεις. Μην ξεχνάτε ακόμη ότι για να προσέδωσιν, έχει ανάγκην της βοήθείας σας. Τόν δίκον του δρό- μον θα θραδύνη κάπως να τόν έρβη.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ. Κάθρον.—Είσθε χαρακτήρ αισθηματικός, χωρίς μεγάλην θερμότητα, χωρίς έμ- πνεύετε πολλά αίσθηματά και θα δοκιμάσετε επίσης, αλλά δεν θα έγκαταλειφθήτε ποτέ εξ ολοκλή- ρου σέ κανένα άπ' αυτά, γιατί σάς άρέσει περισσότερο ή περι- πέτεια τού έρώτος από τόν ίδιον

τόν έρωτα. Γενικά είσθε φύσις περισσότερο αισθητική, παρά αίσθηματική. Θα κάμει ένα πο- λύ καλόν γάμον. Ο φίλος σας είναι πολύ περίεργος φύσις. Κρύ- βει πολύ περισσότερα από ό,τι έκδηλώνει. Εις την ζωήν του προχωρεί πάντοτε από λοξούς δρόμους. Από την γυναικα ή την φίλην του θα ζητήσει πολύ με- γάλην υποταγήν. Θα είναι ακόμη πολύ ζηλότυπος και θα προσέχη περισσότερο τας λεπτομερείας. Είναι από τούς ανθρώπους που προσέδουν χωρίς την έπιμο-

Καπνίζετε
χρησιμοποιείτε
όμως Κραγιόν
Rea

ΠΙΣΤΕΥ

νοῦν, ἐξηρθρόν καὶ λευκόν. Ποι
εἶνε· Ἀπαντήσατε ἐντός ἐνός λα
ποῦ·
Ἡ σημαία τῆς Ἀγγλίας, τί

της Σουηδίας;

ΔΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 34

*Οριζόντιως

1) ΑΛΤ — ΠΟΥ. 3) ΑΠΟΡΑ —
ΤΑΦΟΣ 4) ΔΕΜΑ — ΨΑΡΑΣ
— ΣΟΛΟ. 6) ΑΘΥΜΟΣ — Η
ΠΑΤΟΣ 7) ΡΕ — ΕΑΝ — ΛΑ
8) ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ. 9) ΣΙ — ΝΙ
— ΟΝ. 10) ΦΡΑΣΙΣ — ΠΑ
ΣΤΕΡ. 12) ΝΗΜΑ — ΔΗΜΑ
13) ΑΓΟΡΑ — ΙΣΤΙΑ 15)
ΝΥΝ — ΣΩΑ.

Κ α θ έ τ ω ρ

ΝΥΝ — ΣΩΑ.
 Κ α θ έ τ ω ρ
 1) ΔΙΑ — ΦΟΝ 3) ΑΜΟΥΡ —
 ΣΑΓΜΑ 4) ΑΡΠΑ — ΜΕΡΙΣ —
 ΑΓΩΝ. 6) ΤΕΡΨΙΣ — ΣΕΪΡΗΝ
 7) ΑΑ — Ε.Ο.Ν. ΩΑ 8) ΡΟ
 ΔΑΚΙΝΟΝ 9) ΤΑ — ΝΕΑ
 ΑΙ. 10) ΠΛΑΣΤΗ ΠΕΣΣΟΣ
 12) ΥΘΟΣ—ΑΛΣΟΣ—ΑΙΜΑ
 13) ΣΟΝΤΑ — ΝΤΑΜΑ. 15
 ΟΥΣ — ΡΕΑ

ΑΥΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΥΝ
 ΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

*Αχιλλεύς Κολάκης (Αθήναι)
 *Αννα Δημητριάδου (Αθήναι)
 Μαρίκα Ν. Λακιώτου (Αθήναι)
 *Αλέξ. Καμπατάς (Αθήναι)
 Ε Παναγιωτάκης (Δοξίμα)

μεν ἀριθμὸν, καὶ τίποτε περὶ
ἀστέρον, στὰ γραφεῖα μας:
Περιθώριον «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Τίτλην Διαγωνισμὸν
Λεωφόρος 9... ΑΘΗΝΑΙ
Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΜΑΣ
ΦΥΛΛΟΝ ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗ Ε-
ΝΑΣ ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟΣ
ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ.

FORMA

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

(Συνέχεια από τη σελ. 24)

και νοιώθουν μια συγκίνηση που τους κάνει να τρέμουν. Πρέπει με κάθε τρόπο κάτι να έρθει να ποδών. Η Νικόλ δεν φανταζόταν ποτέ πως μπορούσε να λέει κανείς τόσα πράγματα με κλειστά χείλη—τόσα πολλά! Όσοσο έχει τη δύναμη να φύγει, και τρέχει μ' όλη της τη δύναμη. Ο Λουσιέν όμως την προφτάει. Τώρα φλυαρούν άτελείωτα. Τα κεραμίδια της έπαύλεως τους φαίνονται από μακριά σαν φτερούγες από κόκκινες πέρδικες.

Η κακή στιγμή πέρασε. Ποτέ η Νικόλ δεν είχε νοιώσει το λαιμό της τόσο στεγνό. Πού καταλαβαίνουν όμως τα αγόρια! Νά, ο Λουσιέν που από το πρωί της είχε φερθεί με τόση πονηρία, παίρνει τώρα ένα ύφος σοβαρό, που της φαίνεται πως έστι με τα άνεμισμένα μαλλιά του, μοιάζει σαν τον Μπετόβεν μέσα στην θύελλα, έναν ξανθό όμως Μπετόβεν. Τι σημαίνει, δεν παίζον ρόλο τέτοιες λεπτομέρειες όταν ο έρωτας αρχίζει να θαραϊνεί τα βλέφαρα.

Ο χορός αρχίζει. Στα τέσσερα δωμάτια που αποτελούν το ισόγειο, παντού χορεύουν υπό τους ήχους της ορχήστρας που έχει έλθει από την Μπελγικάνη.

Ο Λουσιέν χορεύει άσχημα, τί πειράζει όμως, λίγο πιο πέρα δεν ακούει κανείς τίποτε απ' την φαυρία της ορχήστρας. Μπορεί με τη φλυαρία της να χάνει ο καυμένος τα θέματα...

Καθώς είναι σε λίγο άκουμπισμένοι κι οι δυο τους στα σίδηρα του μπαλκονιού, η ψυχή του Λουσιέν ανάδινεται από όλους τους πόρους του. Μιλάνε για τα άστρα, αλλά είναι ψεύτικες οι πληροφορίες που της δίνει.

Η Νικόλ έχει το συναίσθημα ότι όλο το σόμπα, ο ουρανός, οι λόφοι, τα άρώματα που έρχονται από μακριά, το θοριαδάκι που φυσάει, όλα είναι καμωμένα γι' αυτόν και μόνο. Είναι μόνοι σ' όλο τον κόσμο.

Ο Έρνέστος όμως έρχεται να τα χαλάσει όλα. Έχει φορέσει πέδιλα, γιατί θα του πόνεσαν πολύ τα πόδια απ' τα στενά παπούτσια που φορούσε πριν.

68

—Ωρα είναι, λέει Έρνεστος, πού είναι έσωτερικός στο λυκείο, πρέπει να επιστρέψω στο Παρίσι άπόψε. Θα αφήσουν λοιπόν το μπαλκόνι, και τη μαγεία της νύχτας, που την ένοιωθαν τόσο δική τους!...

—Ερνεστέ, θάρθω κι εγώ. Θα μ' αφήσεις να όδη γήσω έγώ το άμάξι στο γυρισμό.

Πώς τόλμησε να το πη αυτό η Νικόλ! Της είναι αδιάφορο όσόςσο αν σε λίγο ο Λουσιέν θα ξυπνούσε τους συμμαθητάς του, μέσα στον κοιτώνα του Λυκείου για να τους πη, καμαρώνοντας: «Ξέρετε η μικρή με τα καστανά μαλλιά, από το παρθέναγωγείο της «Σακρέ-Κέρ» είναι τρελλή μαζί μου».

Τα δυο μεγάλα χάλκινα φανάρια έκαναν πιο θαυμάσια τη σκιά κάτω από την πέτινη κουκούλα του άμαξιού.

Ο Λουσιέν και η Νικόλ, χαμμένοι κοντά-κοντά στο έστος του άμαξιού, αρχίζουν να ξανανοιθούν την τρομερά δύσκολη στιγμή της φρικτής σιωπής αυτής της φορά χειρότερα από την πρώτη. «Όλα πάλι αρχίζουν να μιλάνε: τα μαλλιά, τα δάχτυλα, τα ρουθούνια... Λένε... Λένε... Το σάλο τους όμως στεγνώνει και τα μάγουλα θαθούνουν. Σαν να τους σπρώχνει κάποιος τα κεφάλια, και χωρίς να καταλάβουν πως, στην πρώτη λακκούβα, μεσα στο σκοτάδι, τα χείλια τους συναντιώνται!...

Είναι η ώρα, η σύμπτωση, που φέρνει αυτό που λέγεται φιλί...

—Τέρμα! Έφτασαν στο σταθμό της Μπελγικάνης.

Στην αίθουσα της άναμονής, δεν υπάρχει κανένας άλλος από τους δυο τους. Εκείνη με τα μακριά βολάν του φουστανιού της, που ξεπερνούν το πανωφόρι, εκείνος με ένα τσιγάρο στο στόμα, μπροστά σε έναν χάρτη και κάποιον ρεκλάμες για ταξίδια.

Καθώς γυρίζει το φανάράκι του, ο υπάλληλος του σταθμού, τα πρόσωπά τους φαίνονται τότε άσπρα, τότε κόκκινα, τότε πρασινοκίτρινα! Κόκκινα απ' το πρώτο φιλί, άσπρα και άχρα απ' τη συγκίνηση...

Δεν είναι δυνατόν όμως να χωριστούν έτσι! Θα πρεπε να ποδών κάτι όριστικό, αίώνιο... και λένε: «Καλό ταξίδι, καλή άντάμωσι» και το ξανθό σγουρόμαλλο κεφάλι, που

την εικόνα του θα κρατήσει για πάντα μέσα της η Νικόλ, με τα στρογγυλά ώρια χείλια, χάνεται.

Η Νικόλ, πλάι στον Έρνέστο, σκυφτή, χτυπάει δυνατά το καμτσίκι, για να μην κλάψη. Δαγκώνει τα χείλια της. Ένα φιλί, ένα φιλί άπαγορευμένο! Θεέ μου τί θα γίνει τώρα! Ο Έρνέστος είναι μέσα της σε μια άρρώστεια, που άνακαλύπτει με άνησυχία τα συμπτώματά της. Τα χέρια της είναι υγρά, της πονούν οι ώμοι, ένα πλάκωμα νοιώθει στο στήθος, ένα βάρος στα μάτια... Και έπειτα; Μήπως θα γίνει χειρότερα; Δεν μπορεί να ρωτήσει φυσικά γι' αυτά όλα τον Έρνέστο... Ίσως η Μπέρι... Σήμερα όμως δεν θα ήταν δυνατόν...

Όχι θα κυτάξει στο λεξικό.

Μόλις γυρίζει, τρέχει στη βιβλιοθήκη του θείου της και ξεφυλλίζει το χοντρό κόκκινο βιβλίο: «Φιλία»: «Ηδονική έπαφή των χειλέων. Θωπεία. Μεταφορικά: Τό φίλημα του ζευγαριού, του κύματος, της αύλης... Η Νικόλ φωτίστηκε τώρα!...

Με την καρδιά πληγωμένη, προχωρεί προς τον έξωστη και άνοίγει σιγά την τζαμένια πόρτα.

Κάτω από το φως του φεγγαριού, στο μέρος που είχε καθήσει άκουμπισμένη κοντά στο Λουσιέν, βλέπει ένα ζευγάρι άγκαλιασμένο. Το θείο Παύλο με τις κόκκινες έπωμίδες και μια δεσποινίδα με ρόζι, να φιλιούνται στόμα με στόμα.

Όστε λοιπόν... Αυτή η τρομερή και υπέροχη στιγμή δεν ήταν παρά μια σύμπτωση, τίποτα το ξεχωριστό!... Η ιδέα που είχε για τον έρωτα σκοτεινιάζει... Η Νικόλ, η δεσποινίς της τιμής, που ένοιωθε πως της άνηκε όλος ο κόσμος, που έκρυβε στα κατάβαστα της καρδιάς της το γλυκό μυστικό του πρώτου φιλιού, που την έκανε τόσο να πονέσει,

βλέπει τώρα πως καθέναν μπορεί να νοιώσει τον κόπο δικό του, πως υπάρχουν φίλια για όλα τα χείλη!...

Με μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, νοιώθει πως μιναινει άπλως στο νόημα της ζωής, πίσω από μια τζαμένια πόρτα.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΜΠΟΝΕΡ

ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ

(Συνέχεια από τη σελ. 19)

«Ενοιωθε να της γε θυμώσει. Ένοιωθε να της γίνονται άντιπαθητικά όλα τα γινόμενα τραπεζακία και τα μαρμαρίνα έπιπλα, όλοι οι «τόποι» του κόσμου, όλες οι δόξιοτες... και πιο πολύ οι τσάντες... και πιο πολύ οι άνθρωποι εκείνοι που, αντί να πάνε στη δουλειά τους, στέκουν και παρατηρούν τα κορίτσια που έχουν ραντεβού.

6.9. Η Σύλβια κάνει να φύγει. Μά τι λυπηρό να ξαναγυρίσει στο σπίτι άπρακτη και κατσοφυαμένη ένώ είχε βγή απ' αυτό με τόση χαρά! Κυτάζει δεξιά κι' άριστερά. Καταλαβαίνει ότι νάρεται ναρκωμένος δεν φανταίνεται ναρκωμένος. Τό μέρος της. Μόνο ο νεαρός — έμπόδιο στέκει σαν στήλη έλατος! Τόν κυτάζει έστω έστω να «έκτιθεται». «Αν μπορούσε, θα άγριευένη. Αν μπορούσε, θα τον έχαστοκιζέ! Θάθελε να τον θοισκόταν πολύ μακριά του. Άλλά δεν μπορούσε να φύγει έτσι. Να πάει τράμ. Θα του έδινε να καταλάβει πως έφαγε τη χυλόπττα...

— Δεσποινίς... άκούστηκε μια άδύνατη φωνή πίσω της. «Εδώ, είμαστε!». Η Σύλβια σκέφθηκε πως έπρεπε ν' άκούση. Έπ' τέλος, ο δειλός έρωτευμένος, μπορούσε ν' άντικαταστήσει με κάτι άλλο, τι έκανε τη Σύλβια να τον μισή. Μπορούσε να είναι πιο εύγευστός. Για μια στιγμή σκέφθηκε πως αν πλησίαζε τον νεαρό, ίσως να την έβλεπε από κάπου ο δόκτωρ... αν ύπηρε ένοιωθε κάπου!...

— Δεσποινίς!...

Η Σύλβια γύρισε πίσω της μ' ένα έθαρρυντικό χαμόγελο. — Μου επιτρέπετε να σας παρουσιάσω; Δότωρ Άλμπερτ Κόρσι. Μήπως είσθε η δεσποινίς... Σας είχα γράψει... Άλλά δεν μπορούσα να φαντασθώ!...

Ε. ΠΕΤΡΟΥΤΣΕΛΛΙ

Κυρίες μου,

Διά να έχετε διαρκή ώμορφιά μεταχειρίζεσθε τα Καλλυντικά και προϊόντα Καλλωπισμού CLARK'S VENUS του Ίνστιτούτου «Αφροδίτη».

Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως — Υπατίας 11
Ζητήσατε οδηγίας δια την συμμετοχήν εις τον διαγωνισμόν της συγχρόνου ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Αποστέλλονται δωρεάν.

Η έλεκτική λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρουσίας σελίδος σε όσες έκτον άναγνωστριών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο πέτεια, για την όποια θα είχαν

η μίαν αιθεριακή τους περιάνγκη κ' όποιος συμβούλης

Έλένη Ι. Χ.

Ο νέος για τον όποιον μου γράφεις είναι φανερό ότι σ' αγαπά. Σ' αγαπά μ' έναν τρόπο δικό του—βαρύ, συνεσταλμένο, δύσθυμο, παράξενο—σ' αγαπά όμως. Τα γεγονότα που μου άναφέρεις τόν φανερώνουν αυτό καθαρά. Τό ότι δεν σου γράφει, δεν σημαίνει τίποτα. Ένας χαρακτήρ σαν τον δικό του, ένας χαρακτήρ δηλαδή «κλειμένος στον έαυτό του», δεν είναι, βέβαια, έκδηλωτικός. Και μόνον οι «έκτρος έκδηλωτικοί» χαρακτήρες είναι εκείνοι που βρίσκουν μια ευχαρίστησι στο να γράφουν και να φέρνονται κατά τρέπον τέτοιον όστε να «έκτιθεται». Ο φίλος σου άσφαλώς όνειροπολεί να σε κάμη γυναικα του και να έζησετε μαζί... Έτσι, όπως μου τον περιγράφεις, βαρρύ πως τον βλέπω μπροστά μου... Είναι ο τύπος του «νεοέλληνας» μεσόκοπου—ύψος δύσθυμο για να κρύψει τα παιδικά αίσθημα που τον πλημμυρίζουν και τα όποια δεν θέλει να φανερώσει χάριν της κακώς ένοσοομένης «έξιπρεπειας» του. Είναι ο τύπος του ανθρώπου που συνήθως δημιουργεί μια οικογένεια, την έξασφαλίζει οικονομικά, και της χαρίζει την ήρεμη, συνηθισμένη ευτυχία. Ένας τέτοιος «σύζυγος» δεν κολακεύει βέβαια την φαντασία ενός κοριτσιού εικονι χροναί: δεν είναι γόνις, δεν έχει τίποτα τό μοιραίο, δεν μοιάζει με κινηματογραφικό άστέρα: συνήθως όμως δεν είναι και παληανθρωπάκος. Συνεπώς, εάν καταλάβεις ότι σου είναι συμπαθής—ό έρωας δεν είναι πάντοτε άπαραίτητος.—ζήτησέ του να έξηγηθή πιο καθαρά, να σου πη «πως βλέπει το μέλλον», «που θα διέλει»,—άνάγκασέ τον, δηλαδή, να «έκτεθ» άπέναντί σου, και... με την εχρή μου!...

Εάν πάλι σου είναι άντιπαθητικός—πράγμα που από τό ύψος της έπιστολής σου δεν τό πιστεύω—έξηγησού σου καθαρά μαζί του—με τρόπο λεπτό όμως, για να μην τον πληγώσει—και έξοψε κάθε δεσμό. Τό δωράκι που έλαβες, είναι άστέριό να φαντάζεσαι ότι σε δεσμεύει. Σου έδόθη υπό τέτοιες συνθήκες όστε... είναι εις βάρος τοό δωρητοό. Γιατί σε έξεβίασε, τρέπον τινα, να τό πάρεις, με τον ύπολογισμό να δημιουργηθή μια άτμόσφαιρα...

Τζέννυ Κ.

Όλες μας, αγαπητή μου φίλη, έγνωρίσαμε, στην ηλικία σου, αυτές τις συγκινήσεις. Είσαι 15 χρόνων, προ όλίγου έβγήκες από τό σχολείο όπου ήσουν έσωτερική, και τώρα συναντάς στην πολυκατοικία όπου μένεις έναν νέο ο οποίος κάνει την καρδιά σου να χτυπά δυνατά... Δεν θα σου πώ ότι είναι ρομαντικότητες όλα αυτά. Όχι. Είναι, άπλως, τό ξύπνημα τοό έρωτος που γίνεσθε τώρα μέσα στην ψυχή σου. Από παιδί γίνεσαι κοπέλλα. Κι' έρωτεύεσαι... τον έρωτα!

Πρόσεξε, λοιπόν. Δεν αγαπάς τον νέον που συναντάς. Άγαπάς τη ζωή με τις χαρές της, βλέπεις έναν καινούργιο κόσμο να παρουσιάζεται μπροστά σου, ξυπνά μέσα σου ο πόθος τοό έρωτος—κι' όλ' αυτά τα ένοσγκώνεις στον νέο που συναντάς. Πολλές κοπέλλες στην κρίση αυτή καμψή της ζωής των, έτυχε να καταστραφούν έπειδή δεν καταλάβαν αυτά που σου λέω έγώ τώρα. Δείξε, λοιπόν, άδιαφορία σ' αυτόν τον άνθρωπο. Κι' όταν τύχη ν' αγαπήσης αληθινά, τότε θα καταλάβεις... πόσο έχω δική!

Γ. Βασ.

Τό ότι την στήλην αυτήν την διαβάζουν και πολλοί μη «έμέσως ενδιαφερόμενοι», πολλοί δηλαδή που δεν περιμένουν να εύρουν άπάντησι σε δικούς τους γράμμα, αλλά που έχουν την έλπίδα να εύρουν μια περιλήψι όμοια με τη δική των, το έξερω. Άλλωστε, ένας από τους σκοπούς της παρουσίας στήλης είναι και αυτός. Έπ' το έρωτήματος όμως που μου θέτεις σου άπαντώ: «Όχι».

Γειτονοπούλαν

Ένας νέος, πού, ύστερ' άπό έπτά έτών «αγάπη», χαλάει τους άρραβόνες για μια λεπτομέρεια της «προικίας», έξίζει, μου φαίνεται, περιφρόνησι... Συνεπώς...

Άλέκα Κ.

Υπάρχει έλαφρόμυαλη, και τό σημερινό σου πάθημα έλπίζω να σου γίνη μάθημα, αγαπητή μου. Πάντως, όταν μιλήσης αύστηρά σ' αυτόν τον νέο, και τοό δώσης, να ένοιώση ότι αν σ' εκθέσει θα τον γελοιοποιήσης έσύ στα μάτια των φίλων σου, θα ήσυχάση. Πρόσεχε όμως, στο μέλλον...

Π.Ρ. Κέρκυραν

Έχαμε ένα πολύ μεγάλο σφάλμα, αγαπητή μου, να μπλέξω μ' ένα τόσο έπιπόλαιο νέο. Γιατί απ' όσα μου γράφεις άντιλαμβάνομαι ότι πρόκειται περί ενός νέου κάπως «έλαφρου» για τον όποιον βέβαια δεν έξίζει... να πεθάνης. Κυτάξτε να τό ξαναπεινάξω με τον άνδρα σου. Η έστω, άφου έχεις και τα οικονομικά μέσα, ζήσε μόνη και έλεύθερη, έως ότου συναντήσης τον άνθρωπο που θα σ' αγαπήσει αληθινά—και πού, κατά πάσαν πιθανότητα, θα είναι της ηλικίας σου.

Άτυχή νέαν Τ.Τ.Τ.

Μου γράφεις τρεις όλόκληρες σελίδες ρωτώντας με... αν μπορείς να μου γράψης τον πόνο σου! Μά ναί, αγαπητή μου. Άνοιξέ μου με ειλικρίνεια την καρδιά σου. Θά προσπαθήσω να σου δώσω την συμβουλή που περιμένεις.

Β. Μ. Μ.

Τό γράμμα σου με συγκίνησε έξαιρετικά, καλή μου φίλη. Κι' ένοιωσα μεγάλη ίκανοποίησι βλέποντας ότι οι συμβουλές μου «έπιασαν». Περιμένο γρήγορα να μου γράψης ότι «για τρέυτηκες» έντελώς!

Ναθαναήλ Π.

Μια κοπέλλα που σε όλα όσα της λές άπαντά στερεότυπα «Ναί, και όχι» είναι φανερό ότι... δεν άπαντά «ναί», άσπλητέ μου! Συνεπώς, δεν σε άγαπά. Πάρ' το λοιπόν, άπόφασι, και... Άλλά όταν πεισθής ότι τό πήρες άπόφασι, ίσως άλλαξη τακτική.

Συμπάδεια Ζευγολατιού

Η αίσθηματική σου ιστορία δεν είναι και τόσο περιπετειώδης, αγαπητή μου. Όυτε και τόσο πρωτότυπος. Άλλ' ούτε και πολύπλοκη καν.

Ίδου πως έχουν τα γεγονότα, σύμφωνα με τα λεγόμενα σου:

1) Είδες από μακριά ένα νέο και σου έρεσε υπεβολικά.
2) Συστηθήκατε στο ατοκικό νητο λεωφορείο. Σου έλεπε αυτός ότι είναι... κάρβουνο. Έσύ του άπήνητη: «Πολύ μου άρέσει το κάρβουνο και τό παίζω στα χέρια μου χωρίς να πάθω τίποτα». Αυτός τότε σου έλεπε: «Άειντε και θα δούμε». Όταν φθάσατε στη στάσι, ο νέος σου έλεπε: «Όρίστε δεσποινίς, περάστε πρώτη».— «Εύχαριστώ, έχω θέματα», απήνητη έσύ.— «Ε, καλά» έλεπε αυτός και... έπέρασε πρώτος!

3) Συναντηθήκατε στο δρόμο. Αυτός σου έλεπε: «Τί κανείς, δεσποινίς; Στείλε μας και κανένα... χόρτο!» (μά για τί χόρτο;)

4) Σε ξανα συνάντησε στο δρόμο και σου φώναξε: «Τί έχουμε, δεσποινίς; Σε είδα που κουβέντιαζες!»

5) Νέα συνάντησις στο δρόμο: «Δεν άλλαξε τακτική και μυαλό;» σου φώναξε αυτός.

6) Σε χαιρέτησε μια μέρα που περνούσε με την παρέα του.

7) Συναντηθήκατε σ' ένα μπακάλικο και σου έλεπε: «Καλώς την! Βλέπω πως παχαίνεις!»

Ένεκα όλων αυτών των λόγων, λοιπόν, και μερικών άλλων παρεμφερών, μου γράφεις: «έγω θέλω να τον παντρευθώ αυτόν γιατί πολύ τον έξετίμησα με την προς έμέ στάσιον του» και ότι τον έχεις συμπαθήσει «μέχρι πόνου της σκέψης».

Τί να σου πώ, αγαπητή μου. Νομίζω πως είναι λίγα τα δείγματα της «αγάπης» που σου έδωσα ως τώρα. Μόνον δια συναινεσιόν μπορείς να έπιδώξης τό ποθούμενον. Ένώ τός εάν αυτός, ευκαιρίας τυχούσης, σου εκφραστή πιο συγκεκριμένα!

ΡΕΑ Ρ

Λευκές ημέρες

ΑΠΟ 1-8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Όπως κάθε χρόνο και φέτος οι ΕΠΤΑ ΛΕΥΚΕΣ ΗΜΕΡΕΣ των Καταστημάτων μας δίνουν μία σπάνια εύκαιρία σε κάθε νοικοκυρά να συμπληρώσει με πραγματικά φθηνές τιμές τις ανάγκες του σπιτιού της σε ΛΕΥΚΑ ΕΙΔΗ και σε κάθε νέα να καταρτίσει μία από πάσης απόψεως έκλεκτη προίκα....

Α^{ΦΟΙ} ΓΙΑΝΝΑ
ΕΡΜΟΥ 49

Μεταγρύος

